

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี

พระเจริญ บุญทศ

GRAD VRU

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

พ.ศ. 2558

THE IMPLEMENTATION OF ENVIRONMENTAL MANAGEMENT POLICIES IN
NAVA NAKORN INDUSTRIAL ESTATE, PATHUM THANI PROVINCE

PHRA CHAROEN BOONTOTE

GRAD VRU

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF DOCTOR OF PUBLIC ADMINISTRATION
IN PUBLIC ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL
VALAYA ALONGKORN RAJABHAT UNIVERSITY
UNDER THE ROYAL PATRONAGE PATHUM THANI

2015

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี
ชื่อนักศึกษา พระเจริญ บุญทศ
รหัสประจำตัว 54B73330213
ปริญญา รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ นิยมมางกูร)

(อาจารย์ พลเอก ดร.เกษมชาติ นเรศเสนีย์)

..... กรรมการ

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.บุญเลิศ ไพรินทร์)

(อาจารย์ ดร.บุญเลิศ ไพรินทร์)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร.พรนภา เตียสุธิกุล)

..... กรรมการและเลขานุการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ นิยมมางกูร)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรินทร์ ชาญศิลป์)

..... ผู้ทรงคุณวุฒิ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพล สุษะพรหม)

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีร์ธนิษ ศิริไวยาร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 26 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
ชื่อนักศึกษา	พระเจริญ บุญทศ
รหัสประจำตัว	54B73330213
ปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต
สาขาวิชา	รัฐประศาสนศาสตร์
ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ นียมางกูร
กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	อาจารย์ ดร.บุญเลิศ ไพรินทร์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี และ 4) เพื่อเสนอแนวทางการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธีทั้งการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานระดับปฏิบัติการของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี จำนวน 400 คน โดยคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของทาร์โร ยามาเน่ จากประชากรจำนวน 93,308 คน ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ ชนิดสุ่มเป็นสัดส่วน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการวิเคราะห์ถดถอยแบบขั้นตอน สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้บริหารโรงงาน 4 โครงการ โครงการละ 5 คน รวม 20 คน และประชาชนที่อาศัยในชุมชนนิคมอุตสาหกรรมนวนคร 4 ชุมชน ชุมชนละ 10 คน รวม 40 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1) การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า ผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมมีค่าสูงสุด รองลงมา คือ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม และด้านความพึงพอใจของพนักงาน ซึ่งด้านนี้มีค่าน้อยสุด ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารโรงงาน พบว่า ผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนประชาชนในชุมชน พบว่า ผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย และทั้งผู้บริหารโรงงานและประชาชนในชุมชน มีความเห็นว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมปัจจัยการบริหารจัดการและความ

ร่วมมือของโรงงานมีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

2) การเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงาน ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า (2.1) โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 (2.2) โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 และ (2.3) โรงงานที่มีจำนวนพนักงานแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

3) ผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการวิจัยเชิงปริมาณ พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ($F = 237.454$, $p\text{-value} = 0.000$) ซึ่งทั้งสามปัจจัยสามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวมได้ร้อยละ 64.30 ($R^2 = 0.6430$) และได้นำผลการศึกษาไปปฏิบัติในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นต่อไป

4) จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในการวิจัยเชิงปริมาณ และปัญหาอุปสรรคในนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในการวิจัยเชิงคุณภาพ สามารถสรุปข้อเสนอแนะทางการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ได้ดังนี้ คือ (1) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มากยิ่งขึ้น (2) ควรมีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม เช่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน และชุมชนให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ของตนเอง และ (3) ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้กับชุมชนที่อยู่อาศัยภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้เข้าใจการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม

Thesis Title	The Implementation of Environmental Management Policies in Nava Nakorn Industrial Estate, Pathum Thani Province
Student	Phra Charoen Boontote
Student ID	54B73330213
Degree	Doctor of Public Administration
Field of Study	Public Administration
Thesis Advisor	Associate Professor Dr.Surin Niyamangkoon
Thesis Co-Advisor	Dr.Boontlert Pairindra

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to study the implementation of environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province, 2) to compare the implementation of the environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province according to different characteristics of manufacturing businesses, 3) to study the factors influencing the implementation of the environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province and 4) to propose suggestions to improve the environmental management in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province. Mixed research methods were used in this study. The quantitative research was conducted by studying a sample of 400 respondents computed using Taro Yamane's formula from a population of 93,308 factory personnel in Nava Nakorn Industrial Estate, Pathum Thani province. The sampling technique used was proportional stratified random sampling. The data were collected using a questionnaire with a reliability coefficient of 0.95. The statistical data were analyzed by frequency, percentage, mean, standard deviation, and the statistics for hypothesis testing were oneway ANOVA, and stepwise regression analysis. The qualitative research was conducted by in-depth interviews with 20 executives in 4 projects, 5 executives from each project, and 40 people from 4 communities, 10 people from each community. They were selected by purposive sampling. The data were analyzed by using analytical induction.

The research results were as follows:

1) For the implementation of environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province, the quantitative approach revealed that the results for the overall implementation of the environmental management policies were at a high level. When considering each aspect individually, it was found that the results for every aspect, the highest was the objective achievement of environmental policies, followed by the social benefits and the least was the employee satisfaction. The qualitative approach involving interviews with executives revealed

that the overall implementation of the environmental management policies Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province was at a high level. On the other hand, the results from interviewing the people in the community, were at a low level. Both the executives and the people from the community agreed that the environmental policies, the management, and manufacturing cooperation influenced the implementation of the said policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province.

2) The comparison done using the quantitative approach of the implementation of the environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province done by different characteristics of the manufacturing businesses, showed that: (2.1) the results of the implementation of the environmental management policies were different among the different manufacturing businesses at the 0.05 level of significance, (2.2) the results of the implementation of the environmental management policies were different for businesses with different level of investment at the 0.05 level of significance, and (2.3) the results of the implementation of the environmental management policies were different for businesses with different numbers of employees at the 0.05 level of significance.

3) The factors influencing the implementation of the environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province obtained by stepwise regression, showed that the environmental policies (X1), the management factor (X2), and manufacturing cooperation (X3) had significantly influenced the results of the implementation of the environmental management policies, (Y) ($F = 237.454$, $p\text{-value} = 0.000$). In total, the three independent variables explained 64.30 % of the variation in the results for the Implementation of the environmental management policies ($R^2 = 0.6430$). Then the findings was applied in environmental management for improvement.

4) Using the results from the quantitative approach concerning the factors influencing the implementation of the environmental management policies in Nava Nakorn Industrial Estate in Pathum Thani province and the problems and obstacles in the environmental management identified by the qualitative approach, the suggestions for improving environmental management are as follows: (1) The organizations should support all workers to know and understand more about environmental management, (2) the organizations should establish net work among the local administrations, the private organizations and the community for environmental monitoring and protection, and (3) the organizations should campaign people in the Nava Nakorn Industrial Estate community so that they know and understand the proper way to approach general environmental management.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้นั้น อาตมาขอขอบคุณประธานหลักสูตร ศาสตราจารย์ ดร.บุญทัน ดอกไธสง และคณาจารย์ทุกท่านโดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ ดร.สุรินทร์ นียมางกูร ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.บุญเลิศ ไพรินทร์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ซึ่งได้ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องอย่างดี

ขอขอบคุณบริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน) ผู้บริหาร พนักงานผู้ปฏิบัติการ และชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณะผู้บริหารโรงเรียนมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิราวุฒวิทยาลัย พระสุรพล อุตตสนันโต ม.ร.ว.ทัศนีย์ สุทัศนีย์ คุณพ่อพจน์ บุญทศ แม่คำผาย บุญทศ และนายประชุม โมคคา ที่เป็นแรงสนับสนุน และเป็นกำลังใจที่สำคัญของผู้ศึกษาให้มีความมุ่งมั่นในการศึกษาและประสบความสำเร็จด้วยดี

ขอเจริญพรเพื่อนนิตินิรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์รุ่น 15 ตลอดจนท่านอื่นๆ นางสาวอรกัญญา มุลมณี และนายสุทธิ ลัดดี ตลอดท่านที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ช่วยเป็นธุระและช่วยเหลือด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์จากการวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนส่งเสริมให้ผู้ศึกษาประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตและหน้าที่การงาน

พระเจริญ บุญทศ

GRAD VRU

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
1.5 สมมติฐานการวิจัย.....	5
1.6 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.7 นิยามปฏิบัติการ.....	6
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11.....	10
2.2 นโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม.....	23
2.3 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและ.....	32
2.4 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงอุตสาหกรรม.....	45
2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม.....	49
2.6 การบริหารการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม.....	55
2.7 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล.....	61
2.8 บริบทนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	93
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	96
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	100
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	100
3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	102
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	102
3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้การวิจัย.....	103
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	105
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	106

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	109
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	109
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	150
4.3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ.....	161
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	172
5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวม.....	172
5.2 การอภิปรายผล.....	177
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	182
บรรณานุกรม.....	185
ภาคผนวก.....	190
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	191
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์.....	201
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม.....	210
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	221
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One -way ANOVA).....	235
ภาคผนวก ฉ ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r).....	244
ภาคผนวก ช รายชื่อโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	263
ภาคผนวก ซ ข้อมูลทั่วไปในการสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารและประชาชนในชุมชน.....	283
ประวัติผู้วิจัย.....	287

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	สรุปการก่อรูปของพันธมิตรองค์กรภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชน..	83
3.1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งโรงงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย.....	101
4.1	จำนวนและร้อยละ จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	110
4.2	จำนวนและร้อยละ จำแนกตามลักษณะกิจการของโรงงาน.....	112
4.3	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านวัตถุประสงค์.....	113
4.4	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	114
4.5	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านการประเมินผลได้.....	115
4.6	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม โดยรวม.....	116
4.7	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม.....	116
4.8	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านความพร้อมในการบริหาร.....	117
4.9	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม.....	118
4.10	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม.....	119
4.11	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร.....	119
4.12	ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ โดยรวม.....	120

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบเกี่ยวกับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม	121
4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดการ สิ่งแวดล้อม.....	122
4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัด กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม.....	122
4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน โดยรวม.....	123
4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม.....	124
4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน.....	125
4.19 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม.....	125
4.20 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม.....	126
4.21 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบ แบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม จำแนกตามประเภทกิจการ.	127
4.22 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการ โดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว.....	127
4.23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ.....	128

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.24 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน.....	129
4.25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนเงินลงทุน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว.....	129
4.26 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ.....	130
4.27 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน.....	131
4.28 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว.....	131
4.29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่โดยวิธีของเซฟเฟ.....	132
4.30 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยภาพรวม.....	133
4.31 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์ชัดเจนมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	133
4.32 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	134
4.33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	135
4.34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม.....	135

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.35 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	136
4.36 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหารมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	137
4.37 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	138
4.38 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	138
4.39 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านคุณภาพบุคลากรมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม อุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	139
4.40 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับ การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม.....	140
4.41 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญ ต่อสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	140
4.42 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการ สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี.....	141
4.43 คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรม อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี	142
4.44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการถดถอยแบบขั้นตอน.....	143
4.45 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยเชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำ นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y).....	143

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
2.1	รูปแบบของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม.....	52
2.2	รูปแบบประสิทธิผลภาวะผู้นำตามทฤษฎีฟีดเลอร์.....	67
2.3	องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม.....	73
2.4	เงื่อนไขของการมีส่วนร่วม.....	74

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเพื่อใช้เป็นกรอบกำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศมาตั้งแต่ พ.ศ. 2508 ซึ่งปัจจุบันอยู่ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ที่ได้จัดทำขึ้นเป็นช่วงเวลาที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงกว่า ช่วงที่ผ่านมา ในระยะแผนพัฒนา จัดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8-10 สังคมไทยได้อัญเชิญหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ไปประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัว ชุมชน สังคม จนถึงระดับประเทศ ซึ่งได้มีส่วนเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้ อย่างมั่นคงท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในระยะแผนพัฒนาจัดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 ทุกภาคส่วนในสังคมไทยเห็นพ้องร่วมกันน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมา เป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งให้เกิดภูมิคุ้มกันและมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสม เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน ทั้งในระดับชุมชน ระดับภาค และระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศ รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” ซึ่งแผนฯ นำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคม และระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลง ได้อย่างเหมาะสม โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากร และซึ่งปัจจุบัน การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศส่งผลให้สถานการณ์และแนวโน้มความเสี่ยงโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทวีความรุนแรง โดยเฉพาะน้ำท่วม ภัยแล้ง การใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง ไม่คุ้มค่า และปริมาณของเสียที่เพิ่มขึ้น นำไปสู่ความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 -2559)

ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่กำลังเผชิญหน้าอยู่นั้นได้ทวีความรุนแรงเพิ่มมากกว่าในอดีตหลายเท่าตัวไม่ว่าจะเป็นปัญหาความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม และทวีความรุนแรงนอกจากนั้นปัญหาสิ่งแวดล้อมล้วนเกี่ยวพันเชื่อมโยงกับทุกสิ่งทุกอย่างทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งในแง่คุณและโทษ (กิตติภูมิ มีประดิษฐ์, 2554) และความเสี่ยงโทรมของคุณภาพสิ่งแวดล้อม ที่ถูกทำลายอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น ซึ่งปัญหาเกิดจากการขยายตัวอย่างรวดเร็วของประชากร และการหลงใหลจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่ และส่งผลต่อสภาวะโลกร้อนที่เกิดมาตราบการควบคุมสารเรือนกระจก ซึ่งทำให้มีการกำหนดโครงสร้างอุตสาหกรรมของไทยต้องคำนึงถึงปริมาณการปล่อยสารเรือนกระจก ประเด็นเรื่อง สภาวะโลกร้อน ได้มีการหยิบยกขึ้นมาเป็นวาระพิเศษในเวทีความร่วมมือระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1997

การลงนามในพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) พิธีสารที่เป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดหน้าต่างใหม่ให้กับสมาชิกในประชาคมเศรษฐกิจโลกต้องหันมาให้ความสนใจกับสภาพแวดล้อมธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลงไปอันเป็นผล มาจากการพัฒนาที่ไม่สมดุล การลงนามและให้คำมั่นสัญญาของภาคีประเทศส่วนมากทั่วโลกในพิธีสารเกียวโตระหว่างการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change) เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1997 (จุฬามาศ ส่งศรี, 2555) ซึ่งการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ที่มีประสิทธิภาพ จึงจำเป็นต้องมีการพิจารณาเลือกสรรทั้งกลยุทธ์ กลไก และเครื่องมือต่างๆ ที่มีอยู่มากมาย นำมาใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (Industrial Estate Authority of Thailand) เป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม ก่อตั้งขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 339 เมื่อปี พ.ศ. 2515 เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่พัฒนาและจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม จัดพื้นที่สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมให้เข้ารวมกันอย่างมีระบบและมีระเบียบ และเป็นกลไกของภาครัฐในการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาค การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้มีการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมแห่งแรกของประเทศไทยขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2516 คือ นิคมอุตสาหกรรมบางชัน ครอบคลุมเขตมีนบุรี และเขตบางกะปิ

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้ 1) จัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม ส่งเสริมและสนับสนุนเอกชนหรือองค์กรของรัฐจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม 2) จัดให้มีและให้บริการในระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ซึ่งจำเป็นแก่การประกอบอุตสาหกรรม 3) ส่งเสริมและสนับสนุนให้เอกชนลงทุนและให้บริการในระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ซึ่งจำเป็นแก่การประกอบอุตสาหกรรม 4) จัดให้มีระบบและการจัดการ ด้านสิ่งแวดล้อม การป้องกันและบรรเทาอุบัติภัยจากอุตสาหกรรม และ 5) อนุญาต อนุมัติ การประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมและจัดให้ ได้เพิ่มเติมซึ่งสิทธิประโยชน์ สิ่งจูงใจ และการอำนวยความสะดวกแก่การประกอบอุตสาหกรรม

ปัจจุบันการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย มีนิคมอุตสาหกรรมที่เปิดดำเนินการแล้ว 47 นิคม กระจายอยู่ใน 15 จังหวัด ประกอบด้วย นิคมอุตสาหกรรมที่การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ดำเนินการเอง จำนวน 11 นิคม และนิคมอุตสาหกรรมที่ร่วมดำเนินงานกับผู้พัฒนา จำนวน 36 นิคม

บริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทที่ประกอบกิจการทางด้านเขตอุตสาหกรรมแห่งแรกของประเทศไทย และเป็นหนึ่งในบริษัทที่ดำเนินการมาเป็นเวลายาวนานกว่า 41 ปี เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี 2514 และด้วยการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่ง นวนคร ได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stock Exchange of Thailand, SET) เป็นบริษัทมหาชน เมื่อปี 2545 ด้วยความโดดเด่นของโครงการเขตอุตสาหกรรมนวนคร ที่ตั้งอยู่ในทำเลยุทธศาสตร์ ที่เป็นประตูสู่ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบกับระบบสาธารณูปโภค และ ระบบสาธารณูปการต่างๆ ที่ทางบริษัท ได้เตรียมพร้อมไว้รองรับความต้องการของนักลงทุนไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ตาม

ปัจจุบันเขตอุตสาหกรรมนวนครเป็นที่ยอมรับของนักลงทุนมากกว่า 200 บริษัท ไม่ว่าจะเป็น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ ไต้หวัน สหรัฐอเมริกา และอื่นๆ โดยธุรกิจส่วนใหญ่ในเขตอุตสาหกรรมได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรม

สนับสนุน เป็นต้น ด้วยความสมบูรณ์ของโครงการเขตอุตสาหกรรมนวนคร จึงทำให้นวนครเป็นแหล่งรวมแรงงานฝีมือจำนวนมาก ทางบริษัทนวนครจึงได้จัดให้มีโครงการ เดอะนวนครไพรเวซี เพื่อสำหรับรองรับการเติบโตของชุมชนภายในโครงการ เดอะนวนครไพรเวซี เป็นคอนโดมิเนียมที่สมบูรณ์แบบภายในโครงการมี พลาซ่า สวนพักผ่อน และระบบรักษาความปลอดภัย พร้อมสรรพสำหรับผู้บริหารและพนักงานด้วยจำนวนห้องที่มากกว่า 1,000 ห้องในเฟสแรก ซึ่งการสร้างเขตอุตสาหกรรม ตลอดจนการนำเทคโนโลยีมาใช้โดยไม่คำนึงถึงผลสะท้อนที่จะตามมาในรูปความสัมพันธ์ของคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งได้เข้าขั้นวิกฤติในประเทศอุตสาหกรรมต่างๆ โดยปัญหาเหล่านั้นมีความรุนแรงขึ้นต่อประชาชนเป็นอันมาก (ซัชพล ทรงสุนทรวง, 2553) และมีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดีไม่จำเป็นจะต้องหยุดการพัฒนาหรือจำกัดสิทธิในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมโดยสิ้นเชิง เพราะกิจการทางด้านอุตสาหกรรมมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของผู้คนเป็นอย่างมาก ความสำคัญอยู่ที่ว่าจะทำอย่างไรให้การพัฒนาก้าวไปควบคู่กับการมีสิ่งแวดล้อมที่ดี ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องการหันเข้าหากันร่วมกันพิจารณาให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำเอาทรัพยากรธรรมชาตินั้นลดน้อยลงไปและไม่เป็นการผลกระทบสิ่งแวดล้อมของสภาพแวดล้อมไปสู่ประชาชน (วารสารธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม, 2555)

จากเหตุผลดังที่กล่าวมาจึงทำผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาถึงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร และมีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้เพื่อให้จะได้เป็นกรอบหรือแนวทางการแก้ไขปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอื่นๆ ให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

1.2 คำถามการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยมีคำถามในการวิจัยดังนี้ คือ

1.2.1 การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี เป็นอย่างไร

1.2.2 ลักษณะกิจการของโรงงานมีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี หรือไม่

1.2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีอะไรบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้ คือ

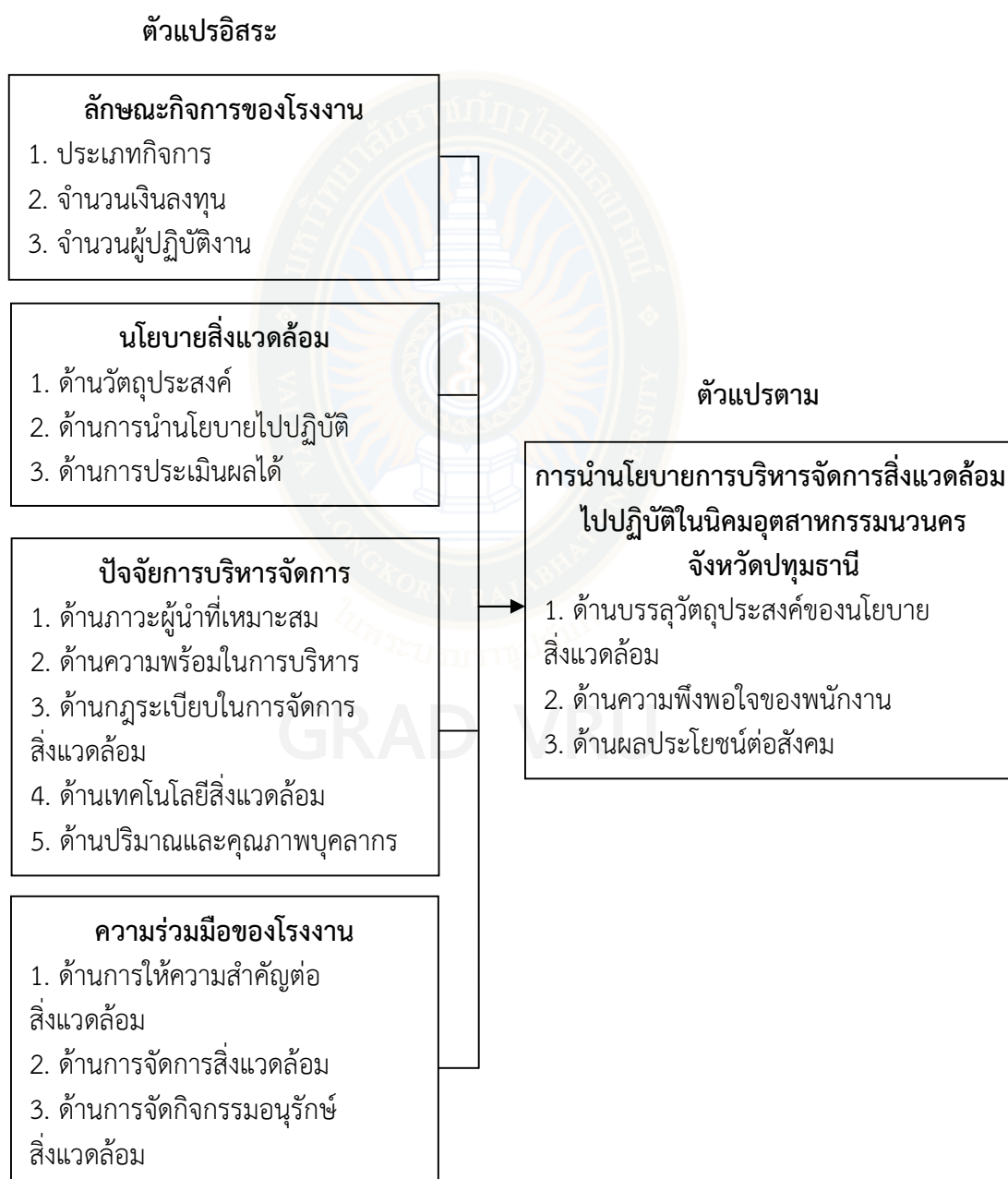
1.3.1 เพื่อศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน

1.3.3 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.3.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานที่ 3.5 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แยกเป็นสมมติฐานย่อย คือ

สมมติฐานที่ 4.1 ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

สมมติฐานที่ 4.2 ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

สมมติฐานที่ 4.3 ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อม ปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดขอบเขต ดังนี้

1.6.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะในเขตนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.6.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ในการเก็บข้อมูลจึงต้องใช้เครื่องมือที่แตกต่างกัน และกลุ่มตัวอย่างจึงแยกออกเป็น 2 ส่วนประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาตามเนื้อหาของกรอบแนวความคิดการวิจัย ดังนี้

(1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะกิจการของโรงงาน นโยบายสิ่งแวดล้อม ปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงาน

1) ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

1.6.3 ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้ศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ระยะเวลาตั้งแต่ เดือนกันยายน 2556 – เดือนกันยายน 2557

1.7 นิยามปฏิบัติการ

1.7.1 ผู้บริหาร หมายถึง พนักงานที่เป็นระดับผู้บริหาร ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งผู้จัดการ ผู้อำนวยการ ในฝ่ายงานด้านสิ่งแวดล้อมในโรงงาน ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

1.7.2 พนักงานระดับปฏิบัติการ หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

1.7.3 ชุมชน หมายถึง ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร มี 4 ชุมชน ประกอบไปด้วย 1) ชุมชนหมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล์ 2) ชุมชนหมู่บ้านไทยธานีตะวันออก 3) ชุมชนบ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก และ 4) ชุมชนนวนครวิลล์แพลต

1.7.4 ลักษณะกิจการของโรงงาน หมายถึง กิจการของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมในการผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุงแปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษา ตามลักษณะกิจการของโรงงานนั้น ประกอบด้วย 1) ประเภทกิจการ 2) จำนวนเงินลงทุน และ 3) จำนวนผู้ปฏิบัติงาน

(1) ประเภทกิจการ หมายถึง กิจการของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรม จำแนกตามประเภทกิจการการผลิต 3 ประเภท คือ 1) ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์, ไฟฟ้า 2) ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์, พลาสติก และ 3) ผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ

(2) จำนวนเงินลงทุน หมายถึง จำนวนเงินการลงทุนของโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการ จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) 2) ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 ล้านบาท) และ 3) ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท)

(3) จำนวนผู้ปฏิบัติงาน หมายถึง พนักงานที่ปฏิบัติงานในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) 2) ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน) และ 3) ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน)

1.6.5 นโยบายสิ่งแวดล้อม หมายถึง หน่วยงานภาครัฐมีความตั้งใจและหลักการที่เกี่ยวกับการทำงานด้านสิ่งแวดล้อมโดยรวม ซึ่งมีนโยบายไปปฏิบัติตาม 1) ด้านวัตถุประสงค์ 2) ด้านการนำนโยบายปฏิบัติ และ 3) ด้านการประเมินผลได้

(1) ด้านวัตถุประสงค์ หมายถึง การกำหนดวัตถุประสงค์มีความเป็นไปได้ สามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน โดยผู้ปฏิบัติสามารถเข้าใจความหมายได้ตรงกัน และปฏิบัติได้อย่างสอดคล้องและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

(2) ด้านการนำนโยบายปฏิบัติ หมายถึง องค์กรมีการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

(3) ด้านการประเมินผลได้ หมายถึง การวัดประสิทธิผลขององค์กรสามารถวัดได้จากการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ขององค์กร

1.6.6 ปัจจัยการบริหารจัดการ หมายถึง หลักการหรือกรอบความคิด แนวทาง กลวิธีการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหน่วยงานนั้นๆ นโยบายเป็นสิ่งที่แสดงถึงความตั้งใจของผู้บริหารในการปฏิบัติงาน และใช้เป็นกรอบแนวคิดในการพิจารณา ตัดสินใจ จัดทำแผน จัดทำโครงการ “นโยบาย” กับ “การบริหาร” นับว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก การบริหารจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับข้อกำหนดนโยบาย โดยมีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม 1) ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม 2) ด้านความพร้อมการบริหาร 3) ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม 4) ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม และ 5) ด้านคุณภาพบุคลากร

(1) ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม หมายถึง ผู้นำมีความสามารถนำให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมในองค์กรในการสร้างพันธกิจ วิสัยทัศน์ สื่อสารอย่างชัดเจน และสามารถทำให้พนักงานมีแรงจูงใจในการปฏิบัติตามอย่างมีประสิทธิภาพ

(2) ด้านความพร้อมการบริหาร หมายถึง ผู้บริหารมีความพร้อมในการวางแผนการจัดองค์การ จัดคนเข้าทำงาน สั่งการ และควบคุมการทำงานให้กิจกรรมขององค์การดำเนินงานไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพบนพื้นฐานปัจจัยในการผลิตในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

(3) ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การจัดการหรือการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ประสบผลสำเร็จตามกฎหมาย ทั้งนี้เพราะต้องอาศัยกฎหมายเพื่อกำหนดนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมและมาตรฐานการควบคุมมลพิษในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

(4) ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม หมายถึง การนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์ มาใช้สร้างเครื่องมือ หรืออุปกรณ์ในการแปรรูป ป้องกัน หรือปรับปรุงทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยการมุ่งเน้นการให้ความรู้และการสร้างเทคโนโลยีในการนำไปสู่การใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีการบำบัด/กำจัดของเสียและมลพิษสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีการนำกลับมาใช้ใหม่

(5) ด้านคุณภาพบุคลากร หมายถึง ผู้บริหารองค์กรและพนักงานที่ปฏิบัติงานมีความรู้ และความสามารถทั้งทางร่างกายและจิตใจในการปฏิบัติงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

1.7.7 ความร่วมมือของโรงงาน หมายถึง พนักงานในโรงงานให้ความมือในการช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยรับนโยบายไปปฏิบัติตามผู้บริหารและให้เข้าร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม 1) ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม 2) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และ 3) ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

(1) ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม หมายถึง เป็นการให้ความสำคัญและคุณประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสิ่งแวดล้อมที่มีเปลี่ยนแปลงไปย่อมส่งผลกระทบต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ และการดำรงชีวิตของพืชและสัตว์ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

(2) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้สิ่งที่อยู่รอบๆ ตัวเรามีผลดีต่อคุณภาพชีวิต โดยจะต้องรู้จักการดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาภาวะมลพิษเสียง น้ำ อากาศ ที่ส่งผลกระทบต่อดำรงชีวิตอย่างมีความสุขปลอดภัย

(3) ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการเก็บรักษา สงวน ซ่อมแซม ปรับปรุง และใช้ประโยชน์ตามความต้องการอย่างมีเหตุผลต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเอื้ออำนวยให้เกิดคุณภาพสูงสุดในการสนองความเป็นอยู่ของมนุษย์อย่างถาวร

1.7.8 การนํานโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง เป็นการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นระบบการจัดการทั้งหมด ซึ่งรวมถึงโครงสร้าง องค์กร การวางแผน ความรับผิดชอบ การปฏิบัติ ขั้นตอน กระบวนการ และทรัพยากรสำหรับจัดทำ การปฏิบัติให้บรรลุถึงผล การทบทวน และรักษานโยบายทางด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติใน 1) ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

(1) ด้านบรรลุมัตผลประสงคของนโยบายสิ่งแวดลอม หมายถึง การบริหารงานให้บรรลุมัตผลประสิทธิผลตามนโยบายสิ่งทีแสดงถึงความตั้งใจของผู้บริหารในการปฏิบัติงาน

(2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน หมายถึง ความพึงพอใจของผู้ปฏิบัติการในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร สิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ เช่น ถนน ท่อระบายน้ำ โรงกำจัดน้ำเสียส่วนกลาง ระบบป้องกันน้ำท่วม ไฟฟ้า น้ำประปา โทรศัพท์ เป็นต้น

(3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม หมายถึง การบริหารจัดการองค์กรที่ค้ำึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญในการจัดการสิ่งแวดลอมของสังคม ประเทศชาติ และเป็นการพัฒนาแก้ไขปัญหาสิ่งแวดลอมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และบริเวณรอบๆ พื้นที่ของนิคมให้มีประสิทธิภาพ

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดลอมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ ดังนี้

1.8.1 ทำให้ทราบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดลอมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.8.2 ทำให้ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดลอมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี การบริหารจัดการสิ่งแวดลอมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

1.8.3 ผลจากงานวิจัยที่ได้สามารถนำไปใช้ประโยชน์เชิงนโยบาย โดยการนำไปใช้ ประกอบเป็นข้อมูลสำหรับการประกาศใช้กฎหมาย หรือกำหนดมาตรการ กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดลอมในองค์กร หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชน เป็นต้น ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโดยเสนอหัวข้อตามลำดับดังนี้

- 2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11
- 2.2 นโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม
- 2.3 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2.4 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงอุตสาหกรรม
- 2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม
- 2.6 การบริหารการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม
- 2.7 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล
- 2.8 บริบทนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.10 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11

2.1.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ได้จัดทำขึ้นในช่วงเวลาที่ประเทศไทยต้องเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคมเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงกว่าช่วงที่ผ่านมาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10 สังคมไทยได้อัญเชิญหลัก “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ไปประยุกต์ใช้อย่างกว้างขวางในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับปัจเจกครอบครัวชุมชน สังคมจนถึงระดับประเทศซึ่งได้มีส่วนเสริมสร้างภูมิคุ้มกันและช่วยให้สังคมไทยสามารถยืนหยัดอยู่ได้อย่างมั่นคงท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ทุกภาคส่วนในสังคมไทยเห็นพ้องร่วมกันน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งให้เกิดภูมิคุ้มกันและมีการบริหารจัดการความเสี่ยงอย่างเหมาะสมเพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืนในการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ครั้งนี้สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วน ทั้งในระดับชุมชน ระดับภาค และระดับประเทศในทุกขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง เพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศรวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาคเป็นธรรมและมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” การพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงเป็นการนำภูมิคุ้มกันที่มีอยู่ พร้อมทั้งเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้น เพื่อเตรียมความพร้อมคน สังคมและระบบเศรษฐกิจของประเทศให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมโดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคน

และสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้เทคโนโลยีนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมขณะเดียวกันยังจำเป็นต้องบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมภายใต้หลักการพัฒนาพื้นที่ภารกิจและการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมไทยซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของสังคมไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

2.1.2 แนวคิดและทิศทางการพัฒนาประเทศ

1) แนวคิดหลัก

ภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญทั้งภายนอกและภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่อทิศทางการพัฒนาประเทศไทยในอนาคตจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสมขณะที่การทบทวนผลการพัฒนาประเทศในระยะที่ผ่านมาสะท้อนปัญหาเชิงโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจสังคมสิ่งแวดล้อมและการบริหารจัดการประเทศที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะยาวทั้งมีความเสี่ยงในหลายมิติที่อาจทำให้ปัญหาต่างๆ รุนแรงมากขึ้น การพัฒนาประเทศไทยในอนาคตจึงจำเป็นต้องเตรียมพร้อมและสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศให้เข้มแข็งภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ให้สามารถปรับตัวรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงในอนาคตได้อย่างมั่นคง กรอบแนวคิดการพัฒนาประเทศไทยในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงมีแนวคิดที่ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8-10 โดยยังคงยึดหลักการปฏิบัติตาม “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” และขับเคลื่อนให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในทุกภาคส่วน ทุกระดับ ยึดแนวคิดการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่มี “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” มีการเชื่อมโยงทุกมิติของการพัฒนาอย่างบูรณาการ ทั้งมิติตัวคน สังคม เศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และการเมือง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันให้พร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทั้งในระดับปัจเจกครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ขณะเดียวกันให้ความสำคัญกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคมในกระบวนการพัฒนาประเทศ

2) ทิศทางการพัฒนาประเทศ

การพัฒนาประเทศการพัฒนาประเทศไทยในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้ตระหนักถึงสถานการณ์และความเสี่ยงซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกและภายในประเทศ โดยเฉพาะภาวะผันผวนด้านเศรษฐกิจพลังงาน และภูมิอากาศ ที่เป็นไปอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อประเทศไทยทั้งเชิงบวกและลบ ดังนั้น ทิศทางการบริหารจัดการประเทศภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงเป็นการใช้จุดแข็งและศักยภาพที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศเพื่อสร้างความเข้มแข็งและรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศที่เน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตภาคเกษตรและการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องปรับตัวในการเชื่อมโยงกับระบบเศรษฐกิจโลกและภูมิภาคซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีภายใต้กรอบความร่วมมือต่างๆ เพื่อสามารถใช้โอกาสที่เกิดขึ้นและเพิ่มภูมิคุ้มกันของทุนที่มีอยู่ในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม พร้อมก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ขณะเดียวกันจำเป็นต้องสร้างความพร้อมสำหรับเชื่อมโยงด้านกายภาพทั้งโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ ควบคู่กับการยกระดับคุณภาพคน การเสริมสร้างองค์ความรู้การพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี

นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 จึงเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในมิติต่างๆ เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยนำทุนของประเทศที่มีศักยภาพมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการและเกื้อกูลกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างให้แข็งแกร่งเพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญได้แก่การเสริมสร้างทุนสังคม (ทุนมนุษย์ทุนสังคม ทุนทางวัฒนธรรม) ให้มีความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยสู่สังคมคุณภาพ มุ่งสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจกครอบครัวและชุมชนสามารถจัดการความเสี่ยงและปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมสำหรับการเสริมสร้างทุนเศรษฐกิจ (ทุนกายภาพ ทุนทางการเงิน) มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็ง โดยใช้ภูมิปัญญา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดภายในประเทศและต่างประเทศการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคต่างๆ บนพื้นฐานการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในส่วนการเสริมสร้างทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงด้านอาหารการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรมุ่งสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมการเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติรวมทั้งการสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการเพิ่มบทบาทไทยในเวทีประชาคมโลกขณะเดียวกัน จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการประเทศเพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคมให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบราชการและข้าราชการโดยยึดหลักธรรมาภิบาลเพิ่มประสิทธิภาพการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พัฒนาระบบและกลไกการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างมีส่วนร่วมส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับมีโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมและสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงทรัพยากรควบคู่ไปกับปลูกจิตสำนึกค่านิยมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลแก่ประชาชนทุกกลุ่ม

2.1.3 วิสัยทัศน์พันธกิจวัตถุประสงค์และเป้าหมายแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เป็นแผนยุทธศาสตร์ที่ชี้นำทิศทางการพัฒนาประเทศระยะกลางเพื่อมุ่งสู่วิสัยทัศน์ระยะยาว ที่ทุกภาคส่วนในสังคมไทยได้เห็นพ้องร่วมกันกำหนดเป็นวิสัยทัศน์ปี พ.ศ. 2570 ซึ่งกำหนดไว้ว่า “คนไทยภาคภูมิใจในความเป็นไทยมีมิตรไมตรีบนวิถีชีวิตแห่งความพอเพียงยึดมั่นในวัฒนธรรมประชาธิปไตยและหลักธรรมาภิบาลการบริการสาธารณะขั้นพื้นฐานที่ทั่วถึงมีคุณภาพ สังคมมีความปลอดภัยและมั่นคงอยู่ในสภาวะแวดล้อมที่ดีเกื้อกูลและเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ระบบการผลิตเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมีความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน อยู่บนฐานทางเศรษฐกิจที่พึ่งตนเองและแข่งขันได้ในเวทีโลกสามารถอยู่ในประชาคมภูมิภาคและโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรี” วิสัยทัศน์และพันธกิจการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดวิสัยทัศน์พันธกิจวัตถุประสงค์และเป้าหมายยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงดังนี้

1) วิสัยทัศน์

“สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาคเป็นธรรมและมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง”

2) พันธกิจ

(1) สร้างสังคมเป็นธรรมและเป็นสังคมที่มีคุณภาพ ทุกคนมีความมั่นคงในชีวิต ได้รับการคุ้มครองทางสังคมที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค ทุกภาคส่วนได้รับการเสริมพลังให้สามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนา ภายใต้ระบบบริหารจัดการภาครัฐที่โปร่งใสเป็นธรรม

(2) พัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีคุณธรรมเรียนรู้ตลอดชีวิตมีทักษะและการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสมในแต่ละช่วงวัยสถาบันทางสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งสามารถปรับตัวรู้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง

(3) พัฒนารฐานการผลิตและบริการให้เข้มแข็งและมีคุณภาพบนฐานความรู้ ความคิดสร้างสรรค์และภูมิปัญญาสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน ปรับโครงสร้างการผลิตและการบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พร้อมสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม

(4) สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชน รวมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ

3) วัตถุประสงค์และเป้าหมาย

(1) วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อเสริมสร้างสังคมที่เป็นธรรมและเป็นสังคมสันติสุข
- 2) เพื่อพัฒนาคนไทยทุกกลุ่มวัยอย่างเป็นองค์รวมทั้งทางกายใจสติปัญญา อารมณ์คุณธรรมจริยธรรมและสถาบันทางสังคมมีบทบาทหลักในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ
- 3) เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีเสถียรภาพ คุณภาพ และยั่งยืนมีความเชื่อมโยงกับเครือข่ายการผลิตสินค้าและบริการบนฐานปัญญา นวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ในภูมิภาคอาเซียน มีความมั่นคงทางอาหารและพลังงาน การผลิตและสังคมคาร์บอนต่ำ
- 4) เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เพียงพอต่อการรักษาสมดุลของระบบนิเวศและเป็นฐานที่มั่นคงของการพัฒนาประเทศ

(2) เป้าหมายหลัก

- 1) ความอยู่เย็นเป็นสุขและความสงบสุขของสังคมไทยเพิ่มขึ้นความเหลื่อมล้ำในสังคมลดลง สัดส่วนผู้อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลงและดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันไม่ต่ำกว่า 5.0 คะแนน
- 2) คนไทยมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องมีสุขภาวะดีขึ้น มีคุณธรรมจริยธรรมและสถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งมากขึ้น
- 3) เศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่เหมาะสมตามศักยภาพของประเทศให้ ความสำคัญกับการเพิ่มผลิตภาพรวมไม่ต่ำกว่าร้อยละ 3.0 ต่อปีเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศให้มีไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40

4) คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพิ่มประสิทธิภาพการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก รวมทั้งเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศ

(3) ตัวชี้วัด

1) ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขดัชนีความสงบสุขสัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดร้อยละ 10.0 กับกลุ่มที่มีรายได้น้อยร้อยละ 10.0 สัดส่วนผู้อยู่ใต้เส้นความยากจน สัดส่วนแรงงานนอกระบบที่สามารถเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมและดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน

2) จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของคนไทยผู้เรียนทุกระดับการศึกษามีคุณธรรมจริยธรรมสัดส่วนประชากรที่เข้าถึงโครงข่ายคมนาคมและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงจำนวนบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาอัตราการป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อและดัชนีความอบอุ่นของครอบครัว

3) อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอัตราเงินเพื่อผลิตภาพการผลิตรวมอันดับความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

4) คุณภาพน้ำและอากาศร้อยละของพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่ประเทศและสัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อหัวเปรียบเทียบกับลำดับขั้นการพัฒนาที่แสดงโดยผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว

2.1.4 ยุทธศาสตร์การพัฒนา

การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว คาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสมโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงและเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีดังนี้

1) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม ให้ความสำคัญกับ

(1) การสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้ทุกคนในสังคมไทยควบคู่กับการเสริมสร้างขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างโอกาสในชีวิตให้แก่ตนเองมุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้มีฐานการพัฒนาที่ทั่วถึงและยั่งยืน พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากที่มีความหลากหลายและแข็งแกร่งมากขึ้น ส่งเสริมการจัดสรรทรัพยากรให้เกิดความเป็นธรรม ปรับโครงสร้างภาษีทั้งระบบให้สนับสนุนการกระจายรายได้และเป็นเครื่องมือสร้างความเป็นธรรมในการจัดสรรทรัพยากรและการถือครองทรัพย์สิน พัฒนาการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีสารสนเทศและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในการพัฒนาอาชีพ ส่งเสริมบทบาทของภาคธุรกิจเอกชนในการเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมแก่คนในสังคมไทยรวมทั้งยกระดับคุณภาพระบบการคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมทุกคนอย่างทั่วถึงสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็น

(2) การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจกและสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการพัฒนาประเทศ มุ่งพัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างเท่าเทียมและทั่วถึงการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค พัฒนาระบบสวัสดิการทางสังคมให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการเงินฐานรากและระบบการออมที่หลากหลายเสริมสร้างเจตคติด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงและชายและพัฒนาระบบฐานข้อมูลในการคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมประชาชนทุกคนตามสิทธิและสามารถเข้าถึงบริการอย่างมีประสิทธิภาพ

(3) การเสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจสังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรีให้ทุกคนสามารถแสดงออกทางความคิดอย่างสร้างสรรค์เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชนในการจัดการปัญหาของชุมชนด้วยตนเองสนับสนุนการรวมกลุ่มอาชีพที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ส่งเสริมให้ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพลังร่วมในการพัฒนาสังคม พัฒนามาตรฐานระบบการคุ้มครองผู้บริโภคเพิ่มช่องทางการเข้าถึงข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภคส่งเสริมบทบาทสตรีในระดับการบริหารและการตัดสินใจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

(4) การสานสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้มีคุณค่าร่วมและตระหนักถึงผลประโยชน์ของสังคม และเสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบตรวจสอบและการรับผิดชอบที่รัดกุม โดยสร้างค่านิยมใหม่ที่ยอมรับร่วมกันบนฐานของความไว้วางใจและเกื้อกูลกันในสังคมส่งเสริมวัฒนธรรมการเมืองที่มีธรรมาภิบาลนำไปสู่การเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องและเหมาะสมเสริมสร้างระบบบริหารราชการให้เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ มีระบบถ่วงดุลอำนาจการตรวจสอบที่เข้มงวดและรอบด้าน พัฒนาข้าราชการให้มีคุณภาพสูงมีคุณธรรมจริยธรรมทางอาชีพ และมีความรับผิดชอบ ปฏิรูปการเมืองไทยทั้งระบบให้เป็นประชาธิปไตยของมวลชน สร้างความเท่าเทียมในกระบวนการยุติธรรมและเพิ่มช่องทางการรับข้อร้องเรียนและให้ความช่วยเหลือเยียวยาแก่ผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบจากกระบวนการยุติธรรมรวมทั้งสนับสนุนการใช้สื่อเพื่อสังคมทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น และสังคมออนไลน์ให้เป็นพลังหนุนเสริมการพัฒนา

2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญกับ

(1) การปรับโครงสร้างและการกระจายตัวประชากรให้เหมาะสม เป็นการส่งเสริมคู่สมรสที่มีความพร้อมให้มีบุตรเพิ่มขึ้นและรักษาระดับอัตราเจริญพันธุ์ไม่ให้ต่ำกว่าระดับที่เป็นอยู่ปัจจุบันสนับสนุนการกระจายตัวและส่งเสริมการตั้งถิ่นฐานของประชากรให้เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพ โอกาสและทรัพยากรธรรมชาติของพื้นที่

(2) การพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงมุ่งพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงวัยสอดแทรกการพัฒนาคนด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างวัฒนธรรมการเกื้อกูลพัฒนาทักษะให้คนมีการเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิตต่อยอดสู่การสร้างนวัตกรรมที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นความคิดสร้างสรรค์ปลูกฝังการพร้อมรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น และจิตใจที่มีคุณธรรมซื่อสัตย์มีระเบียบวินัย พัฒนาคนด้วยการเรียนรู้ในศาสตร์วิทยาการให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่าง

หลากหลายสอดคล้องกับแนวโน้มการจ้างงานและเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สร้างจิตสำนึกให้คนไทยมีความรับผิดชอบต่อสังคมเคารพกฎหมาย หลักสิทธิมนุษยชน สร้างค่านิยม การผลิตและบริโภคที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเรียนรู้การรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากสภาพ ภูมิอากาศและภัยพิบัติ

(3) การส่งเสริมการลดปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพอย่างเป็นองค์รวม โดยสร้างเสริมสุขภาพของคนไทยให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ พัฒนาความรู้และทักษะในการดูแล สุขภาพของตนเองครอบครัวชุมชน สร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อ สุขภาพ ควบคุมกับการพัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมการแพทย์ ทางเลือกการพัฒนาาระบบฐานข้อมูลสุขภาพของประเทศการพัฒนาบุคลากรด้านสาธารณสุขให้ เหมาะสมทั้งการผลิตและการกระจายบุคลากรตลอดจนการใช้มาตรการการเงินการคลังเพื่อสุขภาพ ที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน

(4) การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งสร้างกระแสสังคมให้การเรียนรู้เป็นหน้าที่ ของคนไทยทุกคน มีนิสัยใฝ่รู้รักการอ่านตั้งแต่วัยเด็กและส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนต่างวัยควบคู่ กับการส่งเสริมให้องค์กร กลุ่มบุคคลชุมชน ประชาชน และสื่อทุกประเภทเป็นแหล่งเรียนรู้อย่าง สร้างสรรค์สื่อสารด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายรวมถึงส่งเสริมการศึกษาทางเลือกที่สอดคล้องกับความ ต้องการของผู้เรียน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสนับสนุนปัจจัยที่ก่อให้เกิดการ เรียนรู้ตลอดชีวิต

(5) การเสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม เป็นการเสริมสร้างความ เข้มแข็งและพัฒนาบทบาทของสถาบันหลักทางสังคมให้เอื้อต่อการพัฒนาคน สร้างค่านิยมให้คนไทย ภูมิใจในวัฒนธรรมไทยและยอมรับความแตกต่างของความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ลดปัญหาความ ขัดแย้งทางความคิดและสร้างความเป็นเอกภาพในสังคมสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวัฒนธรรม ร่วมกับประชาคมโลกโดยเฉพาะประชาคมอาเซียนให้เกิดการไหลเวียนทางวัฒนธรรมในรูปแบบการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจระหว่างประชาชนในการเรียนรู้ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและการ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร

3) ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงานให้ ความสำคัญกับ

(1) การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและ ยั่งยืนมุ่งรักษา ป่ากัน และคุ้มครองพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยมี ที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดิน ใช้มาตรการทางภาษีเพื่อบังคับหรือจูงใจให้บุคคลผู้ถือ ครองที่ดินทำประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวมากขึ้น สนับสนุนการกระจายการถือครองที่ดินอย่างเท่าเทียม และเป็นธรรมเร่งรัดการจัดให้มีองค์กรและระบบบริหารจัดการที่ดินให้เป็นรูปธรรมโดยเร็ว พัฒนา ทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคการเกษตร พื้นฟูและส่งเสริมค่านิยมวัฒนธรรมที่ดีและวิถี ชีวิตทางการเกษตรที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบเกษตรกรรมยั่งยืน

(2) การเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตร ภาครัฐให้ความสำคัญ กับการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชน สนับสนุนการผลิต ทางภาคเกษตรที่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ควบคุมและกำกับดูแลให้มีการนำเข้าและใช้สารเคมีทาง

การเกษตรที่ได้มาตรฐาน ปรับปรุงบริการขั้นพื้นฐานเพื่อการผลิตให้ทั่วถึงส่งเสริมการผลิตที่คงไว้ซึ่งความหลากหลายของพันธุ์พืชและสัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมของประเทศ พัฒนาและเสริมสร้างองค์ความรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ ที่เหมาะสมทางการเกษตรรวมทั้งสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้แก่เกษตรกรอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง

(3) การสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรตลอดห่วงโซ่การผลิต สนับสนุนการผลิตและบริการของชุมชนในการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรอาหารและพลังงาน ส่งเสริมสถาบันการศึกษาในพื้นที่ให้ร่วมทำการศึกษาวิจัยกับภาคเอกชน สนับสนุนเกษตรกรและผู้ประกอบการนำองค์ความรู้นวัตกรรมและเทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มาใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารมาตรฐานระบบการผลิตสินค้าเกษตรให้เทียบเท่าระดับสากลส่งเสริมระบบตลาดกลางสินค้าเกษตรและตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าส่งเสริมภาคเอกชนและองค์กรชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการระบบสินค้าเกษตรและอาหารร่วมกับสถาบันเกษตรกรเพิ่มประสิทธิภาพระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของภาคเกษตร

(4) การสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้ให้แก่เกษตรกรมุ่งพัฒนาระบบการสร้างหลักประกันรายได้ของเกษตรกรให้มีความมั่นคงและครอบคลุมเกษตรกรทั้งหมด พัฒนาระบบประกันภัยพืชผลการเกษตรส่งเสริมระบบการทำเกษตรแบบมีพันธสัญญาที่เป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของเกษตรกรสร้างแรงจูงใจให้เยาวชน เกษตรกรรุ่นใหม่และแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่อาชีพเกษตรกรรม พัฒนาสถาบันเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนให้เป็นกลไกสนับสนุนการพึ่งพาตนเองของเกษตรกรเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกรรายย่อยที่ได้รับผลกระทบจากการนำเข้าสินค้าเกษตรและอาหารที่มีต้นทุนต่ำที่เป็นผลมาจากข้อตกลงการเปิดการค้าเสรี

(5) การสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพัฒนาพลังงานชีวภาพในระดับครัวเรือนและชุมชน โดยส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกต้นไม้และปลูกป่าโดยชุมชนและเพื่อชุมชนเพิ่มขึ้น ส่งเสริมให้เกษตรกรทำการเกษตรด้วยระบบเกษตรยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสนับสนุนให้มีการจัดการและเผยแพร่องค์ความรู้และการพัฒนาด้านอาหารศึกษาทุกรูปแบบอย่างต่อเนื่องและทั่วถึงรวมทั้งส่งเสริมพฤติกรรมบริโภคที่เหมาะสมของบุคคลและชุมชน สนับสนุนการสร้างเครือข่ายการผลิตและการบริโภคที่เกื้อกูลกันในระดับชุมชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกัน ส่งเสริมการนำวัตถุดิบทางการเกษตรที่ผลิตได้ในชุมชนและที่เหลือใช้จากการเกษตรมาผลิตเป็นพลังงานทดแทนในชุมชน รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ให้เป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้มแข็งด้านอาหารให้กับเกษตรกรและชุมชนอย่างเป็นระบบ

(6) การสร้างความมั่นคงด้านพลังงานชีวภาพเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศและความเข้มแข็งภาคเกษตรด้วยการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตพลังงานจากพืชพลังงาน จัดให้มีระบบการบริหารจัดการสินค้าเกษตรที่ใช้เป็นทั้งอาหารและพลังงานเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการใช้พลังงานชีวภาพที่เกี่ยวข้องกับภาคการผลิตและบริการจัดให้มีกลไกกำกับดูแลโครงสร้างราคาของพลังงานชีวภาพ และปลูกจิตสำนึกในการใช้พลังงานชีวภาพอย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

(7) การปรับระบบบริหารจัดการภาครัฐเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน โดยสนับสนุนบทบาทของเกษตรกรเครือข่ายประชาชนชาวนาน ภาคเอกชน และชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและวางแผนการผลิตทางการเกษตร ปรับกระบวนการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องให้มีการร่วมมือและบูรณาการการทำงานอย่างจริงจัง ทั้งในส่วนกลางและระดับพื้นที่ พัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศด้านอาหารและพลังงานตั้งแต่การผลิตการตลาดไปจนถึงการบริโภค พัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านการเกษตรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งในระดับพหุภาคีและทวิภาคีโดยเฉพาะประชาคมอาเซียนที่ก่อให้เกิดความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน

4) ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนให้มีความสำคัญกับ

(1) การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ด้วยการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชียแอฟริกาและเศรษฐกิจภายในประเทศ ปรับโครงสร้างภาคบริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ซึ่งครอบคลุมถึงการพัฒนารัฐกิจสร้างสรรค์การพัฒนาเมืองสร้างสรรค์และการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์พัฒนาภาคเกษตรบนฐานการเพิ่มผลิตภาพในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพและยั่งยืน ด้วยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(2) การพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรม ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่นทรัพย์สินทางปัญญาวิจัยและพัฒนาไปต่อยอดถ่ายทอดและประยุกต์ใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์สังคมและชุมชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรมที่ส่งเสริมการใช้ความคิดสร้างสรรค์และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการผลิตตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

(3) การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรมมุ่งพัฒนาตลาดเงิน และตลาดทุน รวมทั้งกำลังแรงงานให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ พัฒนาระบบการจัดการทรัพย์สินทางปัญญา พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศให้เชื่อมโยงการขนส่งทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานสู่สากลสร้างความมั่นคงด้านพลังงานด้วยการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาด พัฒนาพลังงานทางเลือกและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในทุกๆ ระดับ ปฏิรูปกฎหมายและกฎ ระเบียบต่างๆ ทาง

เศรษฐกิจให้เอื้อต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการแข่งขันและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก

5) การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีเสถียรภาพ ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการด้านการเงิน โดยดำเนินนโยบายการเงินที่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์แวดล้อมและทันต่อเหตุการณ์เพิ่มบทบาทตลาดทุนในระบบเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาภาคการเงินโลก ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน พัฒนากลไกการเฝ้าระวังความผันผวนทางเศรษฐกิจและพัฒนาระบบเตือนภัยแบบองค์รวมเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเงินทุนระหว่างประเทศและการบริหารจัดการด้านการคลังที่ปรับปรุงระบบการจัดเก็บรายได้ของประเทศเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดสรรและการบริหารงบประมาณ ป้องกันความเสี่ยงทางการคลัง พัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการขั้นพื้นฐานของภาครัฐเพิ่มขึ้น และเสริมสร้างความเข้มแข็งทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6) ยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม ให้ความสำคัญกับ

(1) การพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคต่างๆ มุ่งพัฒนาบริการขนส่งและโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานสากลปรับปรุงกฎระเบียบการขนส่งคนและสินค้าที่เกี่ยวข้อง พัฒนาศูนย์กลางในธุรกิจการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงการพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวพื้นที่ชายแดน/เขตเศรษฐกิจชายแดน ตลอดจนเชื่อมโยงระบบการผลิตกับพื้นที่ตอนในของประเทศ

(2) การพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค มุ่งพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศให้เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นฐานการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การเกษตร และการท่องเที่ยว พัฒนาเขตเศรษฐกิจชายแดนและเมืองชายแดน รวมทั้งบูรณาการแผนพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านให้บรรลุประโยชน์ร่วมกันทั้งด้านความมั่นคงและเสถียรภาพของพื้นที่

(3) การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เป็นการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนที่มีศักยภาพในการพัฒนาบุคลากรในทุกภาคส่วน เศรษฐกิจเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากลยกระดับทักษะฝีมือแรงงาน กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของคุณภาพสินค้าและบริการ ที่เป็นการป้องกันสินค้าและบริการนำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพทั้งในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน

(4) การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้บทบาทที่สร้างสรรค์เป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลกมุ่งรักษาบทบาทของไทยในการมีส่วนร่วมกำหนดยุทธศาสตร์ของกรอบความร่วมมือที่ดำเนินอยู่รวมทั้งรักษาคุณภาพของปฏิสัมพันธ์กับมหาอำนาจทางเศรษฐกิจเดิมและมหาอำนาจใหม่

(5) การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ โดยเร่งดำเนินการด้านความร่วมมือในการกำหนดมาตรฐานฝีมือระหว่างประเทศเพื่ออำนวยความสะดวกการเคลื่อนย้าย

แรงงานในภูมิภาคส่งเสริมผู้ประกอบการไทยในการขยายการลงทุนไปสู่ต่างประเทศโดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน คู่เมืองและส่งเสริมสิทธิและผลประโยชน์ของคนไทยและแรงงานไทยในต่างประเทศ

(6) การมีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการสร้างสังคมนานาชาติที่มีคุณภาพชีวิต ป้องกันภัยจากการก่อการร้ายและอาชญากรรม ยาเสพติด ภัยพิบัติและการแพร่ระบาดของโรคภัยมุ่งพัฒนาศักยภาพและความพร้อมในการป้องกันและแก้ปัญหาข้ามชาติด้านการก่อการร้ายยาเสพติดและการหลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ พัฒนาศักยภาพและความร่วมมือภายในภูมิภาคเพื่อเตรียมพร้อมรับมือภัยพิบัติทางธรรมชาติและเหตุฉุกเฉิน และร่วมมือในการป้องกันการติดเชื้อและการแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่และโรคระบาดซ้ำ

(7) การเสริมสร้างความร่วมมือที่ดีระหว่างประเทศในการสนับสนุนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีจริยธรรมและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งเปิดรับความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร เป็นการดำเนินการภายใต้กรอบความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมในระดับอนุภูมิภาคเสริมสร้างการผลิตและบริการที่นำสู่การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกส่งเสริมและอำนวยความสะดวกองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไรให้มีบทบาทเพิ่มขึ้นในการให้ไทยเป็นฐานการดำเนินความร่วมมือเพื่อการพัฒนาประเทศในภูมิภาค

(8) การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้วเป็นการสร้างองค์ความรู้ให้กับภาคธุรกิจโดยเฉพาะผู้ได้รับผลกระทบทั้งเชิงบวกและลบให้สามารถพัฒนาศักยภาพและโอกาสของตนเองในการใช้ประโยชน์จากการเปิดการค้าเสรีโดยเฉพาะภาคธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับการสนับสนุน เยียวยาและดูแลจากรัฐในกรณีที่ไม่สามารถปรับตัว ได้ทัน

(9) การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบธุรกิจในเอเชียรวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค โดยจัดให้มีสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เพื่อให้มีการจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคและสนับสนุนบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร

(10) การปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคีการพัฒนาภายในประเทศ ตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น มุ่งเสริมสร้างศักยภาพชุมชนท้องถิ่นให้รับรู้และเตรียมพร้อมรับกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศสนับสนุนกลไกการพัฒนาในระดับพื้นที่ ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดโดยเฉพาะจังหวัดชายแดนให้สามารถพัฒนาเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งเสริมศักยภาพด้านวิชาการและเครือข่ายของสถาบันการศึกษาของไทยที่สร้างความใกล้ชิดและปฏิสัมพันธ์กับประเทศในอนุภูมิภาค

7) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ให้มีความสำคัญกับ

(1) การอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมุ่งรักษาและฟื้นฟูพื้นที่ป่าและเขตอนุรักษ์พัฒนาระบบฐานข้อมูลและการจัดการองค์ความรู้ให้เป็นเครื่องมือในการวางแผนและบริหารจัดการ ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการที่ดินและการจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง เร่งรัดการบริหารจัดการแบบบูรณาการ ปรับปรุงและฟื้นฟูแหล่งน้ำเพื่อเพิ่มปริมาณน้ำต้นทุนส่งเสริมให้เกิดการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ จัดทำแผนแม่บท

โครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคอย่างเป็นระบบ รวมทั้งส่งเสริมการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพ

(2) การปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่ การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยปรับโครงสร้างการผลิตของ ประเทศและพฤติกรรมผู้บริโภคเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรกับ สิ่งแวดล้อมเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคคมนาคมและขนส่งเพื่อลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก พัฒนาเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเน้นการวางผังเมืองที่ผสมผสานวัฒนธรรมสังคมระบบนิเวศเข้า ด้วยกัน

(3) การยกระดับขีดความสามารถในการรองรับและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ เพื่อให้สังคมมีภูมิคุ้มกัน มุ่งพัฒนาองค์ความรู้และเครื่องมือในการบริหารจัดการเพื่อ รองรับกับความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศรวมถึงพัฒนาศักยภาพชุมชนให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(4) การเตรียมความพร้อมรองรับกับภัยพิบัติทางธรรมชาติด้วยการจัดทำแผนที่ และจัดลำดับพื้นที่เสี่ยงภัยทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาคและจังหวัดยกระดับการจัดการภัยพิบัติให้มี ประสิทธิภาพพัฒนาระบบฐานข้อมูลการสื่อสารโทรคมนาคมส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีด้านการจัดการภัยพิบัติพัฒนาระบบงานอาสาสมัครของประเทศอย่างจริงจังและให้มี มาตรฐานตามหลักสากลสนับสนุนภาคเอกชน สถานประกอบการ โรงเรียน และท้องถิ่นให้มีการ เตรียมความพร้อมและจัดทำแผนปฏิบัติการรองรับภัยพิบัติ

(5) การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจากการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มุ่งติดตามและเฝ้าระวังมาตรการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่อาจส่งผล กระทบต่อการค้าและการลงทุน เตรียมมาตรการรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากมาตรการทาง การค้าและข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศศึกษา ผลกระทบและกำหนดแผนกลยุทธ์รายสินค้า รวมทั้งมาตรการเยียวยาในสินค้าและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้ผู้ส่งออกทำคาร์บอนฟุตพริ้นต์และสร้างแรงจูงใจให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ๆ เพื่อการพัฒนา สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

(6) การเพิ่มบทบาทประเทศไทยในเวทีประชาคมโลกที่เกี่ยวข้องกับกรอบความ ตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ เป็นการศึกษารายละเอียดและสร้างความเข้าใจ ในพันธกรณีติดตามสถานการณ์การเจรจาและท่าทีของประเทศต่างๆ พัฒนาบุคลากรภาครัฐเพื่อ เสริมสร้างทักษะการเจรจาพัฒนาความร่วมมือในกลุ่มอาเซียนและประเทศคู่ค้าสำคัญ สนับสนุนการ ดำเนินงานตามพันธกรณีและข้อตกลงระหว่างประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(7) การควบคุมและลดมลพิษ มุ่งลดปริมาณมลพิษทางอากาศเพิ่มประสิทธิภาพ การจัดการขยะและน้ำเสียชุมชน พัฒนาระบบการจัดการของเสียอันตรายขยะอิเล็กทรอนิกส์และขยะ ติดเชื้อลดความเสี่ยงอันตรายการรั่วไหลการเกิดอุบัติเหตุภัยจากสารเคมีและพัฒนาระบบเตือนภัยแจ้งเหตุ ฉุกเฉิน และระบบการจัดการเมื่อเกิดอุบัติเหตุด้านมลพิษ

(8) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มี ประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรมอย่างบูรณาการมุ่งส่งเสริมสิทธิและพัฒนาคุณภาพชุมชนในการ

เข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติปรับปรุงกฎหมายเพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน ปรับนโยบายการลงทุนภาครัฐให้เอื้อต่อการอนุรักษ์และฟื้นฟูผืนป่าต้นน้ำให้มีการจัดเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างแรงจูงใจในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและลดการก่อกมลพิษ สร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผลรวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างระบบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ

8) การบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11

การปฏิบัติการบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สู่การปฏิบัติให้เกิดประสิทธิภาพ ให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศโดยยึดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เป็นกรอบทิศทางหลักและแปลงสู่การปฏิบัติในระดับต่างๆ ที่สอดคล้องกับสภาพภูมิสังคมและกระจายการพัฒนาไปสู่พื้นที่ โดยยึดหลักการพัฒนาพื้นที่ภารกิจและการมีส่วนร่วมให้จังหวัดเป็นพื้นที่ดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาและเป็นจุดเชื่อมโยงการพัฒนาจากระดับชุมชนสู่ประเทศและประเทศสู่ชุมชน เพิ่มการใช้องค์ความรู้เทคโนโลยีนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ให้เป็นเครื่องมือหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาในทุกภาคส่วนทั้งระดับพื้นที่ ท้องถิ่น และชุมชนใช้กลไกและเครื่องมือการพัฒนาของภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน และสื่อมวลชนอย่างบูรณาการให้การขับเคลื่อนเกิดประสิทธิภาพด้วยกระบวนการสร้างเครือข่ายหรือคลัสเตอร์ที่ตอบสนองต่อการแก้ปัญหาและการพัฒนาศักยภาพของพื้นที่ โดยมีแนวทางสำคัญ ดังนี้

(1) การสร้างความรู้ความเข้าใจให้ทุกภาคส่วนตระหนักถึงความสำคัญและพร้อมเข้าร่วมในการผลักดันแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ไปสู่การปฏิบัติโดยจัดทำแนวทางการสื่อสารประชาสัมพันธ์ให้ทุกภาคส่วนตระหนักและยอมรับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สร้างความเข้าใจให้ภาคการเมืองในเป้าประสงค์และแนวทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 และผลักดันให้ภาคการเมืองนำประเด็นการพัฒนาสำคัญไปผสมผสานในการจัดทำนโยบายรวมทั้งจัดทำคู่มือการแปลงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เผยแพร่ให้ภาคีการพัฒนารับรู้และนำไปปฏิบัติ

(2) การสร้างความเชื่อมโยงระหว่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 นโยบายรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน และแผนระดับอื่นๆ โดยกำหนดประเด็นการพัฒนาสำคัญภายใต้ยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ที่เสนอต่อสาธารณชนอย่างชัดเจน บูรณาการประเด็นการพัฒนาภายใต้ยุทธศาสตร์ที่มีความเชื่อมโยงกัน และจัดทำเป็นแผนการลงทุนหรือแผนพัฒนาเฉพาะด้านที่ตอบสนองการพัฒนาในหลายมิติเชื่อมโยงแนวคิดพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ประเด็นพัฒนาสำคัญ และแผนพัฒนาเฉพาะด้านภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เข้ากับนโยบายรัฐบาลแผนการบริหารราชการแผ่นดิน และแผนระดับต่างๆ จัดทำยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณแบบมีส่วนร่วมโดยบูรณาการสาระสำคัญของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 และการจัดสรรงบประมาณที่สอดคล้องกัน รวมถึงกำหนดแนวทางจัดสรรงบประมาณสนับสนุนแผนพัฒนาจังหวัด/กลุ่มจังหวัดและแผนท้องถิ่นภายใต้แนวทางการพัฒนาภาคที่เชื่อมโยงกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ตลอดจนผลักดันให้ภาคเอกชนนำประเด็นการพัฒนาสำคัญในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 พิจารณาประกอบการจัดทำแผนการลงทุนทางธุรกิจ

(3) การสร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนแผนของภาคีการพัฒนาต่างๆ นำการวิจัยเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการพัฒนา ปรับปรุงกฎหมายต่างๆ ให้เอื้อต่อการขับเคลื่อน

การพัฒนานำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารจัดทำฐานข้อมูลที่ภาคส่วนต่างๆ เข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่ายรวมทั้งสร้างช่องทางให้ประชาสังคมมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและร่วมกิจกรรมการพัฒนา

(4) การเพิ่มประสิทธิภาพกลไกรับผิดชอบการขับเคลื่อนแผนฯ ที่ชัดเจน สามารถขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ในระดับประเทศและระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนับสนุนให้เชื่อมโยงคณะกรรมการระดับชาติที่มีอยู่ นำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มาเป็นกรอบดำเนินงานอย่างเป็นรูปธรรมให้จังหวัดเป็นจุดประสานการพัฒนาในระดับพื้นที่รวมทั้งประสานและผลักดันกลไกนอกภาครัฐมีส่วนร่วมขับเคลื่อนแผนฯ มากขึ้น

(5) การเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนให้สามารถขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิพัฒนาศักยภาพประชาชนให้มีบทบาทสำคัญในกระบวนการพัฒนาสร้างความเข้มแข็งของชุมชนให้พร้อมรองรับกับความเปลี่ยนแปลงเสริมสร้างความเข้มแข็งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกรูปแบบ ผลักดันให้สถาบันการศึกษาในพื้นที่เข้าร่วมพัฒนาชุมชนให้มากขึ้น สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีบทบาทนำในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมที่ดีและพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้เป็นผู้ดำเนินการเปลี่ยนแปลง

(6) การติดตามประเมินผลแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 โดยติดตามความก้าวหน้า ประเมินผลสำเร็จและผลกระทบของการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องตามประเด็นการพัฒนายุทธศาสตร์ และผลการพัฒนาในภาพรวม พัฒนากลไกการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ทั้งการติดตามประเมินผลการบริหารจัดการแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 สู่การปฏิบัติในภาพรวมการติดตามประเมินผลการพัฒนาระดับพื้นที่และการตรวจสอบของภาคประชาชนให้เข้มแข็ง โดยสนับสนุนให้ภาคประชาชนรวมกลุ่มติดตามความก้าวหน้าตรวจสอบความโปร่งใสและความสำเร็จของโครงการต่างๆ ตลอดจนพัฒนาระบบฐานข้อมูลให้เชื่อมโยงเป็นเครือข่ายในทุกระดับ ทั้งฐานข้อมูลระดับภาพรวมและระดับพื้นที่

สรุปได้ว่า แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ด้วย และมีการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพและยั่งยืน ด้วยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

2.2 นโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม

2.2.1 ความหมายของสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมมาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Environmental” ซึ่งมีความหมายกว้างขวางมาก นักวิชาการสิ่งแวดล้อม ได้ให้คำจำกัดความและให้ความหมายของสิ่งแวดล้อมในแต่ละท่าน ดังนี้

ภาสินี เปี่ยมพงศ์สานต์ (2548) ให้ความหมายว่า สิ่งแวดล้อม คือ 1) ธรรมชาติ หรือ สิ่งแวดล้อมตามชาติ ทั้งมีชีวิต และไม่มีชีวิต และ 2) สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น ไม่ว่าจะ

สิ่งก่อสร้างทางด้านกายภาพ เช่น อาคารบ้านเรือน ศิลปกรรม โบราณสถาน หรือสิ่งแวดล้อมที่เป็นนามธรรม

วคิน อิงคพัฒน์กุล (2548) ให้ความหมายว่า สิ่งแวดล้อม คือ ความรวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวมนุษย์ที่เป็นสิ่งที่มีชีวิต และไม่มีชีวิต เห็นได้ด้วยตาเปล่า และไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า รวมทั้งสิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ครอบคลุมถึงสิ่งที่ป็นรูปธรรมหรือสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น พืช สัตว์ มนุษย์ ดิน น้ำ อากาศ เมือง ชุมชน อาคาร และสิ่งก่อสร้างต่างๆ เป็นต้น และสิ่งที่ป็นนามธรรม เช่น ศาสนา ความเชื่อ จารีต ขนบธรรมเนียม ประเพณี

สมสงวน จันทรจร (2549) ให้ความหมายว่า สิ่งแวดล้อม คือ สิ่งที่อยู่รอบตัวเรา ไม่ว่าจะป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ตามเมื่อเอาตัวเราป็นเกณฑ์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่รอบตัวเราจึงจัดป็นสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น ซึ่งอาจเกิดจากธรรมชาติหรือเกิดจากการที่มนุษย์เราได้ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมา

ชัชพล ทรงสุนทรวงค์ (2553) ให้ความหมายว่า สิ่งแวดล้อมมีความเกี่ยวข้องกับธรรมชาติและมนุษย์ เพราะวว่า มนุษย์เป็นผู้มีอิทธิต่อการเปลี่ยนแปลงธรรมชาติ

สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือมนุษย์ได้สร้างขึ้น รวมทั้งสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งไม่มีชีวิต เช่น มนุษย์ สัตว์ แสงแดด อากาศ ไทโรศัพท์ รถยนต์

2.2.2 ประเภทของสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่อยู่รอบตัวเราที่เป็นทั้งสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและมนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งนักวิชาการที่หลากหลายได้มีแนวความคิดในการจำแนกประเภทของสิ่งแวดล้อมดังต่อไปนี้

ชัชพล ทรงสุนทรวงค์ (2553) ได้แยกประเภทของสิ่งแวดล้อมแบ่งออก 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1) สิ่งแวดล้อมที่มีชีวิต (Biotic Environment) แบ่งออกป็น 2 ชนิด ดังนี้

(1.1) สิ่งแวดล้อมธรรมชาติ (Natural Environment) คือ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มนุษย์ไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องในการเกิด เช่น พืชในป่า สัตว์ในป่า สัตว์น้ำชนิดต่างๆ ในทะเล เป็นต้น

(1.2) สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man Made Environment) คือ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นโดยมีมนุษย์เป็นผู้สร้าง ส่วนใหญ่ทำให้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เช่น พืชต่างๆ ในสวนในไร่ โคและสุกรในฟาร์ม

2) สิ่งแวดล้อมที่ไม่มีชีวิต (Abiotic Environment) แบ่งออกป็น 2 ชนิด ดังนี้

(2.1) สิ่งแวดล้อมชาติ (Natural Environment) คือ สิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ดิน แม่น้ำ ลม ฝน แสงแดด ภูมิอากาศ และภูมิประเทศ เป็นต้น

(2.2) สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้น (Man Made Environment) คือ สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อป็นปัจจัยในการดำรงชีวิต หรือเพื่อสนองความต้องการของมนุษย์ และเป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิต แบ่งออกป็น 2 ชนิด คือ

2.2.1) สิ่งแวดล้อมที่เป็นรูปธรรม (Physical Feature Environment) เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีรูปทรง มองเห็นและจับต้องได้ เช่น บ้านเรือน ถนน รถยนต์ และเสื้อผ้า เป็นต้น

2.2.2) สิ่งแวดล้อมที่เป็นนามธรรม (Abstract Environment) เป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ มองเห็นได้ยากเพราะไม่ใช่วัตถุ เป็นสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์สร้างขึ้นอย่างหนึ่ง เช่น เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และประเพณี เป็นต้น

สรุปได้ว่า ประเภทของสิ่งแวดล้อมแบ่งออก 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1) สิ่งแวดล้อมที่มีชีวิต (Biotic Environment) และ 2) สิ่งแวดล้อมที่ไม่มีชีวิต (Abiotic Environment)

2.2.3 ปัญหาสิ่งแวดล้อม

ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่สำคัญในโลกปัจจุบันซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของมนุษย์อันเนื่องมาจากความต้องการพื้นฐานและความต้องการความสะดวกสบายในด้านต่างๆ กระตุ้นให้มนุษย์พัฒนาความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และวิทยาการในการนำทรัพยากรธรรมชาติใช้อย่างสะดวกสบายและง่ายยิ่งขึ้น อีกทั้งมีการพัฒนากระบวนการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมเพื่อผลิตสินค้าทั้งที่เป็นสินค้าประเภททุน (Capital Goods) และสินค้าบริโภค (Consumer Goods) ซึ่งกระบวนการผลิตนี้เองที่ก่อให้เกิดของเสียออกสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาน้ำเสีย ปัญหาอากาศเป็นพิษ ปัญหาด้านเสียง และผลของการบริโภคก็ทำให้เกิดของเสียกระจายสู่สิ่งแวดล้อมในรูปของขยะมูลฝอยน้ำเสีย อากาศเป็นพิษ เป็นต้น

ปัญหาสิ่งแวดล้อม หมายถึง ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตรวม (Biosphere) ที่มีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต ทุกปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวพันกันอย่างเป็นระบบ ซึ่งระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิผล จำเป็นต้องเริ่มต้นจากการทำความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ขององค์กรที่มีต่อสิ่งแวดล้อม โดยองค์ประกอบต่างๆ ของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กรที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การกำจัด การปล่อย การใช้งาน หรือการนำมาใช้ใหม่ของวัสดุต่างๆ หรือทำให้เกิดการรบกวนในการดำเนินงานของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งระบุถึงปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะที่องค์กรสามารถควบคุมได้ นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม เกิดขึ้นทั้งในทางบวก และทางลบ รวมถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นทั้งโดยรวมหรือบางส่วนจากปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม จึงเรียกว่า ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม หรือ Environmental Impact ตัวอย่างของผลกระทบในทางลบ ได้แก่ มลภาวะทางอากาศ หรือการลดลงของทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น ส่วนตัวอย่างของผลกระทบในทางบวก ได้แก่ การปรับปรุงคุณภาพของน้ำ หรือดินให้ดีขึ้น ทั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม และผลกระทบที่เกี่ยวข้อง จะอยู่ในรูปของสาเหตุและผลกระทบ (Cause and Effect) ซึ่งองค์กรจะต้องทำความเข้าใจในปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งเรียกว่าปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ (Significant Environmental Aspects)

เมื่อองค์กรมีปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม และผลกระทบที่เกี่ยวข้องจำนวนมากจำเป็นต้องมีการกำหนดเกณฑ์ และวิธีการที่จะนำมาใช้ในการกำหนดถึงความสำคัญ โดยพิจารณาจากปัจจัยต่างๆ เช่น คุณลักษณะทางสิ่งแวดล้อม ข้อมูลเกี่ยวกับข้อกำหนด และข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิกอยู่

รวมถึงข้อกังวลของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (ทั้งภายในและภายนอกองค์กร) ซึ่งเกณฑ์การพิจารณาบางรายการอาจจะนำมาใช้กับปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมโดยตรง ในขณะที่บางรายการอาจจะนำมาใช้กับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

การระบุปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ (Significant Environmental Aspects) และผลกระทบที่เกี่ยวข้อง เป็นสิ่งจำเป็นต่อการพิจารณามาตรการควบคุมและการปรับปรุง รวมถึงการกำหนดลำดับความสำคัญของการดำเนินการ ทั้งนี้ นโยบาย วัตถุประสงค์ เป้าหมายทางด้านสิ่งแวดล้อม การฝึกอบรม การสื่อสาร มาตรการควบคุมการปฏิบัติงาน และการเฝ้าติดตาม ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่กำหนดขึ้น และสถานการณ์ปัญหาสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักถึงสภาพปัญหาผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมขององค์กร เป็นสิ่งที่จำเป็นเมื่อทำการระบุถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมและพิจารณาถึงความสำคัญ ทั้งนี้ ในบางองค์กรอาจมีความพร้อมของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเภทของผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว และองค์กรควรคำนึงถึงการรับรู้ผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางบวก และทางลบ 2) ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น และที่อาจจะเกิดขึ้น 3) ส่วนของสิ่งแวดล้อมที่อาจจะได้รับการผลกระทบ เช่น อากาศ น้ำ ดิน สัตว์ พืช มรดกทางวัฒนธรรม เป็นต้น 4) คุณลักษณะของสถานที่ที่อาจมีผลต่อผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม เช่น สภาพอากาศท้องถิ่น ความสูงของระดับพื้นผิวของน้ำบาดาล ประเภทของดิน เป็นต้น และ 5) ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม (เช่น ในระดับท้องถิ่นหรือระดับโลก ช่วงเวลาที่ผลกระทบเกิดขึ้น โอกาสที่ผลกระทบจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป)

2.2.4 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมเป็นการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ให้มีความมุ่งหมายที่จะจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติให้ควบคู่ไปกับการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม อันจะยังผลให้การพัฒนาประเทศเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนและเสริมสร้างคุณภาพแห่งชีวิตของประชาชน โดยได้กำหนดแนวทางที่จำเป็นเร่งด่วนในการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติที่ก่อกวน แท่นได้ ให้เข้าสู่สภาพสมดุลของการใช้และการเกิดทดแทน และกำหนดแนวทางการแก้ไข ขจัดภาวะมลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน มลพิษและสิ่งปฏิกูล สารอันตราย และของเสียอันตราย ตลอดจนการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในอนาคต โดยมีแนวทางในการกำหนดหลักการพื้นฐานของนโยบายสิ่งแวดล้อมในการดำเนินงานทางด้านสิ่งแวดล้อมขององค์กร ซึ่งระบุถึงระดับของความรับผิดชอบ และผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นสำหรับองค์กร ทั้งนี้ นโยบายจะต้องมีความเหมาะสมกับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมจากกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร (ที่อยู่ในขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม) และจะใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายทางด้านสิ่งแวดล้อมดังต่อไปนี้

1) การจัดทำนโยบายสิ่งแวดล้อม

(1) พันธกิจ วิสัยทัศน์ ค่านิยมหลัก และความเชื่อ

(2) การบูรณาการเข้ากับนโยบายอื่นๆ ขององค์กร (เช่น คุณภาพ อาชีวอนามัย

และความปลอดภัย)

- (3) ข้อกำหนด และการสื่อสารกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- (4) หลักพื้นฐานในการนำไปปฏิบัติ (Guiding Principles)
- (5) สภาพแวดล้อมเฉพาะท้องถิ่น หรือภูมิภาค
- (6) ความมุ่งมั่นในการป้องกันมลภาวะ และการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- (7) ความมุ่งมั่นในการดำเนินการให้สอดคล้องตามข้อกำหนด และข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิก

ทั้งนี้ นโยบายสิ่งแวดล้อมควรจะครอบคลุมถึงกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการทั้งหมดที่อยู่ภายใต้ขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่สามารถส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้ โดยประเด็นต่างๆ ที่จะระบุไว้ในนโยบายสิ่งแวดล้อม จะขึ้นอยู่กับลักษณะขององค์กร โดยนโยบายจะต้องแสดงถึงความมุ่งมั่นที่มีต่อ

- 1) การปฏิบัติตาม หรือเข้มงวดกว่าข้อกำหนด และข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิก ในส่วนที่เกี่ยวกับลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม
- 2) การป้องกันมลภาวะ
- 3) การปรับปรุงอย่างต่อเนื่องผ่านการพัฒนาวิธีการปฏิบัติงานในการประเมินผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม และดัชนีวัดที่เกี่ยวข้องนอกจากนั้น นโยบายยังอาจจะรวมถึง
- 4) การลดผลกระทบในทางลบที่มีต่อสิ่งแวดล้อมให้เกิดขึ้นน้อยที่สุดจากการพัฒนาขึ้นมาใหม่ ผ่านการใช้วิธีการปฏิบัติงาน และการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ
- 5) การออกแบบผลิตภัณฑ์โดยคำนึงถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม
- 6) การกำหนดตัวอย่างของภาวะผู้นำในการจัดการสิ่งแวดล้อม

2) การป้องกันมลภาวะ (Pollution Prevention)

แนวทางในการป้องกันการเกิดมลภาวะ สามารถนำมาบูรณาการเข้ากับการออกแบบและการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการใหม่ เช่นเดียวกับการพัฒนากระบวนการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยกลยุทธ์ดังกล่าวจะช่วยองค์กรในการอนุรักษ์ทรัพยากร และลดปริมาณของเสียที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์และบริการลงได้

การลดลงที่แหล่งกำเนิด จะเป็นแนวทางที่มีประสิทธิผลอย่างมาก เนื่องจากช่วยให้เกิดประโยชน์ได้ถึงสองทาง ทั้งการหลีกเลี่ยงการเกิดและการปล่อยของเสียออกไป รวมถึงช่วยในการประหยัดทรัพยากรที่ใช้ด้วย อย่างไรก็ตาม การป้องกันมลภาวะโดยการลดลงที่แหล่งกำเนิด อาจจะไม่สามารถทำได้ในทางปฏิบัติในบางสถานการณ์และในบางองค์กรได้ โดยลำดับขั้นของแนวทางในการป้องกันมลภาวะที่จะนำมาพิจารณา จะประกอบด้วย

- (1) การลดหรือการขจัดที่แหล่งกำเนิด (รวมถึงการออกแบบและพัฒนาโดยคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม การทดแทนวัสดุ การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการ ผลิตภัณฑ์ หรือเทคโนโลยี และการใช้ รวมถึงการอนุรักษ์พลังงานและทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ)
- (2) การใช้ซ้ำ หรือการนำกลับมาใช้ใหม่ภายในองค์กร (การใช้ซ้ำ หรือการนำวัสดุกลับมาใช้ใหม่ภายในกระบวนการหรือในโรงงาน)
- (3) การใช้ซ้ำหรือการนำกลับมาใช้ใหม่ภายนอกองค์กร (การส่งมอบวัสดุออกไปภายนอก เพื่อใช้ซ้ำ หรือนำกลับมาใช้ใหม่)

(4) การฟื้นฟู (Recovery) และการจัดการ (Treatment) เพื่อลดผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม

3) กลไกการควบคุม

1) การวางแผน

การวางแผน จะเป็นส่วนที่สำคัญในการทำให้นโยบายสิ่งแวดล้อมประสบความสำเร็จ รวมถึงการจัดทำ การนำไปปฏิบัติ และการดูแลรักษาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยองค์ประกอบต่างๆ ที่สำคัญของการวางแผน จะประกอบด้วย

(1.1) การระบุถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Aspects)

(1.2) การระบุถึงข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิก

(1.3) การกำหนดเกณฑ์การวัดผลการดำเนินงานภายใน

(1.4) การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายรวมถึงการจัดทำโปรแกรมการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม

ทั้งนี้ กระบวนการในการวางแผน จะช่วยองค์กรในการจัดการกับทรัพยากรให้กับพื้นที่ที่มีความสำคัญที่สุด เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย รวมถึงข้อมูลสารสนเทศที่เกิดขึ้นจากกระบวนการวางแผน สามารถนำมาใช้ในการจัดทำ และปรับปรุงส่วนงานอื่นๆ ของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ด้วย เช่น การฝึกอบรม การควบคุมการปฏิบัติการ การเฝ้าติดตามและการวัด เป็นต้น

2.2.5 กฎหมายระเบียบสิ่งแวดล้อมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดอื่นๆ

1) ความหมายของกฎหมายสิ่งแวดล้อม

จรรยา แววุฒินันท์ (2536) ได้ให้ความหมายของกฎหมายสิ่งแวดล้อม โดยกล่าวว่าไว้ กฎหมายสิ่งแวดล้อม หมายถึง บทบัญญัติหรือกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่อง การควบคุม การดูแลรักษา และการจัดระเบียบให้กับสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง ทั้งสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมี 2 แนวความคิดหลัก คือ

(1) องค์กรทุกองค์กรต้องมีแนวทางปฏิบัติ และนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องของการพิทักษ์สิ่งแวดล้อมให้ดีในขนาดที่มนุษย์ทั่วไปสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ โดยเห็นว่าไม่จำเป็นต้องควบคุมดูแลอย่างเข้มงวดมากนัก

(2) ทุกองค์กรต้องควบคุมและดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวดกวดขัน เพราะเห็นว่าปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่รุนแรง ถ้าปราศจากมาตรการควบคุมและป้องกันอย่างจริงจัง ในอนาคตมนุษยชาติจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งแวดล้อมที่รุนแรงจนหมดหนทางแก้ไขเยียวยาได้ต่อไป

กฎหมายสิ่งแวดล้อมในทุกวันนี้ นับเป็นส่วนผสมผสานระหว่างหลักกฎหมายในกฎหมายทั่วไปกับหลักกฎหมายของกฎหมายนิติบัญญัติ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้หลักกฎหมายพัฒนาเรื่อยมา ตั้งแต่ความเดือนร้อนรำคาญ การรบกวน การครอบครอง การประมาทเลินเล่อและความรับผิดชอบเด็ดขาดสำหรับกิจกรรมที่เป็นอันตรายชั้นเจเนน ต่อไปจนถึงทรัพยากรธรรมชาติและสมบัติร่วมกันของมหาชนโดยยินยอมให้มหาชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น

2) บทบาทของกฎหมายสิ่งแวดล้อม

กฎหมายสิ่งแวดล้อม มีบทบาทต่อการควบคุมและจัดระเบียบสิ่งแวดล้อมใน 3 บทบาท

(1) การชำระข้อพิพาท เมื่อสมาชิกในสังคมมีความต้องการแก้ปัญหาในแนวทางการกฎหมายแทนการประนีประนอมหรือใช้กำลังตัดสิน ก็ต้องพึ่งกฎหมาย โดยเฉพาะข้อพิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชนได้ระดับหนึ่ง

(2) การเปลี่ยนแปลงสังคม หน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของกฎหมาย ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงสังคม ด้วยความตั้งใจ มีการวางแผนและมีแนวทางปฏิบัติโดยใช้กฎหมายเป็นสื่อแนวทาง และสนับสนุนก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคม

(3) การควบคุมสังคม สังคมประกอบไปด้วยกลุ่มชนต่างๆ ในความแตกต่างของค่านิยม ทักษะคิด และมาตรฐานพฤติกรรม รวมทั้งการมีผลประโยชน์ที่ขัดแย้งกัน

จะเห็นได้ว่า บทบาทของกฎหมายสิ่งแวดล้อม จะทำให้สังคมมีความชัดเจนในการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เริ่มมีการเปลี่ยนแนวคิดที่เน้นคุณค่าทางวัตถุมาสู่การให้ความสำคัญแก่คุณภาพชีวิตมากขึ้น

3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดอื่นๆ

หน่วยงานในองค์กรที่เป็นสมาชิก รวมถึงมุมมองของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องก็จะถูกนำมาพิจารณาด้วย ทั้งนี้การระบุลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม จะเป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง ที่จะช่วยสร้างให้เกิดความเข้าใจในความสัมพันธ์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อม รวมถึงการมีส่วนร่วมในการปรับปรุงผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องด้วยและทำความเข้าใจในกิจกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กรในเกือบจะทุกๆ กิจกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กร ล้วนมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งสิ้น ซึ่งอาจจะเกิดในบางขั้นตอน หรือในทุกๆ ขั้นตอนของวัฏจักรชีวิตของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์หรือบริการ เช่น จากการรื้อวัตถุดิบและการแจกจ่าย การใช้ และการกำจัด โดยผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจะเป็นระดับท้องถิ่น ภูมิภาค หรือระดับโลก ทั้งในระยะสั้นหรือระยะยาว ด้วยระดับของความสำคัญที่แตกต่างกันไป

ดังนั้น องค์กรต้องทำความเข้าใจในกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการที่อยู่ในขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ และอาจจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการจัดกลุ่ม เพื่อชี้แจงและประเมินผลลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม การจัดกลุ่มหรือประเภทของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์หรือบริการ จะช่วยองค์กรในการระบุลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่ร่วมกันหรือที่คล้ายๆ กัน โดยการจัดกลุ่มหรือจัดประเภท จะอยู่ในรูปของคุณลักษณะที่ร่วมกัน เช่น หน่วยงาน ภาควิชาที่ทางภูมิศาสตร์ ผังการไหลของการทำงาน การใช้วัสดุหรือพลังงานในกลุ่มผลิตภัณฑ์ หรือตัวกลางสิ่งแวดล้อมที่ได้รับผลกระทบ (เช่น อากาศ น้ำ ผืนดิน) และเพื่อให้เกิดประโยชน์ ขนาดของกลุ่มควรจะใหญ่พอให้สามารถอธิบายความหมาย และเล็กพอที่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน การระบุลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม

องค์กรควรมีการระบุถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม ภายใต้ขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวกับกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการทั้งในอดีตที่ผ่านมา ที่กำลังดำเนินอยู่ในปัจจุบัน และที่อยู่ในแผนการดำเนินงาน รวมถึงองค์กรจะต้องพิจารณาทั้งการปฏิบัติงานในสภาวะปกติ และในสภาวะผิดปกติ รวมถึงเมื่อเริ่มต้นการทำงาน และเมื่อหยุดการทำงานเพื่อ

บำรุงรักษา รวมถึงเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุขึ้น ทั้งนี้รวมถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถควบคุมได้โดยตรง จะถูกนำมาพิจารณาเป็นลักษณะปัญหาที่สามารถมีอิทธิพลได้ เช่น ที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์ และบริการที่ใช้งานโดยองค์กร และที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ และบริการที่ส่งมอบโดยองค์กร เมื่อจะทำการประเมินถึงระดับความสามารถในการมีอิทธิพลของลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่มีต่อกิจกรรม ผลิตภัณฑ์หรือบริการ องค์กรจะต้องมีการพิจารณาถึงข้อกำหนดหรือข้อสัญญา นโยบาย ประเด็นท้องถิ่นหรือภูมิภาค และข้อผูกมัดและความรับผิดชอบที่มีต่อหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

นอกจากนั้น องค์กรยังต้องมีการพิจารณาถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผลการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อมด้วย เช่น การจัดซื้อผลิตภัณฑ์ที่มีวัสดุอันตราย โดยตัวอย่างของสถานการณ์ที่อาจจะต้องพิจารณาในประเด็นต่างๆ เหล่านี้ ได้แก่ กิจกรรมที่ดำเนินการโดยผู้รับจ้างช่วงหรือผู้ส่งมอบ การออกแบบผลิตภัณฑ์และบริการ วัสดุ สินค้าหรือบริการที่ส่งมอบและใช้งาน และการขนส่ง การใช้งาน การนำมาใช้ซ้ำ (Reuse) หรือการหมุนเวียนกลับมาใช้ใหม่ (Recycling)

ในการระบุและการทำความเข้าใจในลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม องค์กรจะต้องมีการรวบรวมข้อมูลทั้งในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพที่เกี่ยวกับคุณลักษณะของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการ เช่น ปัจจัยนำเข้า และผลลัพธ์ของวัสดุ หรือพลังงาน กระบวนการและเทคโนโลยีที่ใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกและสถานที่ตั้ง วิธีการขนส่งและปัจจัยมนุษย์ (เช่น การมองเห็นหรือการได้ยิน) นอกจากนี้ ควรจะรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ

(1) ความสัมพันธ์ของสาเหตุ และผลกระทบระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการ และการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น หรือที่อาจจะเกิดขึ้น

(2) ข้อกังวลทางด้านสิ่งแวดล้อมของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

(3) ลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นไปได้ที่ระบุไว้ในกฎระเบียบและการอนุญาตของหน่วยงานของรัฐ ในมาตรฐานอื่นๆ หรือในสมาคมอุตสาหกรรม สถาบันการศึกษาต่างๆ เป็นต้น

ทั้งนี้กระบวนการในการระบุถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม จะได้ประโยชน์อย่างมากจากการมีส่วนร่วมของแต่ละคนที่มีความคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการต่างๆ ขององค์กร โดยกระบวนการที่สามารถนำมาใช้ในการระบุลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

- 1) การปล่อยสู่อากาศ
- 2) การปล่อยลงแหล่งน้ำ
- 3) การปล่อยลงดิน
- 4) การใช้วัตถุติด และทรัพยากรธรรมชาติ
- 5) ประเด็นสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น หรือชุมชน
- 6) การใช้พลังงาน
- 7) การแผ่กระจายพลังงาน (เช่น ความร้อน รังสี การสั่นสะเทือน)
- 8) ขยะ และผลพลอยได้ (By-product)
- 9) คุณลักษณะทางกายภาพ (เช่น ขนาด รูปร่าง สี ลักษณะภายนอก)

2.2.6 การประเมินองค์กร

ในการประเมินองค์กร ควรพิจารณาจากรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) เกณฑ์ทางด้านสิ่งแวดล้อม (เช่น ขนาด ความรุนแรง และระยะเวลาของผลกระทบ หรือประเภท ขนาด และความถี่ของลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม)

2) ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง (เช่น ข้อกำหนดเกี่ยวกับการอนุญาตในการปล่อยของเสีย เป็นต้น)

3) ข้อกังวลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกเกณฑ์การประเมิน ความสำคัญ (Significance Criteria) จะถูกนำมาใช้ทั้งกับลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมของ องค์กร และกับผลกระทบที่เกี่ยวข้อง โดยส่วนใหญ่มักจะนำมาใช้กับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อม มากกว่า ทั้งนี้ องค์กรจะต้องมีการกำหนดระดับ (หรือมูลค่า) ของความสำคัญที่เกี่ยวข้องกับแต่ละเกณฑ์ ตัวอย่างเช่น ในรูปของเชิงปริมาณ โดยจะแสดงเป็นตัวเลขที่มีมูลค่าชัดเจน ส่วนในรูปของเชิงคุณภาพ จะแสดงในรูปของระดับขั้น เช่น สูง กลาง หรือต่ำ เป็นต้น

และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2548) ได้กำหนด กรอบการประเมินเทศบาลเมืองน่านอยู่ 10 ประการ คือ

- 1) การบริหารจัดการเมืองที่ดี
- 2) การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 3) การบริหารโครงสร้างพื้นฐาน การวางผังเมือง การคมนาคม และการพักผ่อนหย่อนใจ
- 4) การบริหารการสาธารณสุขและสุขภาพอนามัย
- 5) เอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมและการศึกษา
- 6) การพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- 7) การพึ่งพาตนเองของท้องถิ่นและภูมิปัญญาท้องถิ่น
- 8) ความต่อเนื่องและขยายผลการดำเนินงานในอนาคตได้
- 9) การมีส่วนร่วมของประชาชนและภาคเอกชนในการดำเนินการ
- 10) ผลงาน/กิจกรรมเด่น/การสนับสนุนจากองค์กรภายนอก และการได้รับรางวัล

หลักเกณฑ์การพิจารณาเมืองน่านอยู่ ชุมชนน่านอยู่ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2548)

1) การบริหารจัดการที่ดีโดยเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม คือ การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาเมืองและชุมชนน่านอยู่ ซึ่งประกอบไปด้วย 1) สาธารณูปโภค 2) สุขอนามัย 3) สิ่งแวดล้อม 4) ส่งเสริมวัฒนธรรม สังคมการศึกษา และ 5) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- 2) การบริหารทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 3) การบริหารโครงสร้างพื้นฐาน การวางผังเมืองคมนาคม และการพักผ่อนหย่อนใจ
- 4) การบริการสาธารณสุข และสุขภาพอนามัยชุมชน
- 5) เอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรม และการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้

การมีส่วนร่วมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม การมีส่วนร่วมในประเพณีต่างๆ

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมได้ใช้หลักการพื้นฐานในการดำเนินงาน ทางด้านสิ่งแวดล้อมขององค์กร โดยระบุถึงระดับของความรับผิดชอบ และผลการดำเนินงานด้าน สิ่งแวดล้อมที่จำเป็นสำหรับองค์กร ทั้งนี้นโยบายจะต้องมีความเหมาะสมกับผลกระทบทางด้าน

สิ่งแวดล้อมจากกิจกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กร และใช้แนวทางสำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมายทางด้านสิ่งแวดล้อมและการทำความเข้าใจในผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมต่อไป

2.3 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ

สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม (2542) ได้กล่าวถึงหลายทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยได้ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไปมาก ส่งผลให้เกิดความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างกว้างขวาง และยิ่งส่งผลกระทบต่อคุณภาพและวิถีการดำรงชีวิตของประชาชนเป็นวงกว้างและรุนแรงขึ้นตามลำดับ ในขณะเดียวกันหน่วยงานภาครัฐที่มีหน้าที่รับผิดชอบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก็มีการดำเนินงานอย่างไม่เป็นเอกภาพและขาดการบูรณาการ ดังนั้น ในการปฏิรูประบบราชการ โดยเฉพาะในพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 จึงได้จัดตั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ขึ้นใหม่ ให้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสงวน อนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การจัดการการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน และราชการอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมหรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จากภารกิจที่ได้รับมอบหมาย กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงได้กำหนดนโยบายการดำเนินงานไว้อย่างชัดเจน ที่จะดำเนินการให้ทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายของประเทศไทยได้อยู่คู่กับสังคมไทยตลอดไป รวมทั้งประชาชนได้มีการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขภายใต้คุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี

2.3.1 นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

1) แนวความคิดและหลักการ

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติมีความมุ่งหมายที่จะให้มีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติให้ควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอันจะยังผลให้การพัฒนาประเทศเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนและเสริมสร้างคุณภาพแห่งชีวิตของประชาชนโดยได้กำหนดแนวทางที่จำเป็นเร่งด่วนในการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติที่เกิดทดแทนได้ ให้เข้าสู่สภาพสมดุลของการใช้และการเกิดทดแทนและกำหนดแนวทางการแก้ไข จัดภาวะมลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน มลพิษและสิ่งปฏิกูล สารอันตรายและของเสียอันตรายตลอดจนการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในอนาคต

การพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มพูนรายได้ ของประชาชาติเป็นสิ่งที่รัฐจำเป็นต้องทำและที่ทำมานานว่าได้ผลดีเป็นที่ชื่นชมนับแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับแรก (พ.ศ. 2504 - 2509) เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน แต่ในช่วงเวลาที่ผ่านมาในระยะแรกประเทศไทยซึ่งก็เป็นเช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ ทั่วไปที่มีได้ตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์และแผนงานป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วยซึ่งยังผลให้เกิดการฉกชิงใช้ทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นการทำลายคุณภาพของระบบนิเวศ และทำให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรม ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจซึ่งเห็นได้จากดัชนีรายได้ประชาชาติจึงมิได้สะท้อนให้เห็นความสูญเสียและสูญเสียเปล่าของ

ทรัพยากรธรรมชาติและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมรายได้ของประชากรที่เพิ่มพูนขึ้นแม้จะช่วยให้ประชาชนมีของกินและของใช้มากขึ้นแต่ก็ทำให้คุณภาพของชีวิตลดน้อยถอยลงอันเนื่องมาจากความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและการเสียดุลยภาพของธรรมชาติซึ่งมีคุณค่าที่ประเมินมิได้และยากที่จะฟื้นฟูให้คืนสู่สภาพเดิมได้ เช่น ป่าไม้ซึ่งนอกจากเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญยิ่งที่มนุษย์ได้ใช้เพื่อการดำรงชีพแล้วป่าไม้ยังเป็นระบบนิเวศที่ค้ำจุนรักษาคุณภาพของธรรมชาติในการควบคุมสภาพดินฟ้าอากาศ ทำให้ฝนตกตามฤดูกาล เป็นเขตกักเก็บน้ำและระบายน้ำที่มนุษย์ได้มีใช้ตลอดปีช่วยป้องกันบรรเทาอุทกภัย ป้องกันการพังทลายของหน้าดินจากกระแสน้ำและลมพายุ เป็นนิเวศของมวลพันธุ์พืช และพันธุ์สัตว์ที่ประกอบกันเป็นระบบเป็นห่วงโซ่อาหาร อันเป็นวงจรพลังงานของสิ่งมีชีวิตตลอดจนเป็นแหล่งที่ใช้ประโยชน์จากก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และผลิตออกซิเจน ซึ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตของมวลมนุษย์และสัตว์ป่าไม้ซึ่งเป็นระบบนิเวศที่ค้ำจุนคุณภาพของธรรมชาติและเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิต ได้เคยมีอยู่ในประเทศของเรารวมทั้งสิ้น 171 ล้านไร่ หรือร้อยละ 53 ของพื้นที่ประเทศในปี 2504 ซึ่งเป็นปีแรกของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 แต่จากข้อมูลล่าสุด ปี 2536 ปรากฏว่าพื้นที่ป่าไม้รวมทั้งประเทศเหลืออยู่เพียง 83.5 ล้านไร่ หรือร้อยละ 26 ของพื้นที่ประเทศการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ดังกล่าวและความเสื่อมโทรมในด้านต่างๆ ของสิ่งแวดล้อมในช่วงที่ผ่านมาแม้จะเป็นผลจากความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจก็ตามแต่ก็มีใช้ว่าการพัฒนาเศรษฐกิจย่อมจะยังให้เกิดการใช้ทรัพยากรในลักษณะทำลายและเกิดความเสื่อมโทรมอย่างหลีกเลี่ยงมิได้เพียงแต่วินิจฉัยและแผนพัฒนาเศรษฐกิจนั้นควรจักต้องมีนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมควบคู่กันไปด้วยเท่านั้นการพัฒนาเศรษฐกิจก็จะดำเนินไปได้โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมดังที่ได้เป็นมาอีกทั้งนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นอุปสรรคสกัดกั้นการพัฒนาเศรษฐกิจ

นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติได้กำหนดเป็นนโยบายและแนวทางการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมระยะยาว 20 ปี จาก พ.ศ. 2540 ถึง 2559 เนื่องด้วยลักษณะงานการแก้ไขปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องใช้เวลาและมีความต่อเนื่องในการดำเนินงานจึงจะสัมฤทธิ์ผลในการพิจารณากำหนดนโยบายและแนวทางในช่วงจากปี 2540 ถึง ปี 2559 นั้นนอกจากจะได้คำนึงถึงความสำคัญรีบด่วนในการแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและความจำเป็นในการฟื้นฟูส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมเป็นพื้นฐานดังกล่าวแล้วก็ยังได้คำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญอย่างอื่นที่จะมีบทบาทเกี่ยวข้องเป็นตัวแปรในช่วง 20 ปี กล่าวคือ

- (1) ประชากรที่จะเพิ่มขึ้นในฐานะผู้ทำการ ผู้บริโภค - อุปโภค และผู้อาศัย
- (2) เทคโนโลยีซึ่งจะนำมาใช้ในกิจกรรมต่างๆ ทั้งการผลิต การสื่อสาร การคมนาคม การบริการการจัดแก้ไขปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- (3) บทบาทขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นในทุกกระดับซึ่งจะมีส่วนในการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและส่งเสริมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมตลอดจนการเฝ้าระวังและการสร้างจิตสำนึกของชุมชน
- (4) บทบาทขององค์กรเอกชนในการมีส่วนร่วมในหน่วยงานระดับต่างๆ ในงานด้านสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะการเฝ้าระวังและการสร้างจิตสำนึกของประชาชนและการระดมกำลังอาสาสมัครงานด้านสิ่งแวดล้อม

2) บริบทของนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540 - 2559

นโยบายและแผนการการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540 - 2559 ได้จัดทำขึ้นตามที่พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 13 (1) กล่าวคือให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่เสนอเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี องค์กรประกอบของคณะกรรมการ สิ่งแวดล้อมแห่งชาตินี้ บทบัญญัติในมาตรา 12 กำหนดให้นายกรัฐมนตรีเป็นประธาน รองนายกรัฐมนตรีซึ่งนายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นรองประธานคนที่หนึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเป็นรองประธานคนที่สอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมไม่เกินแปดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการในจำนวนนี้จะต้องมีผู้แทนภาคเอกชนร่วมอยู่ด้วยไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและมีปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเป็นกรรมการและเลขานุการ นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติดังกล่าวจึงได้รับการพิจารณาตรวจสอบและกลั่นกรองมาแล้วอย่างกว้างขวางเป็นขั้นตอนจากทุกฝ่าย ก่อนที่จะนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อขอความเห็นชอบ

ระยะเวลาของนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติตามมาตรา 13 (1) ที่ได้กำหนดไว้เป็นช่วง 20 ปีนั้นนอกจากจะได้คำนึงถึงลักษณะงานด้านสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นต้องใช้เวลาในการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วยังได้คำนึงถึงรูปแบบและวิธีการที่จะถ่ายทอดนโยบายและแนวทางที่กำหนดไว้ในช่วง 20 ปีไปดำเนินการ โดยจัดทำเป็น “แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม” ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา 35 และมาตรา 36 และจัดทำเป็น “แผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด” ในมาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 39 มาตรา 40 หรือมาตรา 41 แล้วแต่กรณี

สำหรับ “แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม” นั้นมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้จัดทำโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเพื่อปฏิบัติตามนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติซึ่งได้กำหนดขึ้นตามมาตรา 13 (1) และให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องมีหน้าที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมอีกทั้งได้กำหนดว่า ให้กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมมีหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำแผนงานหรือดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมนั้นนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540 - 2559 จึงเป็นกรอบนโยบายและแนวทางการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในช่วง 20 ปีที่จักพึงถ่ายทอดจัดทำเป็น “แผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม” ต่อเนื่องกันเป็น 4 แผน แผนละ 5 ปี เพื่อปฏิบัติตามนโยบายและแนวทางตามนโยบายและ

แผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติพ.ศ. 2540-2559 โดยให้ครอบคลุมและประกอบด้วยแผนงานในเรื่องต่างๆ ซึ่งมาตรา 36 ได้กำหนดไว้แล้วด้วยรวมทั้งเรื่องที่มีหน้าที่ปฏิบัติการและบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง อันเป็นกรณีที่ยังถือได้ว่าคลุมถึงกรุงเทพมหานคร

แผนงานและการดำเนินงานตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระยะ 5 ปี ดังกล่าวซึ่งกฎหมายกำหนดให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาจะถ่ายทอดนำไปจัดทำเป็นแผนการดำเนินงานของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามนัยของมาตรา 35 วรรคท้าย รวมทั้งการที่จะต้องถ่ายทอดนำไปจัดทำเป็นแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัดโดยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้จัดทำให้สอดคล้องกับจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติตามความในมาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 40 หรือมาตรา 41 สำหรับจังหวัดในท้องที่เขตควบคุมมลพิษ ตามมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 นั้น แผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษในเขตควบคุมมลพิษซึ่งกฎหมายกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นในเขตที่ประกาศเป็นเขตควบคุมมลพิษเป็นผู้จัดทำเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นให้นำมารวมเป็นส่วนหนึ่งของแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัดด้วย

ส่วนเขตกรุงเทพมหานครนั้น แม้พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ในหมวด 3 ส่วนที่ 2 ที่ว่าด้วยการวางแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมจะมีได้มีบทบัญญัติกล่าวถึงไว้โดยเฉพาะก็ตามแต่นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540 - 2559 มีขอบข่ายครอบคลุมทั่วประเทศรวมทั้งเขตกรุงเทพมหานครด้วยดังนั้นแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมระยะเวลา 5 ปี ดังกล่าวข้างต้นจึงต้องรวมถึงแผนงานและแนวทางการดำเนินงานในเขตกรุงเทพมหานครและถ่ายทอดเป็นแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเขตกรุงเทพมหานครโดยอนุโลมตามบทบัญญัติของกฎหมายที่ว่าด้วยแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด

3) นโยบายหลักนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2540 - 2559 ประกอบด้วยนโยบายหลัก 6 ประการ ดังนี้

- นโยบาย 1 นโยบายทรัพยากรธรรมชาติ
- นโยบาย 2 นโยบายป้องกันและขจัดมลพิษ
- นโยบาย 3 นโยบายแหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรม
- นโยบาย 4 นโยบายสิ่งแวดล้อมชุมชน
- นโยบาย 5 นโยบายการศึกษาและประชาสัมพันธ์เพื่อสิ่งแวดล้อม
- นโยบาย 6 นโยบายเทคโนโลยีเพื่อสิ่งแวดล้อม

นโยบาย 1 นโยบายทรัพยากรธรรมชาติ

1) เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรธรรมชาติประสานการใช้ประโยชน์และลดปัญหาความขัดแย้งรวมทั้งเร่งรัดและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติที่เสื่อมโทรมให้เป็นปัจจัยพื้นฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการจากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคอย่างเป็นระบบ รวมทั้งเสริมสร้างพลังความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐ ภาคเอกชนองค์กรเอกชน และประชาชน

3) สนับสนุนการใช้หลักการทางเศรษฐศาสตร์สิ่งแวดล้อม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสร้างความเป็นธรรมในสังคม

4) ปรับปรุงกฎหมายระเบียบข้อบังคับเพื่อสนับสนุนการบริหารและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติให้มีประสิทธิภาพ รวมทั้งรองรับสิทธิและหน้าที่การเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติ

5) สนับสนุนการศึกษา วิจัย และเสริมสร้างโครงข่ายพื้นฐานระบบข้อมูลทรัพยากรธรรมชาติให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน

6) ส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกและจิตวิญญาณด้านการอนุรักษ์ให้แก่ผู้บริหารในหน่วยงานของรัฐ นักการเมืองทุกระดับ ภาคเอกชนและประชาชนทั่วไปเพื่อให้เกิดการประสานแนวคิดทางด้านการพัฒนาและการอนุรักษ์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

นโยบาย 2 นโยบายป้องกันและขจัดมลพิษ

1) ลดและควบคุมปัญหามลพิษอันเนื่องมาจากชุมชน เกษตรกรรมอุตสาหกรรม คมนาคม และกิจกรรมก่อสร้างไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยและความเป็นอยู่ของประชาชน รวมทั้งฟื้นฟูคุณภาพสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจเพื่อให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดสมดุลของระบบนิเวศและเป็นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) สนับสนุนให้มีการจัดการของเสียและสารอันตรายอย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพพร้อมทั้งจัดให้มีระบบป้องกันและแก้ไขกรณีฉุกเฉินเมื่อเกิดอุบัติเหตุขนาดใหญ่

3) พัฒนาระบบการบริหารและการจัดการมลพิษให้เกิดเอกภาพในการ กำหนดนโยบาย แผนและแนวทางปฏิบัติ ทั้งนี้กฎหมาย องค์กร และเงินทุนต้องมีความสอดคล้องและสนับสนุนให้การดำเนินการบริหารและการจัดการมลพิษที่มีประสิทธิภาพ โดยให้ผู้ก่อมลพิษต้องรับผิดชอบรวมทั้งการให้เอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุนและมีการประสานความร่วมมือในการจัดการมลพิษ โดยภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน

นโยบาย 3 นโยบายแหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรม

ป้องกัน สงวนรักษา อนุรักษ์ และฟื้นฟู แหล่งธรรมชาติและแหล่งศิลปกรรมให้มีศักยภาพที่เหมาะสมและเป็นมรดกทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของประเทศ

นโยบาย 4 นโยบายสิ่งแวดล้อมชุมชน

ให้มีการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนและพื้นที่สีเขียวเพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของประชาชน ในชุมชนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยให้มีวิถีชีวิตที่เหมาะสม ถูกสุขลักษณะ มีความปลอดภัยและความสวยงามสอดคล้องกับระบบนิเวศทางธรรมชาติ เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี

นโยบาย 5 นโยบายการศึกษาและประชาสัมพันธ์เพื่อสิ่งแวดล้อม

เสริมสร้างสมรรถนะของชุมชนในทุกระดับให้มีความเข้มแข็ง และเกิดขบวนการความร่วมมือในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ

นโยบาย 6 นโยบายเทคโนโลยีเพื่อสิ่งแวดล้อม

พัฒนาและส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม

2.3.2 ยุทธศาสตร์กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีภารกิจหน้าที่ดำเนินการบริหารจัดการทางด้านทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายของประเทศให้อยู่คู่กับสังคมไทย โดยการสงวนอนุรักษ์ และฟื้นฟู และจัดการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน รวมทั้งประชาชนได้มีการดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุขภายใต้คุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี

1) ประเด็นยุทธศาสตร์

- (1) อนุรักษ์ ฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติทุกประเภท ที่ดิน ป่าไม้ และสัตว์ป่าที่ตอบสนองต่อการพัฒนา อย่างยั่งยืนและสอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- (2) อนุรักษ์ ฟื้นฟูและบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างยั่งยืน
- (3) บริหารจัดการเพื่อให้มีการใช้ประโยชน์ที่ดิน และทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นธรรมและยั่งยืน
- (4) การบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ ให้มีการจัดการน้ำในระดับประเทศทั้งน้ำผิวดินและน้ำใต้ดินอย่างมีประสิทธิภาพ
- (5) พัฒนาระบบบริหารจัดการพิบัติภัย พัฒนาระบบเตือนภัยทางธรรมชาติและสาธารณภัย
- (6) การพัฒนาเครื่องมือและกลไกในการดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการจัดการมลพิษ
- (7) พัฒนาองค์ความรู้ และกลไกในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ
- (8) สร้างความตระหนัก จิตสำนึก และการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2) วิสัยทัศน์

คงความสมบูรณ์ของธรรมชาติ พัฒนาและสนับสนุน ส่งเสริมให้ประชาชนอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี สู่การเป็นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

3) พันธกิจ

อนุรักษ์ ฟื้นฟู ควบคุมการจัดสรร และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการสร้างคุณค่าที่เชื่อมโยงกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยอาศัยการเสริมสร้างระบบและกลไกการจัดการภายในให้สามารถดำเนินภารกิจประสานกับเครือข่ายภาคีและผู้มีส่วนได้เสียภายนอกอย่างมีพลังและสอดคล้องกลมกลืน

4) ค่านิยมหลักขององค์กร

“รวมน้ำใจ ใฝ่คุณธรรม นำสู่ความเป็นเลิศ”

2.3.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนา

การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขเศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน ภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็ว คาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การพัฒนาในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสมโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงและเสริมรากฐาน

ของประเทศด้านต่างๆ ให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม นำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน ยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 มีดังนี้

1) ยุทธศาสตร์การสร้างความเป็นธรรมในสังคม ให้มีความสำคัญไว้ดังนี้

(1.1) การสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมให้ทุกคนในสังคมไทยควบคู่กับการเสริมสร้างขีดความสามารถในการจัดการความเสี่ยงและสร้างโอกาสในชีวิตให้แก่ตนเองมุ่งปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้มีฐานการพัฒนาที่ทั่วถึงและยั่งยืน พัฒนาเศรษฐกิจฐานรากที่มีความหลากหลายและแข็งแกร่งมากขึ้น ส่งเสริมการจัดสรรทรัพยากรให้เกิดความเป็นธรรม ปรับโครงสร้างภาษีทั้งระบบให้สนับสนุนการกระจายรายได้และเป็นเครื่องมือสร้างความเป็นธรรมในการจัดสรรทรัพยากรและการถือครองทรัพย์สิน พัฒนาการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีสารสนเทศและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารในการพัฒนาอาชีพ ส่งเสริมบทบาทของภาคธุรกิจเอกชนในการเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมแก่คนในสังคมไทยรวมทั้งยกระดับคุณภาพระบบการคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมทุกคนอย่างทั่วถึงสอดคล้องกับความต้องการและความจำเป็น

(1.2) การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน เน้นการสร้างภูมิคุ้มกันระดับปัจเจกและสร้างการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในการพัฒนาประเทศ มุ่งพัฒนาระบบบริการสาธารณะให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างเท่าเทียมและทั่วถึงการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยการเข้าถึงระบบสาธารณสุขโรค พัฒนาระบบสวัสดิการทางสังคมให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการเงินฐานรากและระบบการออมที่หลากหลายเสริมสร้างเจตคติด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงและชายและพัฒนาระบบฐานข้อมูลในการคุ้มครองทางสังคมให้ครอบคลุมประชาชนทุกคนตามสิทธิและสามารถเข้าถึงบริการอย่างมีประสิทธิภาพ

(1.3) การเสริมสร้างพลังให้ทุกภาคส่วนสามารถเพิ่มทางเลือกการใช้ชีวิตในสังคมและมีส่วนร่วมในเชิงเศรษฐกิจสังคม และการเมืองได้อย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรีให้ทุกคนสามารถแสดงออกทางความคิดอย่างสร้างสรรค์เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถของชุมชนในการจัดการปัญหาของชุมชนด้วยตนเองสนับสนุนการรวมกลุ่มอาชีพที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ส่งเสริมให้ภาคเอกชน ภาคประชาสังคมและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพลังร่วมในการพัฒนาสังคม พัฒนามาตรฐานระบบการคุ้มครองผู้บริโภคเพิ่มช่องทางการเข้าถึงข้อมูลและองค์ความรู้เกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภคส่งเสริมบทบาทสตรีในระดับการบริหารและการตัดสินใจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นเพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ

(1.4) การสานสร้างความสัมพันธ์ของคนในสังคมให้มีคุณค่าร่วมและตระหนักถึงผลประโยชน์ของสังคม และเสริมสร้างการบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส มีระบบตรวจสอบและการรับผิดชอบที่รัดกุม โดยสร้างค่านิยมใหม่ที่ยอมรับร่วมกันบนฐานของความไว้วางใจและเกื้อกูลกันในสังคมส่งเสริมวัฒนธรรมการเมืองที่มีธรรมาภิบาลนำไปสู่การเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องและเหมาะสมเสริมสร้างระบบบริหารราชการให้เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ มีระบบถ่วงดุลอำนาจการตรวจสอบที่เข้มงวดและรอบด้าน พัฒนาข้าราชการให้มีคุณภาพสูงมีคุณธรรมจริยธรรมทาง

อาชีพ และมีความรับผิดชอบ ปฏิรูปการเมืองไทยทั้งระบบให้เป็นประชาธิปไตยของมวลชน สร้างความเท่าเทียมในกระบวนการยุติธรรมและเพิ่มช่องทางในการรับข้อร้องเรียนและให้ความช่วยเหลือ เยียวยาแก่ผู้เสียหายและผู้ได้รับผลกระทบจากกระบวนการยุติธรรมรวมทั้งสนับสนุนการใช้สื่อเพื่อสังคมทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น และสังคมออนไลน์ให้เป็นพลังหนุนเสริมการพัฒนา

2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนให้ความสำคัญไว้ดังนี้

(2.1) การปรับโครงสร้างและการกระจายตัวประชากรให้เหมาะสม เป็นการส่งเสริมคู่สมรสที่มีความพร้อมให้มีบุตรเพิ่มขึ้นและรักษาระดับอัตราเจริญพันธุ์ไม่ให้ต่ำกว่าระดับที่เป็นอยู่ปัจจุบันสนับสนุนการกระจายตัวและส่งเสริมการตั้งถิ่นฐานของประชากรให้เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพ โอกาสและทรัพยากรธรรมชาติของพื้นที่

(2.2) การพัฒนาคุณภาพคนไทยให้มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงมุ่งพัฒนาคุณภาพคนไทยทุกช่วงวัยสอดแทรกการพัฒนาคนด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่เสริมสร้างวัฒนธรรมการแก้ปัญหา พัฒนาทักษะให้คนมีการเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิตต่อยอดสู่การสร้างนวัตกรรมที่เกิดจากการฝึกฝนเป็นความคิดสร้างสรรค์ปลูกฝังการพร้อมรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น และจิตใจที่มีคุณธรรม ซื่อสัตย์มีระเบียบวินัย พัฒนาคนด้วยการเรียนรู้ในศาสตร์วิทยาการให้สามารถประกอบอาชีพได้อย่างหลากหลายสอดคล้องกับแนวโน้มการจ้างงานและเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สร้างจิตสำนึกให้คนไทยมีความรับผิดชอบต่อสังคมเคารพกฎหมาย หลักสิทธิมนุษยชน สร้างค่านิยมการผลิตและบริการที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมเรียนรู้การรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติ

(2.3) การส่งเสริมการลดปัจจัยเสี่ยงด้านสุขภาพอย่างเป็นองค์รวม โดยสร้างเสริมสุขภาพของคนไทยให้มีความสมบูรณ์แข็งแรงทั้งร่างกายและจิตใจ พัฒนาความรู้และทักษะในการดูแลสุขภาพของตนเองครอบครัวชุมชน สร้างการมีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อสุขภาพควบคู่กับการพัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพ พร้อมทั้งส่งเสริมการแพทย์ทางเลือกการพัฒนาระบบฐานข้อมูลสุขภาพของประเทศการพัฒนาบุคลากรด้านสาธารณสุขให้เหมาะสมทั้งการผลิตและการกระจายบุคลากรตลอดจนการใช้มาตรการการเงินการคลังเพื่อสุขภาพที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน

(2.4) การส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งสร้างกระแสสังคมให้การเรียนรู้เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน มีนิสัยใฝ่รู้รักการอ่านตั้งแต่วัยเด็กและส่งเสริมการเรียนรู้ร่วมกันของคนต่างวัยควบคู่กับการส่งเสริมให้องค์กร กลุ่มบุคคลชุมชน ประชาชน และสื่อทุกประเภทเป็นแหล่งเรียนรู้ อย่างสร้างสรรค์สื่อสารด้วยภาษาที่เข้าใจง่ายรวมถึงส่งเสริมการศึกษาทางเลือกที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้ที่มีคุณภาพและสนับสนุนปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

(2.5) การเสริมสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคม เป็นการเสริมสร้างความเข้มแข็งและพัฒนาบทบาทของสถาบันหลักทางสังคมให้เอื้อต่อการพัฒนาคน สร้างค่านิยมให้คนไทยภูมิใจในวัฒนธรรมไทยและยอมรับความแตกต่างของความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่ลดปัญหาความขัดแย้งทางความคิดและสร้างความเป็นเอกภาพในสังคมสร้างเครือข่ายความร่วมมือทางวัฒนธรรม

ร่วมกับประชาคมโลกโดยเฉพาะประชาคมอาเซียนให้เกิดการไหลเวียนทางวัฒนธรรมในรูปแบบการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ส่งเสริมความเข้าใจระหว่างประชาชนในการเรียนรู้ประวัติศาสตร์วัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข้อมูลข่าวสาร

3) ยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตร ความมั่นคงของอาหารและพลังงานให้ความสำคัญไว้ดังนี้

(3.1) การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตรให้เข้มแข็งและยั่งยืนมุ่งรักษา ป้องกัน และคุ้มครองพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยมีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดิน ใช้มาตรการทางภาษีเพื่อบังคับหรือจูงใจให้บุคคลผู้ถือครองที่ดินทำประโยชน์ในพื้นที่ดังกล่าวมากขึ้น สนับสนุนการกระจายการถือครองที่ดินอย่างเท่าเทียมและเป็นธรรมเร่งรัดการจัดให้มีองค์กรและระบบบริหารจัดการที่ดินให้เป็นรูปธรรมโดยเร็ว พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่เป็นฐานการผลิตภาคการเกษตร พื้นฟูและส่งเสริมค่านิยมวัฒนธรรมที่ดีและวิถีชีวิตทางการเกษตรที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบเกษตรกรรมยั่งยืน

(3.2) การเพิ่มประสิทธิภาพและศักยภาพการผลิตภาคเกษตร ภาครัฐให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาของภาคเอกชน สนับสนุนการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับสภาพพื้นที่ควบคุมและกำกับดูแลให้มีการนำเข้าและใช้สารเคมีทางการเกษตรที่ได้มาตรฐาน ปรับปรุงบริการขั้นพื้นฐานเพื่อการผลิตให้ทั่วถึงส่งเสริมการผลิตที่คงไว้ซึ่งความหลากหลายของพันธุ์พืชและสัตว์ที่เหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมของประเทศ พัฒนาและเสริมสร้างองค์ความรู้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ ที่เหมาะสมทางการเกษตรรวมทั้งสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้แก่เกษตรกรอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง

(3.3) การสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรตลอดห่วงโซ่การผลิต สนับสนุนการผลิตและบริการของชุมชนในการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าเกษตรอาหารและพลังงาน ส่งเสริมสถาบันการศึกษาในพื้นที่ให้ร่วมทำการศึกษาวิจัยกับภาคเอกชน สนับสนุนเกษตรกรและผู้ประกอบการนำองค์ความรู้นวัตกรรมและเทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มาใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าผลิตภัณฑ์เกษตรและอาหารยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและอาหารมาตรฐานระบบการผลิตสินค้าเกษตรให้เทียบเท่าระดับสากลส่งเสริมระบบตลาดกลางสินค้าเกษตรและตลาดซื้อขายสินค้าเกษตรล่วงหน้าส่งเสริมภาคเอกชนและองค์กรชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการระบบสินค้าเกษตรและอาหารร่วมกับสถาบันเกษตรกรเพิ่มประสิทธิภาพระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของภาคเกษตร

(3.4) การสร้างความมั่นคงในอาชีพและรายได้ให้แก่เกษตรกรมุ่งพัฒนาระบบการสร้างหลักประกันรายได้ของเกษตรกรให้มีความมั่นคงและครอบคลุมเกษตรกรทั้งหมด พัฒนาระบบประกันภัยพืชผลการเกษตรส่งเสริมระบบการทำเกษตรแบบมีพันธสัญญาที่เป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของเกษตรกรสร้างแรงจูงใจให้เยาวชน เกษตรกรรุ่นใหม่และแรงงานที่มีคุณภาพเข้าสู่อาชีพเกษตรกรรม พัฒนาสถาบันเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนให้เป็นกลไกสนับสนุนการพึ่งพาตนเองของเกษตรกรเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับเกษตรกรรายย่อยที่ได้รับผลกระทบจากการนำเข้าสินค้าเกษตรและอาหารที่มีต้นทุนต่ำที่เป็นผลมาจากข้อตกลงการค้าเสรี

(3.5) การสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพัฒนาพลังงานชีวภาพในระดับครัวเรือนและชุมชน โดยส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกต้นไม้และปลูกป่าโดยชุมชนและเพื่อชุมชนเพิ่มขึ้น ส่งเสริมให้เกษตรกรทำการเกษตรด้วยระบบเกษตรยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สนับสนุนให้มีการจัดการและเผยแพร่องค์ความรู้และการพัฒนาด้านอาหารศึกษาทุกระดับแบบอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง รวมทั้งส่งเสริมพฤติกรรมกรบริโภคที่เหมาะสมของบุคคลและชุมชน สนับสนุนการสร้างเครือข่ายการผลิตและการบริโภคที่เกื้อกูลกันในระดับชุมชนที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกัน ส่งเสริมการนำวัตถุดิบทางการเกษตรที่ผลิตได้ในชุมชนและที่เหลือใช้จากการเกษตรมาผลิตเป็นพลังงานทดแทนในชุมชน รวมทั้งส่งเสริมและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่ให้เป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้มแข็งด้านอาหารให้กับเกษตรกรและชุมชนอย่างเป็นระบบ

(3.6) การสร้างความมั่นคงด้านพลังงานชีวภาพเพื่อสนับสนุนการพัฒนาประเทศและความเข้มแข็งภาคเกษตรด้วยการส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตพลังงานจากพืชพลังงาน จัดให้มีระบบการบริหารจัดการสินค้าเกษตรที่ใช้เป็นทั้งอาหารและพลังงาน เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและการใช้พลังงานชีวภาพที่เกี่ยวข้องกับภาคการผลิตและบริการจัดให้มีกลไกกำกับดูแลโครงสร้างราคาของพลังงานชีวภาพ และปลูกจิตสำนึกในการใช้พลังงานชีวภาพอย่างมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

(3.7) การปรับระบบบริหารจัดการภาครัฐเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน โดยสนับสนุนบทบาทของเกษตรกรเครือข่ายปราชญ์ชาวบ้าน ภาคเอกชน และชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางและวางแผนการผลิตทางการเกษตร ปรับกระบวนการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องให้มีการร่วมมือและบูรณาการการทำงานอย่างจริงจัง ทั้งในส่วนกลางและระดับพื้นที่ พัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศด้านอาหารและพลังงานตั้งแต่การผลิตการตลาดไปจนถึงการบริโภค พัฒนากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านการเกษตรส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศทั้งในระดับพหุภาคีและทวิภาคีโดยเฉพาะประชาคมอาเซียนที่ก่อให้เกิดความมั่นคงด้านอาหารและพลังงาน

4) ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืนให้ความสำคัญไว้ดังนี้

(4.1) การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน โดยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและผลักดันให้มีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ด้วยการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของเอเชียแอฟริกาและเศรษฐกิจภายในประเทศ ปรับโครงสร้างภาคบริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มกับสาขาบริการที่มีศักยภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมบนฐานความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม พัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ซึ่งครอบคลุมถึงการพัฒนารัฐกิจสร้างสรรค์การพัฒนาเมืองสร้างสรรค์และการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์พัฒนาภาคเกษตรบนฐานการเพิ่มผลิตภาพในการผลิตและยกระดับการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยเทคโนโลยีและกระบวนการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมที่มุ่งการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมให้มีคุณภาพและยั่งยืน ด้วยการใช้ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและความคิดสร้างสรรค์สู่อุตสาหกรรมฐานความรู้เชิงสร้างสรรค์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(4.2) การพัฒนาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรม ให้เป็นพลังขับเคลื่อนการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน เน้นการนำความคิดสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่นทรัพย์สินทางปัญญาวิจัยและพัฒนาไปต่อยอดถ่ายทอดและประยุกต์ใช้ประโยชน์ทั้งเชิงพาณิชย์สังคมและชุมชน โดยสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรมที่ส่งเสริมการใช้ความคิดสร้างสรรค์และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับภาคการผลิตตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีวิจัยและนวัตกรรมให้ทั่วถึงและเพียงพอทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพในลักษณะของความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน

(4.3) การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันที่มีประสิทธิภาพ เท่าเทียม และเป็นธรรมมุ่งพัฒนาตลาดเงิน และตลาดทุน รวมทั้งกำลังแรงงานให้เอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจพัฒนาระบบการจัดการทรัพย์สินทางปัญญา พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ของประเทศให้เชื่อมโยงการขนส่งทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานสู่สากลสร้างความมั่นคงด้านพลังงานด้วยการส่งเสริมการใช้พลังงานสะอาด พัฒนาพลังงานทางเลือกและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในทุกระดับ ปฏิรูปกฎหมายและกฎ ระเบียบต่างๆ ทางเศรษฐกิจให้เอื้อต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการแข่งขันและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก

(4.4) การบริหารจัดการเศรษฐกิจส่วนรวมอย่างมีเสถียรภาพ ให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการด้านการเงิน โดยดำเนินนโยบายการเงินที่มีความเหมาะสมกับสถานการณ์แวดล้อม และทันต่อเหตุการณ์เพิ่มบทบาทตลาดทุนในระบบเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาภาคการเงินโลก ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานทางการเงิน พัฒนากลไกการเฝ้าระวังความผันผวนทางเศรษฐกิจและพัฒนาระบบเตือนภัยแบบองค์รวมเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเงินทุนระหว่างประเทศและการบริหารจัดการด้านการคลังที่ปรับปรุงระบบการจัดเก็บรายได้ของประเทศเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดสรรและการบริหารงบประมาณ ป้องกันความเสี่ยงทางการคลัง พัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานของรัฐวิสาหกิจส่งเสริมให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการขั้นพื้นฐานของภาครัฐเพิ่มขึ้น และเสริมสร้างความเข้มแข็งทางการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

5) ยุทธศาสตร์การสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม ให้ความสำคัญไว้ดังนี้

(5.1) การพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาคต่างๆ มุ่งพัฒนาบริการขนส่งและโลจิสติกส์ที่มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานสากลปรับปรุงกฎระเบียบการขนส่งคนและสินค้าที่เกี่ยวข้อง พัฒนาคูคลองในธุรกิจการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงการพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวพื้นที่ชายแดน/เขตเศรษฐกิจชายแดนตลอดจนเชื่อมโยงระบบการผลิตกับพื้นที่ตอนในของประเทศ

(5.2) การพัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค มุ่งพัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศให้เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้เป็นฐานการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว พัฒนาเขต

เศรษฐกิจชายแดนและเมืองชายแดน รวมทั้งบูรณาการแผนพัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ให้บรรลุประโยชน์ร่วมกันทั้งด้านความมั่นคงและเสถียรภาพของพื้นที่

(5.3) การสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เป็นการพัฒนาความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนที่มีศักยภาพในการพัฒนาบุคลากรในทุกภาคส่วน เศรษฐกิจเสริมสร้างความเข้มแข็งให้สถาบันการศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนให้มีมาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากลยกระดับทักษะฝีมือแรงงาน กำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของคุณภาพสินค้าและบริการที่เป็นการป้องกันสินค้าและบริการนำเข้าที่ไม่ได้คุณภาพทั้งในประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน

(5.4) การเข้าร่วมเป็นภาคีความร่วมมือระหว่างประเทศและภูมิภาคภายใต้ บทบาทที่สร้างสรรค์เป็นทางเลือกในการดำเนินนโยบายระหว่างประเทศในเวทีโลกมุ่งรักษาสภาพของไทยในการมีส่วนร่วมกำหนดยุทธศาสตร์ของกรอบความร่วมมือที่ดำเนินอยู่รวมทั้งรักษาคุณภาพของปฏิสัมพันธ์กับมหาอำนาจทางเศรษฐกิจเดิมและมหาอำนาจใหม่

(5.5) การสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในภูมิภาคด้านการพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์การเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยในต่างประเทศ โดยเร่ง ดำเนินการด้านความร่วมมือในการกำหนดมาตรฐานฝีมือระหว่างประเทศเพื่ออำนวยความสะดวก การเคลื่อนย้ายแรงงานในภูมิภาคส่งเสริมผู้ประกอบการไทยในการขยายการลงทุนไปสู่ต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน คุ้มครองและส่งเสริมสิทธิและผลประโยชน์ของคนไทยและแรงงานไทย ในต่างประเทศ

(5.6) การมีส่วนร่วมอย่างสำคัญในการสร้างสังคมนานาชาติที่มีคุณภาพชีวิต ป้องกันภัยจากการก่อการร้ายและอาชญากรรม ยาเสพติด ภัยพิบัติและการแพร่ระบาดของโรคภัยมุ่ง พัฒนาศักยภาพและความพร้อมในการป้องกันและแก้ปัญหาข้ามชาติด้านการก่อการร้ายยาเสพติด และการหลบหนีเข้าเมืองทั้งระบบ พัฒนาศักยภาพและความร่วมมือภายในภูมิภาคเพื่อเตรียมพร้อม รับภัยพิบัติทางธรรมชาติและเหตุฉุกเฉิน และร่วมมือในการป้องกันการติดเชื่อและการแพร่ระบาดของ โรคอุบัติใหม่และโรคระบาดซ้ำ

(5.7) การเสริมสร้างความร่วมมือที่ตีระหว่างประเทศในการสนับสนุนการ เจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมีจริยธรรมและไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งเปิดรับความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไร เป็นการดำเนินการภายใต้กรอบความร่วมมือด้าน สิ่งแวดล้อมในระดับอนุภูมิภาคเสริมสร้างการผลิตและบริการที่นำสู่การลดการปล่อย ก๊าซเรือนกระจกส่งเสริมและอำนวยความสะดวกระหว่างประเทศที่ไม่แสวงหากำไรให้มีบทบาท เพิ่มขึ้นในการให้ไทยเป็นฐานการดำเนินความร่วมมือเพื่อการพัฒนาประเทศในภูมิภาค

(5.8) การเร่งรัดการใช้ประโยชน์จากข้อตกลงการค้าเสรีที่มีผลบังคับใช้แล้วเป็น การสร้างองค์ความรู้ให้กับภาคธุรกิจโดยเฉพาะผู้ได้รับผลกระทบทั้งเชิงบวกและลบให้สามารถพัฒนา ศักยภาพและโอกาสของตนเองในการใช้ประโยชน์จากการเปิดการค้าเสรีโดยเฉพาะภาคธุรกิจขนาด กลางและขนาดย่อมที่ได้รับการสนับสนุน เยียวยาและดูแลจากรัฐในกรณีที่ไม่สามารถปรับตัวได้ทัน

(5.9) การส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นฐานการลงทุน และการประกอบธุรกิจ ใน เอเชียรวมทั้งเป็นฐานความร่วมมือในการพัฒนาภูมิภาค โดยจัดให้มีสิทธิประโยชน์และการอำนวยความสะดวก

ความสะอาดที่จำเป็น เพื่อให้มีการจัดตั้งสำนักงานปฏิบัติการภูมิภาคและสนับสนุนบทบาทขององค์กรระหว่างประเทศที่ไม่แสวงกำไร

(5.10) การปรับปรุงและเสริมสร้างความเข้มแข็งของภาคีการพัฒนาภายในประเทศ ตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น มุ่งเสริมสร้างศักยภาพชุมชนท้องถิ่นให้รับรู้และเตรียมพร้อมรับกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศสนับสนุนกลไกการพัฒนาระดับพื้นที่ในการกำหนด ยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับจังหวัดและกลุ่มจังหวัดโดยเฉพาะจังหวัดชายแดน ให้สามารถพัฒนา เชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ส่งเสริมศักยภาพด้านวิชาการและเครือข่ายของสถาบันการศึกษาของไทย ที่สร้างความใกล้ชิดและปฏิสัมพันธ์กับประเทศในอนุภูมิภาค

6) ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืนให้ ความสำคัญไว้ดังนี้

(6.1) การอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมมุ่งรักษาและฟื้นฟูพื้นที่ป่าและเขตอนุรักษ์พัฒนาระบบฐานข้อมูลและการจัดการองค์ ความรู้ให้เป็นเครื่องมือในการวางแผนและบริหารจัดการ ปรับปรุงระบบการบริหารจัดการที่ดินและ การจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง เร่งรัดการบริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการ ปรับปรุงและ ฟื้นฟูแหล่งน้ำเพื่อเพิ่มปริมาณน้ำต้นทุนส่งเสริมให้เกิดการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ จัดทำแผนแม่บท โครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคอย่างเป็นระบบ รวมทั้งส่งเสริมการอนุรักษ์ และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรชีวภาพ

(6.2) การปรับกระบวนการทัศน์การพัฒนาและขับเคลื่อนประเทศเพื่อเตรียมพร้อม ไปสู่การเป็นเศรษฐกิจและสังคมคาร์บอนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยปรับโครงสร้างการผลิตของ ประเทศและพฤติกรรมบริโภคเพื่อเตรียมพร้อมไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานในภาคคมนาคมและขนส่งเพื่อลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก พัฒนา เมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเน้นการวางผังเมืองที่ผสมผสานวัฒนธรรมสังคมนวัตกรรมเข้าด้วยกัน

(6.3) การยกระดับขีดความสามารถในการรองรับและปรับตัวต่อการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพื่อให้สังคมมีภูมิคุ้มกัน มุ่งพัฒนาองค์ความรู้และเครื่องมือในการ บริหารจัดการเพื่อรองรับกับความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศรวมถึงพัฒนาศักยภาพ ชุมชนให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(6.4) การเตรียมความพร้อมรองรับกับภัยพิบัติทางธรรมชาติด้วยการจัดทำแผน ที่และจัดลำดับพื้นที่เสี่ยงภัยทั้งในระดับประเทศ ภูมิภาคและจังหวัดยกระดับการจัดการภัยพิบัติให้มี ประสิทธิภาพพัฒนาระบบฐานข้อมูลการสื่อสารโทรคมนาคมส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยีด้านการจัดการภัยพิบัติพัฒนาระบบงานอาสาสมัครของประเทศอย่างจริงจังและให้มี มาตรฐานตามหลักสากลสนับสนุนภาคเอกชน สถานประกอบการ โรงเรียน และท้องถิ่นให้มีการ เตรียมความพร้อมและจัดทำแผนปฏิบัติการรองรับภัยพิบัติ

(6.5) การสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมและวิกฤตจาก การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ มุ่งติดตามและเฝ้าระวังมาตรการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมที่อาจส่งผล กระทบต่อการค้าและการลงทุน เตรียมมาตรการรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากมาตรการทาง การค้าและข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศศึกษา

ผลกระทบและกำหนดแผนกลยุทธ์รายสินค้า รวมทั้งมาตรการเยียวยาในสินค้าและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมให้ผู้ส่งออกทำคาร์บอนฟุตพริ้นต์และสร้างแรงจูงใจให้เกิดอุตสาหกรรมใหม่ๆ เพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

(6.6) การเพิ่มบทบาทประเทศไทยในเวทีประชาคมโลกที่เกี่ยวข้องกับกรอบความตกลงและพันธกรณีด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ เป็นการศึกษารายละเอียดและสร้างความเข้าใจในพันธกรณีติดตามสถานการณ์การเจรจาและท่าทีของประเทศต่างๆ พัฒนาบุคลากรภาครัฐเพื่อเสริมสร้างทักษะการเจรจาพัฒนาความร่วมมือในกลุ่มอาเซียนและประเทศคู่ค้าสำคัญ สนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกรณีและข้อตกลงระหว่างประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(6.7) การควบคุมและลดมลพิษ มุ่งลดปริมาณมลพิษทางอากาศเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะและน้ำเสียชุมชน พัฒนาระบบการจัดการของเสียอันตรายขยะอิเล็กทรอนิกส์และขยะติดเชื้อลดความเสี่ยงอันตรายการรั่วไหลการเกิดอุบัติเหตุจากสารเคมีและพัฒนาระบบเตือนภัยแจ้งเหตุฉุกเฉิน และระบบการจัดการเมื่อเกิดอุบัติเหตุด้านมลพิษ

(6.8) การพัฒนาระบบการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใสและเป็นธรรมอย่างบูรณาการมุ่งส่งเสริมสิทธิและพัฒนาศักยภาพชุมชนในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติปรับปรุงกฎหมายเพื่อแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติของชุมชน ปรับนโยบายการลงทุนภาครัฐให้เอื้อต่อการอนุรักษ์และฟื้นฟูผืนป่าต้นน้ำให้มีการจัดเก็บภาษีสิ่งแวดล้อมเพื่อสร้างแรงจูงใจในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและลดการก่อกมลพิษ สร้างรายได้จากความหลากหลายทางชีวภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบติดตามประเมินผลรวมทั้งส่งเสริมการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างระบบบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

สรุปได้ว่า นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมของทรัพยากรธรรมชาติ มีจุดมุ่งหมายที่จะให้มีการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติให้ควบคู่ไปกับการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม อันจะส่งผลให้การพัฒนาประเทศเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งมีกำหนดแนวทางที่จำเป็นเร่งด่วนในการฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติที่เกิดทดแทนได้ให้เข้าสู่สภาพสมดุลของการใช้และการเกิดทดแทน และมีแนวทางการแก้ไข ขจัดภาวะมลพิษทางน้ำ มลพิษทางอากาศ มลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน มลฝอยและสิ่งปนเปื้อน สารอันตราย และของเสียอันตราย ตลอดจนการกำหนดแนวทางในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

2.4 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ทรัพยากรธรรมชาติและพลังงาน ในปี พ.ศ. 2544-2549 กระทรวงอุตสาหกรรมได้จัดทำนโยบายที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 นโยบายรัฐบาล และบทบาทภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรม ดังนี้

2.4.1 ด้านอุตสาหกรรม

1) มาตรการเร่งด่วนระยะสั้น

(1) ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งรัดการจัดทำแผนปฏิบัติการโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เพื่อให้แต่ละชุมชนได้นำภูมิปัญญาและศักยภาพของท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้าโดยกระทรวงอุตสาหกรรมจะร่วมสนับสนุนในด้านความรู้สมัยใหม่ เทคนิคการผลิตและบริหารจัดการ รวมทั้งการทำตลาดเพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศด้วยระบบร้านค้าเครือข่าย

(2) ร่วมผลักดันการจัดตั้งธนาคารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก รวมทั้งแก้ไขปัญหาสภาพคล่องด้วยการปรับโครงสร้างการบริหารงานของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมเน้นการเพิ่มเงินทุนหมุนเวียนพร้อมกับการลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ สนับสนุนการนำเครื่องจักรมาจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์ในการเพิ่มทุน ทั้งนี้ เพื่อเป็นสนับสนุนผู้ประกอบการเดิม เพิ่มโอกาสและทางเลือกด้านแหล่งเงินให้ผู้ประกอบการใหม่ อันจะช่วยสร้างและรักษาฐานการผลิต การจ้างงาน การสร้างรายได้ และการส่งออก

(3) ให้ความช่วยเหลือเพื่อลดต้นทุนการผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม โดยจัดบริการปรึกษาแนะนำเพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิต การบริหารจัดการ การลดต้นทุนพลังงาน การประหยัดพลังงานและการใช้พลังงานทดแทน

(4) สนับสนุนการแก้ไขปัญหาสภาพคล่องของภาคอุตสาหกรรม ด้วยการส่งเสริมการจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักรเพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์ในการกู้ยืม ผลักดันความร่วมมือกับธนาคารพาณิชย์เพื่อสนับสนุนสินเชื่อแก่ SME's เร่งปรับโครงสร้างการบริหาร เพิ่มสาขา และเพิ่มขีดความสามารถในการวิเคราะห์สินเชื่อ พร้อมทั้งลดอัตราดอกเบี้ยของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม

(5) เร่งรัดการปรับโครงสร้างภาษี เพื่อช่วยลดต้นทุนและข้อเสียเปรียบในการแข่งขันของอุตสาหกรรมไทย

(6) ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงงานและมาตรฐานอุตสาหกรรมให้ทันสมัยเอื้อต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม

(7) เร่งรัดการดำเนินงานเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมทั้งด้านการผลิต การจัดการและการตลาด ให้บังเกิดผลอย่างแท้จริงและต่อเนื่อง

(8) พัฒนาสมรรถนะบุคลากรและองค์กรภาครัฐและเอกชนด้านเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและความปลอดภัยภาคอุตสาหกรรม และด้านระบบการจัดการตามมาตรฐานสากล เช่น ISO 9000 ISO 14000 มอก.18000 และ HACCP เป็นต้น เพื่อให้มีศักยภาพพร้อมรองรับการปรับตัวสู่เศรษฐกิจยุคใหม่ รวมทั้งสนับสนุนให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ๆ ในธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก สำหรับเศรษฐกิจใหม่ที่ความรู้เป็นฐาน

(9) กำหนดมาตรการบรรเทาผลกระทบและเตรียมความพร้อมรับการเปิดเสรีทางการค้าทั้งจากข้อตกลง WTO AFTA และกลุ่มเศรษฐกิจอื่นๆ รวมทั้งส่งเสริมภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลด้านการค้า การลงทุนและการวิเคราะห์ผลกระทบต่อภาคภายใต้กรอบข้อตกลงและความร่วมมือระหว่างประเทศ

2) มาตรการระยะยาว

(1) ปรับโครงสร้างการผลิตในภาคอุตสาหกรรมและการส่งเสริมการลงทุน ให้สอดคล้องกับเป้าหมายและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ โดยคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติ ทักษะฝีมือ

ภูมิปัญญาไทย ศักยภาพในการผลิตและการตลาด และการใช้วัตถุดิบภายในประเทศให้สมดุลกับการพึ่งพาจากต่างประเทศ

(2) เสริมสร้างให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นฐาน และเชื่อมโยงอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่จะก่อให้เกิดผลต่อเนื่องต่อการปรับโครงสร้างการผลิตภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องกับทรัพยากรธรรมชาติและอุตสาหกรรมพื้นฐานของประเทศ เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับระบบเชื่อมโยงของอุตสาหกรรม

(3) สร้างความแข็งแกร่งให้กับอุตสาหกรรมที่ประเทศไทยมีศักยภาพการพัฒนา และมีฐานความรู้ความชำนาญสูง โดยส่งเสริมให้ไทยเป็นแหล่งผลิตอาหารและแปรรูปสินค้าเกษตรอุตสาหกรรมที่มีคุณภาพของโลก

(4) การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก ให้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศโดยให้การสนับสนุนและส่งเสริมความร่วมมือการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีระหว่างภาครัฐ เอกชน และสถาบัน การศึกษา รวมทั้งผลักดันให้เกิดเครือข่ายสารสนเทศเกี่ยวกับปัจจัยการผลิตและการตลาด และส่งเสริมให้ SMEs ดำเนินกิจกรรมการค้าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(5) ส่งเสริมบทบาทของสถาบันการเงิน รวมถึงสนับสนุนการจัดตั้งและการดำเนินงานของกองทุนร่วมทุน ตลอดจนระบบการค้ำประกันสินเชื่อ เพื่อพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยจัดทำแผนพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม ขนาดกลางและขนาดเล็กให้เข้าถึงแหล่งสินเชื่อ และเพิ่มปริมาณสินเชื่อ SMEs รายย่อยตามความจำเป็น

(6) สนับสนุนและกำหนดมาตรการเพิ่มมูลค่าเพิ่มสินค้าอุตสาหกรรม สนับสนุนการเพิ่มผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเพื่อการแข่งขันและการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยเพิ่มผลผลิตภาคการผลิตรวมภาคอุตสาหกรรมไม่น้อยกว่าร้อยละ 2.5 ต่อปี รวมทั้งสร้างเครือข่ายและขบวนการเพื่อการพัฒนาปัจจัยหลักที่เป็นเงื่อนไขของความสำเร็จในการเพิ่มผลผลิต เช่น พัฒนาบุคลากร เพิ่มขีดความสามารถด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

(7) สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในท้องถิ่น ชุมชน และภูมิภาค ให้เกิดธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีระบบการจัดการ ที่ดีเข้มแข็ง และนำไปสู่การพัฒนาตามระบบบริหารคุณภาพที่ยั่งยืน โดยพัฒนากลุ่มอาชีพในท้องถิ่น ส่งเสริมการผลิตสินค้า ไทย สร้างเครื่องหมายสินค้าท้องถิ่นรวมทั้งสนับสนุนการจัดระบบพื้นที่อุตสาหกรรมในรูปของนิคมอุตสาหกรรม ในพื้นที่ที่มีศักยภาพจะพัฒนาเป็นพื้นที่เศรษฐกิจของประเทศ โดยส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้เข้าไปตั้งโรงงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรม

(8) ส่งเสริมการรับช่วงและเชื่อมโยงการผลิต ระหว่างกิจการอุตสาหกรรมในลักษณะของกลุ่มอุตสาหกรรมเพื่อให้มีการสนับสนุนและถ่ายทอดเทคโนโลยีระหว่างกัน และเชื่อมโยงธุรกิจชุมชนที่เข้มแข็งกับธุรกิจอุตสาหกรรม ตลอดจนจัดตั้งกลุ่มอุตสาหกรรมที่สามารถแลกเปลี่ยนทรัพยากรระหว่างกันได้ และเป็นพันธมิตรกัน (Industrial Clusters)

(9) กำกับดูแลสถานประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมที่มีความเสี่ยงภัย และมีมลภาวะสูง สนับสนุนให้ย้ายไปยังเขตประกอบการอุตสาหกรรม นิคมอุตสาหกรรม โดยลดภาษีของเสียอันตรายจากอุตสาหกรรมให้ได้เพิ่มขึ้น ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 50 ตลอดจนส่งเสริมและผลักดันการนำ

เทคโนโลยีที่เหมาะสมมาใช้ให้เกิดผลในทางปฏิบัติ โดยเน้นการรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมและเสริมสร้างความปลอดภัยในสถานประกอบธุรกิจอุตสาหกรรม เช่น ปรับปรุงมาตรฐานการจัดการมลพิษทางอากาศ ควบคุมคุณภาพอากาศให้สารมลพิษต่างๆ อยู่ในพิกัดมาตรฐาน บังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกับกิจการที่เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษ และส่งเสริมการผลิตที่สะอาด รวมทั้งให้องค์กรส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการกำกับดูแลสถานประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมผ่านระบบการจัดการที่โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ

(10) พัฒนาระบบสารสนเทศภาวะอุตสาหกรรม และกฎระเบียบมาตรฐานทางการค้าและการส่งออก ให้เชื่อมโยงกันอย่างทั่วถึง ระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค รวมถึงองค์กรที่เป็นกลไกบริหารส่วนระดับท้องถิ่น เพื่อสร้างระบบข้อมูลเตือนภัย และเป็นข้อมูลเพื่อการปรับตัวได้ทันสถานการณ์

(11) เร่งรัดการจัดตั้งสถาบันอิสระ เพื่อทำหน้าที่สนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในแต่ละสาขา ได้แก่ สถาบันผลิตภัณฑ์ไม้และเครื่องเรือน สถาบันยาและเคมีภัณฑ์ สถาบันอุตสาหกรรมเซรามิกส์ และสถาบันอุตสาหกรรมพลาสติก

(12) ส่งเสริมและขยายความร่วมมือด้านอุตสาหกรรมและการลงทุนกับต่างประเทศ และประเทศเพื่อนบ้านใน ภูมิภาคเพื่อสร้างพันธมิตรทางการค้า และการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม และจัดทำแผนพัฒนาพื้นที่ทั่วประเทศ มีกระบวนการประเมินผลการพัฒนาพื้นที่อย่างต่อเนื่อง

2.4.2 ด้านทรัพยากรธรณีและพลังงาน

1) มาตรการเร่งด่วนระยะสั้น

(1) ชักจูงการลงทุนจากต่างประเทศในการพัฒนาเหมืองแร่ขนาดใหญ่ ที่ต้องการใช้เงินลงทุนสูง และเทคโนโลยี ทันสมัย เช่น การดำเนินการทำเหมืองแร่ทองคำ การลงทุนในการสำรวจแหล่งแร่เพชรในทะเลอันดามัน

(2) เร่งรัดให้มีการสำรวจและพัฒนาแหล่งพลังงานปิโตรเลียมและถ่านหินในประเทศ เพื่อลดการพึ่งพาพลังงาน จากต่างประเทศ

(3) ส่งเสริมและสนับสนุนการผลิต และการใช้เอทานอลเป็นเชื้อเพลิง ทดแทนการใช้พลังงานจากน้ำมัน

(4) ส่งเสริมการแข่งขันในกิจการพลังงาน โดยการปรับโครงสร้างและแปรรูปองค์การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยเพื่อการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้บริโภค

(5) บริหารจัดการทรัพยากรธรณี โดยยึดหลักธรรมาภิบาล และการมีส่วนร่วมของประชาชนและชุมชนดั้งเดิมโดยจัดทำแผนพัฒนาชุมชนอย่างมีส่วนร่วม ในการติดตามการจัดสรรทรัพยากรท้องถิ่น ให้ตรงกับแผนพัฒนาชุมชน รักษา และคุ้มครองและหลากหลายทางชีวภาพในทุกพื้นที่อนุรักษ์ อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติอย่างเป็นระบบ ประเมินศักยภาพแหล่งแร่เพื่อเพิ่มมูลค่าในการส่งออก และปรับปรุงกระบวนการทำเหมือง ไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม

2) มาตรการระยะยาว

(1) พัฒนาและสร้างความพร้อมวัตถุดิบด้านทรัพยากรแร่ เพื่อเป็นฐานที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยการเร่งรัดสำรวจแหล่งทรัพยากรแร่ทั่วประเทศ และจัดทำฐานข้อมูลวัตถุดิบด้านทรัพยากรแร่ ให้มีความพร้อมในเชิง พาณิชยกรรมและเชิงนโยบาย

(2) สนับสนุนการจัดหาแหล่งพลังงานจากต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้านและในพื้นที่ ร่วมพัฒนาเพื่อความมั่นคงด้านพลังงานของประเทศ รวมทั้งมุ่งเน้นการจัดการด้านพลังงานเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของภาค การผลิต

(3) ส่งเสริมการใช้พลังงานแบบผสมผสาน โดยสนับสนุนให้มีการพัฒนาการใช้ประโยชน์จากก๊าซธรรมชาติ ซึ่งเป็นทรัพยากรภายในประเทศ ให้เป็นแหล่งพลังงานหลักของประเทศ อย่างจริงจัง รวมทั้งส่งเสริมการจัดหาและการใช้พลังงานทดแทนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเร่งสำรวจ พัฒนาและจัดหาแหล่งพลังงานทดแทน รวมทั้ง สนับสนุนการวิจัย และพัฒนา เทคโนโลยีแนวใหม่เพื่อการประหยัดพลังงาน

(4) จัดหาแหล่งน้ำบาดาลเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับประชาชนในชนบท โดยการบริหารจัดการแหล่งน้ำ ที่มีอยู่ ให้นำมาใช้ประโยชน์ต่อภาคเกษตรกรรม การผลิต การบริโภค อย่างทั่วถึง โดยการให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการศึกษา วางแผนและดำเนินการ รวมทั้งศึกษาศักยภาพ น้ำใต้ดินทั่วประเทศ และควบคุมการใช้น้ำบาดาลบนพื้นที่วิกฤต

สรุปได้ว่า นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงอุตสาหกรรม มีการจัดทำนโยบายที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 นโยบายรัฐบาล และ บทบาทภารกิจของกระทรวงอุตสาหกรรมด้านอุตสาหกรรมและด้านทรัพยากรธรณีและพลังงาน โดย มีการพัฒนา สนับสนุน ส่งเสริม ตามมาตรการเร่งด่วนระยะสั้น และมาตรการระยะยาว

2.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

2.5.1 ความหมายของการจัดการสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึงกระบวนการกระจายทรัพยากรที่สำคัญทั้งที่เกิดขึ้น โดยธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อสนองความพอใจในการนำสิ่งแวดล้อมไปใช้อย่างเหมาะสม ในการเป็นปัจจัยหลักและปัจจัยรองในอนาคต (เกษม จันทรแก้ว, 2525)

การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง กระบวนการใช้สิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นระบบ โดยการวางแผน ดำเนินงาน ติดตามประเมินผลและปรับปรุง แก้ไขพัฒนาให้ดีขึ้น ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการใช้อย่างประหยัดให้เกิดประโยชน์สูงสุด ใช้ให้ได้ยั่งยืน ยาวนานตลอดไป และเอื้ออำนวยประโยชน์ต่อมวลมนุษยและธรรมชาติให้มากที่สุด (วินัย วีระวัฒนานนท์, 2540)

การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การพิจารณาตรวจสอบทรัพยากรในพื้นที่อย่างดีแล้วตัดสินใจว่าจะทำอะไรที่เราต้องการ โดยมีให้เกิดอันตรายมากจนทำให้สิ่งแวดล้อมที่มนุษย์อาศัยอยู่ต้องเสียไป (Winslow & Gubby; อ้างถึงใน เกษม จันทรแก้ว, 2525)

ประเวศ วะสี (2547) องค์กรชุมชนและเครือข่ายองค์กรชุมชนที่จะทำให้การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เกิดระบบการอยู่ร่วมกันด้วยสันติ การรวมเป็นกลุ่มตามธรรมชาติหรือสังคมที่เกิดขึ้นตามธรรมชาตินี้ เรียกว่า ชุมชน ในความเป็นชุมชนจะมีลักษณะต่อไปนี้

- 1) มีความใกล้ชิดกัน
- 2) มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน
- 3) มีความเอื้ออาทรต่อกัน
- 4) มีระบบคุณค่าร่วมกัน

- 5) มีการรู้ถึงกันอย่างทั่วถึง
- 6) มีการเรียนรู้ร่วมกันในการปฏิบัติ
- 7) มีการแบ่งปันกันอย่างยุติธรรม
- 8) ไม่ใช่อำนาจข่มกัน แต่ใช้ความเป็นกันเอง
- 9) มีความไว้วางใจและเชื่อถือกัน
- 10) มีการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมร่วมกัน และอื่นๆ

สรุปได้ว่า ความหมายของการจัดการสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1) การจัดการสิ่งแวดล้อมเป็นการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ตอบสนองความต้องการของมนุษย์ 2) การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ต้องมีการวางแผนการใช้ที่ดี และเหมาะสม 3) การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ต้องมีผลกระทบต่อมนุษย์ทั้งทางตรงและทางอ้อมน้อยที่สุด และ 4) การนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ต้องยึดหลักการอนุรักษ์เสมอ

นอกจากนั้นการจัดการสิ่งแวดล้อมแบ่งทรัพยากรธรรมชาติไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1) ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่หมดสิ้น ได้แก่ อากาศ แต่ควรจะมีการรักษาสภาพของอากาศบริสุทธิ์ไว้เพื่อสุขภาพของคนในโลก

2) ทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไป แต่สามารถทดแทนได้ ได้แก่

(1) ป่าไม้ เป็นทรัพยากรที่ไม่หมดสิ้น เพราะเพิ่มจำนวนได้ แต่สัตว์ป่าบางอย่างก็หายาก ประกอบกับการทำลายและไม่รักษาป่าไม้ อาจเกิดการสูญพันธุ์ได้

(2) สัตว์ป่า เป็นทรัพยากรที่ไม่หมดสิ้น เพราะเพิ่มจำนวนได้ แต่สัตว์ป่าบางอย่างก็หายาก ประกอบกับการทำลายและไม่รักษาป่าไม้ อาจเกิดการสูญพันธุ์ได้

2.5.2 แนวทางการจัดการและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญที่มนุษย์ที่อาศัยอยู่ร่วมกันต้องช่วยกันทำนุบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่จำกัดให้มีใช้อย่างยาวนานและรู้จักการบริหารการใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่า เนื่องจากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้เจริญก้าวหน้า และนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดีของการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะต้องมีแนวทางและมาตรการต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์และสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ ดังนี้

1) การบูรณะฟื้นฟู เป็นการฟื้นฟูสภาพของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมหรือถูกทำลาย ให้มีสภาพเหมือนเดิมหรือใกล้เคียงมากที่สุด เช่น การปลูกป่าเพื่อบูรณะป่าเสื่อมโทรม

2) การถนอมรักษา เป็นการอนุรักษ์ทั้งทางด้านปริมาณและคุณภาพ เพื่อให้มีการใช้ที่ยาวนาน เช่น การอนุรักษ์ป่าไม้และสัตว์ป่า

3) การส่งเสริมโดยการให้ความรู้แก่ประชาชนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมกับการดำเนินชีวิตหรือระบบนิเวศ เพื่อให้เกิดจิตสำนึกที่ดีในการช่วยกันป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

4) การนำสิ่งอื่นมาใช้แทน เช่น การใช้ก๊าซแทนน้ำมัน

5) การลดปริมาณของเสีย เช่น การนำสิ่งที่ใช้แล้วมาแปรรูปให้ใช้ได้อีก และการนำของที่ใช้แล้วมาใช้ซ้ำ

นอกจากนั้นในปัจจุบันมีความจำเป็นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น อันเนื่องจากเหตุผลต่อไปนี้

1) ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยที่จำเป็นในการดำรงชีวิตของมนุษย์ อัตราการเพิ่มเป็นไปตามข้อจำกัดทางธรรมชาติ ทำให้ไม่เพียงพอกับความต้องการของมนุษย์ซึ่งมีความต้องการเพิ่มขึ้นสูงมาก

2) ประชากรโลกเพิ่มขึ้น การพัฒนาทางเศรษฐกิจสังคมโดยใช้ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี ทำให้มนุษย์เกิดพฤติกรรมในการบริโภคสูงขึ้น หรือเกิดค่านิยมในการบริโภคนิยมและวัตถุนิยม ทำให้การบริโภคของมนุษย์เพิ่มมากขึ้นส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติร่อยหรอลง และเกิดวิกฤตสิ่งแวดล้อมทั้งระดับโลกและระดับท้องถิ่น เช่น เกิดภาวะโลกร้อนขึ้น ภัยพิบัติเพิ่มความรุนแรง พิษภัยจากสารพิษเพิ่มมากขึ้น เกิดความสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ ดินเมื่อคุณภาพและป่าไม้ถูกทำลายมากขึ้น เป็นต้น

3) ทักษะคติ ความเชื่อ และขนบธรรมเนียมประเพณีบางอย่างของมนุษย์ ทำลายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เช่น การถางป่า เผาป่า การเล่นกีฬาประเภทยิงนก ตกปลา ล่าสัตว์ การต้องการความสะดวกสบาย สนุกสนานโดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม เช่น การสร้างถนน สร้างสนามกอล์ฟ สร้างรีสอร์ต การทำสงคราม การคมนาคมขนส่ง การค้าและบริการ การเกษตรและอุตสาหกรรม เป็นต้น

4) นโยบายของรัฐบาล บางครั้งได้มีส่วนทำลายทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เช่น การให้สัมปทานแหล่งแร่ การสร้างเขื่อน และการพัฒนาโดยไม่คำนึงถึงการรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ที่เพิ่มมากขึ้น

การจัดการสิ่งแวดล้อมให้บรรลุเป้าหมายขึ้นอยู่กับหลักการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ควรนำมาปฏิบัติดังนี้ (สุรินทร์ เศรษฐมานิต อ้างถึงใน กนก จันทรทอง, 2541)

- 1) สสารย่อมไม่สูญหายไปจากโลก แต่อาจเปลี่ยนจากรูปหนึ่งไปเป็นอีกรูปหนึ่งได้
- 2) สิ่งแวดล้อมเป็นแหล่งทรัพยากร และเป็นแหล่งรองรับของเสีย
- 3) สิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มียุทธศาสตร์ ไม่ว่าจะใช้สิ่งแวดล้อมในลักษณะใดก็ตาม
- 4) กฎของอุปสงค์และอุปทาน (Demand and Supply)

และการจัดการสิ่งแวดล้อมมีขั้นตอนคล้ายคลึงกับการจัดการในด้านอื่นๆ ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญดังนี้

- 1) การศึกษาปัญหาและขอบเขต
- 2) การวิเคราะห์ขั้นตอนของการดำเนินการ
- 3) การเตรียมแผนงาน
- 4) การดำเนินการตามแผน
- 5) การประเมินผลและปรับปรุงการดำเนินการ

2.5.3 แนวทางการพัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม

หากจะพูดถึงมาตรฐาน ISO ด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมแล้ว ส่วนใหญ่จะรู้จักกันดีในมาตรฐาน ISO 14001 ซึ่งเป็นมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม (Environmental Management

System) ในปัจจุบันมีองค์กรที่มีการนำมาตรฐานนี้มาใช้และได้รับการรับรอง ทั้งในภาคอุตสาหกรรม การบริการ การศึกษา การสาธารณสุข รวมถึงหน่วยงานของรัฐจำนวนมาก

นอกเหนือจากมาตรฐาน ISO 14001 แล้ว ทางคณะทำงานด้านเทคนิคของ ISO ยังได้มีการพัฒนามาตรฐานเพื่อการสนับสนุนต่อการพัฒนาระบบตามมาตรฐาน ISO 14001 เพื่ออธิบายขยายความในประเด็นต่างๆ ของข้อกำหนดในมาตรฐาน ISO 14001 ให้มีความเข้าใจมากขึ้น และสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดทำเป็นมาตรฐานแนวปฏิบัติ (Guideline) เรียกว่า ISO 14004 (Environmental Management Systems-General Guidelines on Principles, Systems and Support Techniques)

ภาพที่ 2.1 รูปแบบของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม

จากภาพจะเห็นได้ว่ากระบวนการต่างๆ จะมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง และเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน โดยจะประกอบด้วย

1) การวางแผน (Plan) จะเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการวางแผนสำหรับระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย

(1) การกำหนดลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Aspect) และผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

(2) การกำหนดและเฝ้าติดตามข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อกำหนดของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิกอยู่

(3) การกำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายทางด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงโปรแกรมการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม

(4) การจัดทำดัชนีวัดผลการดำเนินงาน และการนำไปใช้งาน

2) การดำเนินการจะเป็นการดำเนินการในส่วนต่างๆ ของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย

(1) การกำหนดโครงสร้างการบริหารงาน การมอบหมายหน้าที่ ความรับผิดชอบ และอำนาจในการตัดสินใจดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม

(2) การจัดให้มีทรัพยากรอย่างเพียงพอ

(3) การจัดฝึกอบรมให้กับบุคลากรที่ทำงาน หรือเป็นตัวแทนขององค์กร รวมถึงดูแลให้บุคลากรต่างๆ เกิดความตระหนัก และความสามารถอย่างเพียงพอ

(4) การจัดให้มีกระบวนการในการสื่อสารด้านสิ่งแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอกองค์กร

(5) การจัดทำ และควบคุมเอกสารต่างๆ

(6) การดูแลให้มีการเตรียมความพร้อม และการจัดการกับเหตุฉุกเฉิน

3) การตรวจสอบและแก้ไข จะเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการประเมินผลระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย

(1) การดำเนินการวัด และติดตามวัดผลของกระบวนการต่างๆ อย่างต่อเนื่อง

(2) การประเมินสถานะของความสอดคล้องตามข้อกำหนดต่างๆ

(3) การระบุถึงความไม่สอดคล้องตามข้อกำหนด การปฏิบัติการแก้ไข และการปฏิบัติการป้องกัน

(4) การจัดการบันทึกต่างๆ

(5) การดำเนินการตรวจประเมินภายในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง

4) การทบทวนและปรับปรุง จะเป็นขั้นตอนของการทบทวนและปรับปรุงระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบด้วย

1) การดำเนินการทบทวนระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยฝ่ายบริหาร

2) การระบุถึงโอกาสในการปรับปรุงระบบ

2.5.4 ขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม

ในการจัดการสิ่งแวดล้อมหนึ่งที่สำคัญอย่างมาก เพื่อให้มั่นใจให้ถึงความสำเร็จของการจัดทำ และการปรับปรุงระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม จะต้องขึ้นอยู่กับความมุ่งมั่นและการนำองค์กรอย่างต่อเนื่อง ที่เกิดขึ้นจากผู้บริหารระดับสูงขององค์กรในการพัฒนา และปรับปรุงการจัดการสิ่งแวดล้อมทั้งของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร

ผู้บริหารระดับสูง จะต้องมีการกำหนดขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กรไว้อย่างชัดเจน โดยพิจารณาจากพื้นที่หรือสถานที่ขององค์กรที่มีการจัดการสิ่งแวดล้อม เมื่อทำการกำหนดขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมแล้ว กิจกรรมทั้งหมดรวมถึงผลิตภัณฑ์และบริการขององค์กรที่อยู่ภายใต้ขอบเขตที่กำหนด ก็จะถูกนำมารวมไว้ในระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมด้วย

2.5.5 การทบทวนด้านสิ่งแวดล้อมเบื้องต้น

สำหรับองค์กรที่ยังไม่มีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมมาก่อน ควรจะมีการประเมินเบื้องต้นถึงสถานะปัจจุบันขององค์กรที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม โดยจะเป็นการทบทวนเพื่อพิจารณาถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Aspects) ของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร สำหรับเป็นพื้นฐานในการจัดทำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมต่อไป

ส่วนองค์กรที่มีระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมอยู่แล้ว อาจจะไม่จำเป็นต้องทำการทบทวนดังกล่าว อย่างไรก็ตาม การทบทวนยังสามารถช่วยองค์กรในการปรับปรุงระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่แล้วด้วย

ในการทบทวน จะครอบคลุมถึงประเด็นที่สำคัญ 4 ประเด็น ประกอบด้วย

1) การระบุถึงลักษณะปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Aspects) ทั้งที่อยู่ภายใต้สภาพการทำงานปกติและไม่ปกติ รวมถึงเมื่อเริ่มการทำงาน (Start-up) และการหยุดการทำงาน (Shut-down) รวมถึงในสถานการณ์ฉุกเฉินและอุบัติเหตุ

2) การระบุถึงข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิกอยู่

3) การประเมินผลถึงแนวปฏิบัติ และวิธีการปฏิบัติงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในปัจจุบัน รวมถึงการจัดซื้อและการทำข้อตกลงต่างๆ

4) การประเมินถึงสถานการณ์ฉุกเฉินและอุบัติเหตุต่างๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา

นอกจากนั้น การทบทวนอาจจะรวมถึงการพิจารณาในประเด็นต่างๆ เหล่านี้ด้วย

1) การประเมินผลการดำเนินงานเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นภายในองค์กรมาตรฐานจากภายนอกองค์กร ข้อกำหนด รวมถึงแนวปฏิบัติหลักต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) โอกาสในการสร้างความได้เปรียบในการแข่งขัน (Competitive Advantage) รวมถึงโอกาสในการลดต้นทุน

3) มุมมองของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

4) ระบบการจัดการองค์กรอื่นๆ ที่สามารถส่งผลทั้งในทางบวกหรือทางลบต่อการดำเนินงานด้านสิ่งแวดล้อม

ผลที่ได้จากการทบทวนเบื้องต้น จะช่วยองค์กรในการกำหนดขอบเขตของระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม การจัดทำนโยบายสิ่งแวดล้อม การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายด้านสิ่งแวดล้อม รวมถึงการพิจารณาถึงความมีประสิทธิผลของแนวทางในการรักษาความสอดคล้องตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกฎระเบียบต่างๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิกอยู่

ในส่วนของวิธีการที่องค์กรสามารถนำมาใช้ในการประเมินแนวปฏิบัติ รวมถึงวิธีการปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มีอยู่ในปัจจุบัน ประกอบด้วย

1) การสัมภาษณ์กับบุคลากรที่ทำงานหรือเคยทำงานกับองค์กร เพื่อพิจารณาถึงขอบเขตของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กรทั้งในอดีตที่ผ่านมาและในปัจจุบัน

2) การประเมินผลของการสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กรกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อร้องเรียนที่เกิดขึ้น เหตุการณ์ที่เกี่ยวกับข้อกำหนด หรือข้อกำหนดอื่นๆ ของหน่วยงานที่องค์กรเป็นสมาชิกอยู่ เหตุการณ์และอุบัติเหตุที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในอดีตที่ผ่านมา

3) การรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับแนวปฏิบัติในการบริหารงานปัจจุบัน เช่น การควบคุมกระบวนการเกี่ยวกับการจัดหาสารเคมีอันตราย การจัดเก็บ และการเคลื่อนย้ายสารเคมี การควบคุมการฟุ้งกระจายออกสู่ภายนอก วิธีการกำจัดของเสีย เครื่องมือสำหรับการรองรับเหตุฉุกเฉิน การใช้ทรัพยากร การฝึกอบรมด้านสิ่งแวดล้อม ความครบถ้วนของบันทึกการติดตามวัดผล เป็นต้น

นอกจากนั้น การทบทวนสามารถดำเนินการได้โดยการใช้ใบตรวจสอบ ผังการไหลกระบวนการ การสัมภาษณ์ การตรวจสอบโดยตรง การวัดทั้งในอดีตและในปัจจุบัน ผลของการตรวจประเมินในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งจะขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และบริการขององค์กร ทั้งนี้ ผลของการทบทวนเบื้องต้น จะต้องมีการจัดทำเป็นเอกสารที่ชัดเจนที่สามารถนำมาใช้ในการกำหนดขอบเขต และจัดทำระบบการจัดการสิ่งแวดล้อม รวมถึงนโยบายสิ่งแวดล้อมต่อไป

สรุปได้ว่า การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึงกระบวนการกระจายทรัพยากรที่สำคัญทั้งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยมีกระบวนการจัดการ พิจารณาตรวจสอบทรัพยากรธรรมชาติ และมีวิธีการนำทรัพยากรธรรมชาติกลับมาใช้ใหม่

2.6 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

2.6.1 หลักการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

นักวิชาการให้แนวความคิดในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ดังต่อไปนี้

1) ต้องการให้มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสำหรับมนุษย์ได้ใช้สอยและพึ่งพิงในการดำรงชีวิต ทั้งโดยปัจจัยสี่ ความสะดวกสบาย และความปลอดภัยของชีวิต หากมีการจัดการที่ถูกต้องในด้านการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจะสามารถทำให้การใช้ได้ผลแบบยั่งยืน (Sustained Yield) ตลอดไป

2) การจัดการนั้นมุ่งหวังที่จะให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ประกอบกันอยู่ภายในระบบให้มีศักยภาพในแบบยั่งยืนถาวรและเป็นไปด้วยความมั่นคง ลักษณะเช่นนี้เป็นความมุ่งหวังที่ก่อให้เกิดความเพิ่มพูนจากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือ สต็อก (Stock) ภายในระบบ ซึ่งความเพิ่มพูนนี้มนุษย์สามารถนำมาใช้ได้อย่างถาวร อนึ่งส่วนเพิ่มพูนเปรียบเสมือนเงินส่วนดอกเบียของเงินต้นจากธนาคารนั่นเอง ดังนั้นถ้านำสิ่งนี้มาใช้ก็ไม่ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมนั้นหมดไปหรือร่อยหรอไปได้

3) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ต้องบรรจุแนวทางปฏิบัติในการควบคุมของเสีย (Waste) มิให้เกิดขึ้นภายในระบบสิ่งแวดล้อม เพราะถ้าเกิดปัญหาแล้ว จะทำให้สต็อกของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมนั้นมีศักยภาพในการผลิตลดลง สุดท้ายอาจต้องเผชิญการขาดแคลนทรัพยากรในอนาคต อีกทั้งอาจมีปัญหามลพิษสิ่งแวดล้อม ซึ่งเกิดจากกระบวนการผลิต กระบวนการใช้และกระบวนการเปลี่ยนรูปผลิตภัณฑ์ เป็นต้น แนวทางการจัดการนั้นต้องกำหนดแนวทางปฏิบัติการกำจัดไว้อย่างแน่นอน รวมไปถึงการนำของเสียอื่นๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนด้วย

4) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมต้องยึดหลักของการอนุรักษ์มาเป็นพื้นฐาน ดังนั้นแนวทางในการดำเนินการจัดการจึงต้องมีการรักษา สงวน ปรับปรุง ซ่อมแซมและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งที่อยู่ในสภาพที่ดีตาม ธรรมชาติในสภาพที่กำลังมีการใช้และในสภาพที่

ทรุดโทรมร่อยหรอเพราะการใช้ที่ผ่านมาด้วย เป็นที่คาดหวังได้ว่าถ้าสามารถดำเนินการดังกล่าวได้แล้ว จะทำให้มีทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมใช้สอยชั่วนาน

5) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่ว่าจะเป็นต่อสิ่งใด ระบบใด หรือ ท้องที่ใด มีความต้องการคือ นอกจากจะเกี่ยวข้องกับการใช้ การจัดการของเสีย การเพิ่มศักยภาพในการผลิตของสต็อก และการปรับปรุงซ่อมแซมแล้วยังต้องการให้มีการจัดองค์ประกอบภายในระบบ สิ่งแวดล้อม หรือระบบนิเวศให้มีชนิดหรือหลายชนิด (Distribution) ของสิ่งแวดล้อมในระบบ ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานธรรมชาติที่ทุกๆ สิ่งทุกชีวิตในระบบสามารถอยู่ได้อย่างเป็นสุข ทำให้ระบบต่างๆ อยู่ในภาวะสมดุลตามธรรมชาติ

6) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มีความมุ่งหวังอย่างยิ่งที่จะทำให้ คุณภาพชีวิตมนุษย์และสิ่งที่เกี่ยวข้องดีขึ้น อนึ่งคุณภาพชีวิตนั้นมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องคือ ปัจจัยทางด้านการศึกษา สภาพเศรษฐกิจ สังคม เชื้อชาติ สภาพทางภูมิศาสตร์ สถานภาพทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในท้องที่และสุดท้ายคือ ความพอใจ แนวทางดำเนินการ จัดการเพื่อให้คุณภาพชีวิตที่ดีนั้นต้องพิจารณาปัจจัยดังกล่าวด้วย ดังนั้นหลักการที่จะนำไปใช้ในการจัดการ จึงต้องดูสถานที่เป็นสำคัญด้วย

สุกาญจน์ รัตนเลิศนุสรณ์ (2548) ได้กล่าวถึง การบริหารสิ่งแวดล้อมเป็นทั้งศิลปะ และวิทยาศาสตร์ในตัวเอง คือ นักบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต้องมีความรู้ความสามารถสิ่งแวดล้อม และ ขณะเดียวกันต้องมีศิลปะในการจัดการสิ่งแวดล้อมต่างๆ ให้มีความสัมพันธ์ต่อกันและกันทำงาน ร่วมกันได้ เพื่อให้ได้ภาพพจน์ที่ต้องการหลังจากการบริหารสิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน โดยสรุปจากนัก บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมแวดล้อมควมามีหลักการบริหารสิ่งแวดล้อม 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) การสร้างแผนงาน

การสร้างแผนงานควรให้แต่ละแผนงานมีความเชื่อมโยงต่อกันอย่างเป็น กระบวนการจากแผนหนึ่งไปยังอีกแผนหนึ่งได้อย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันต้องคำนึงถึงกลยุทธ์ (Tactics) ที่ใช้ในแต่ละแผน ตัวอย่าง โครงการแหลมผักเบี้ยมีการสร้างแผนงาน 3 ด้าน คือ แผนงาน ด้านกายภาพ ชีวภาพ และสังคม เพื่อกำจัดมลสารที่ปนเปื้อนในทรัพยากรน้ำ ดิน อากาศ โดยอาศัย กระบวนการทางกายภาพ กระบวนการทางชีววิทยาอย่างผสมผสานและมีประสิทธิภาพ ทำให้ระบบ นิเวศบริเวณแหลมผักเบี้ยไม่มีมลสาร สารพิษ ตกค้างที่ก่อให้เกิดมลพิษสิ่งแวดล้อม

2) การสร้างความพร้อมของปัจจัยการบริหาร ได้แก่ ด้านเครื่องมือ บุคลากร องค์กรรองรับ งบประมาณ เป็นต้น ที่สอดคล้องกับแผนงานในแต่ละด้านที่ได้วางแผนไว้ เพื่อก่อให้เกิด ระบบนิเวศที่พึงปรารถนาแบบยั่งยืน

3) การสร้างมาตรการควบคุม นักบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต้องควบคุมการ ทำงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละแผนงานให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ ส่งผลให้ระบบนิเวศ สามารถทำงานได้ปกติ และมีประสิทธิภาพตลอดไป

4) การให้อำนาจการอำนวยความสะดวกแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละหน่วยงาน นักบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมควรให้อำนาจแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละแผนงานให้มีการใช้ ทรัพยากร เครื่องมือ อุปกรณ์ บุคลากร อื่นๆ ร่วมกันระหว่างหน่วยงานได้ ส่งผลให้เกิดความคล่องตัว ในการทำงาน ลดค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมแต่ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสูงสุด

2.6.2 นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรม มีความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ในการสร้างฐานการผลิตควบคู่กับการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมโดยยึดมั่นหลักการ “นิคมอุตสาหกรรมไทยใสสะอาด มาตรฐานสากล เกื้อหนุนชุมชน” ดังนั้น การนิคมอุตสาหกรรมจึงมุ่งมั่นดำเนินงานการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมรวมถึงความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงาน ให้เป็นไปตามกฎหมาย และมีมาตรฐานเทียบเท่าสากล ตลอดจนยกระดับการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุเจตจำนงดังกล่าวซึ่งการนิคมอุตสาหกรรมจะดำเนินการดังต่อไปนี้

1) มีการพัฒนา นิคมอุตสาหกรรม ทำเรืออุตสาหกรรม และการกำกับดูแลโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมและท่าเรืออุตสาหกรรม ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับข้อกำหนด และมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงานอย่างเคร่งครัด

2) มีการพัฒนานิคมอุตสาหกรรมและท่าเรืออุตสาหกรรมโดยมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและชุมชน ในระดับที่ยอมรับได้

3) เน้นการป้องกัน รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ติดตามตรวจสอบ และปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการ เพื่อการจัดการสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงาน ที่มีประสิทธิภาพภายใต้แนวทาง Clean & Green อย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับนิคมอุตสาหกรรมและโรงงานอุตสาหกรรม

4) มุ่งเสริมสร้างบุคลากรของการนิคมอุตสาหกรรมให้มีความรู้และสรรสร้างในคุณค่าด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัยและพลังงานประสานความร่วมมือกับผู้ประกอบการในนิคมอุตสาหกรรม ท่าเรืออุตสาหกรรม ชุมชนและองค์กรต่างๆ เพื่อการมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การป้องกันและการบริหารจัดการ ด้านความปลอดภัยและอาชีวอนามัย และการอนุรักษ์การใช้พลังงานอาชีวอนามัย และการอนุรักษ์การใช้พลังงาน

2.6.3 แนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม

การนิคมอุตสาหกรรมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมความปลอดภัย อาชีวอนามัยและพลังงานของนิคมอุตสาหกรรมเป็นอย่างยิ่งโดยได้กำหนดแนวทางการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมความปลอดภัยและอาชีวอนามัยและพลังงานในนิคมอุตสาหกรรมและท่าเรืออุตสาหกรรมเพื่อกำกับและควบคุมการพัฒนาจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมและการประกอบกิจการในนิคมอุตสาหกรรมให้มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดและมีความปลอดภัยสูงสุด โดยแบ่งเป็น 3 ระยะดังต่อไปนี้

1) ระยะพัฒนาโครงการ (Development Period)

การพัฒนาโครงการเพื่อจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรม การนิคมอุตสาหกรรมได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินงานด้วยความตระหนักในเรื่องเกี่ยวกับผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการยอมรับจากชุมชนโดยมีการเตรียมการเพื่อป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมรวมทั้งมีมาตรการเพื่อแก้ไขและติดตามผลกระทบสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ก่อนเริ่มโครงการสรุปได้ดังต่อไปนี้

(1.1) การเลือกพื้นที่ (Site Selection) โดยมีการสำรวจและพิจารณาความเหมาะสมด้านสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นดังนี้

- สภาพภูมิประเทศทั่วไป

- แหล่งรองรับน้ำทิ้ง/แหล่งน้ำใช้
 - คุณภาพอากาศและระดับเสียง
 - ชุมชนบริเวณใกล้เคียงโครงการ

(1.2) การจัดทำแนวคิดการออกแบบเบื้องต้น (Conceptual Design) โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

- โรงงานที่มีน้ำเสียประเภทเดียวกันอยู่บริเวณเดียวกัน
 - โรงงานที่ไม่มีมลภาวะตั้งอยู่บริเวณรอบนอกนิคมอุตสาหกรรมหรือติดกับชุมชน

- กำหนดที่ตั้งโรงงานที่มีผลกระทบต่อด้านกลิ่น/อากาศโดยคำนึงเรื่องทิศทางลม
 - จัดให้มีระบบกำจัดของเสียอยู่ส่วนในของพื้นที่นิคมอุตสาหกรรม
 - นำน้ำกลับมาใช้ประโยชน์มากที่สุด
 - กำหนดพื้นที่สีเขียวอย่างน้อยร้อยละ 10 ของพื้นที่ทั้งหมด
 - กำหนดให้มีพื้นที่แนวกันชนรอบนิคมอุตสาหกรรม
 - คำนึงถึงด้านภูมิสถาปัตยกรรม/ความเป็นเอกลักษณ์กลมกลืนกับท้องถิ่น

(Unique)

(1.3) การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment; EIA) ทำการศึกษาและประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากการดำเนินโครงการเพื่อกำหนด มาตรการป้องกันลดผลกระทบรวมถึงมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมของโครงการทั้งในระยะก่อสร้าง และระยะดำเนินการ

(1.4) การออกแบบรายละเอียดโครงการ (Detail Design) ในการออกแบบรายละเอียดโครงการการนิคมอุตสาหกรรมได้กำหนดให้ โครงการนำข้อมูลจากการออกแบบเบื้องต้น (Conceptual Design) และรายงาน EIA มาใช้ประกอบในการออกแบบและก่อสร้างระบบป้องกันมลพิษที่ได้มาตรฐานประกอบด้วย

- ระบบท่อบรรจุน้ำเสีย
- ระบบบำบัดน้ำเสียส่วนกลาง
- ระบบบริหารจัดการมูลฝอยและกากอุตสาหกรรม

2) ระยะก่อสร้างโครงการ (Construction Period) การนิคมอุตสาหกรรมกำกับและควบคุมการก่อสร้างให้เป็นไปตามมาตรฐานการออกแบบที่เสนอไว้รวมทั้งดำเนินการตามมาตรการลดผลกระทบและติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อมระหว่างการก่อสร้าง ตามรายงาน EIA

3) ระยะดำเนินการ (Operation Period)

กำกับและควบคุมนิคมอุตสาหกรรมและโรงงานให้ดำเนินการตามกฎหมายและข้อกำหนดต่างๆ ทั้งในสภาวะปกติ และในสภาวะฉุกเฉิน รวมทั้งในกรณีที่มีการร้องเรียน

ติดตามตรวจสอบและเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อมนิคมอุตสาหกรรม/ ท่าเรืออุตสาหกรรม อย่างสม่ำเสมอได้แก่คุณภาพน้ำ คุณภาพอากาศ ระดับเสียงและกากอุตสาหกรรมตามที่ได้เสนอในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมรวมทั้งกรณี ภาวะฉุกเฉินและมีการร้องเรียน

พื้นฟู/ แก้ไข และยกระดับมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมของนิคมอุตสาหกรรม

ส่งเสริมและยกระดับการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย อาชีวอนามัย และพลังงาน ให้ได้มาตรฐานสากล โดยการนำระบบ ISO 14001 และ มอก.18000 ตลอดจนแนวคิดด้านเทคโนโลยีสะอาด (Clean Technology) มาประยุกต์ใช้กับนิคมอุตสาหกรรม และโรงงาน

ส่งเสริมให้ทุกหน่วยงานควบคุมดูแลการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงและไฟฟ้าอย่างประหยัดเท่าที่จำเป็นพร้อมทั้งรณรงค์การใช้น้ำอย่าง รู้คุณค่าและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำให้เป็นประโยชน์

นอกจากแนวทางการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยอาชีวอนามัย และพลังงานดังกล่าว การนิคมอุตสาหกรรมได้เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารโดยนำแนวปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practices) ของภาคเอกชนมาประยุกต์ใช้ ทั้งนี้ การนิคมอุตสาหกรรมได้จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อบรรลุเป้าหมายโดยเน้นบทบาทการนิคมอุตสาหกรรมในฐานะผู้กำกับดูแล (Regulator) และเพิ่มบทบาทภาคเอกชนในฐานะผู้ให้บริการ (Service Provider) ซึ่งดำเนินการจนถึงปัจจุบันสรุปได้ดังนี้

การร่วมดำเนินงานกับภาคเอกชนในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมให้เอกชนลงทุนพัฒนาในที่ดินของตนเอง การนิคมอุตสาหกรรมเป็นผู้กำกับดูแลการก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ให้เป็นไปตามมาตรฐานตลอดจนการจัดการสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยอาชีวอนามัย และพลังงาน ในนิคมอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามมาตรฐาน ข้อบังคับ และกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทำสัญญาให้เอกชนเช่าดำเนินการ

การนิคมอุตสาหกรรมทำสัญญาให้เอกชนเช่าดำเนินการ โดยเอกชนลงทุนจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นอื่นๆ นอกเหนือจากเครื่องมือและอุปกรณ์ที่การนิคมอุตสาหกรรมมีอยู่การให้สิทธิการดำเนินงานแก่ภาคเอกชน

การนิคมอุตสาหกรรมทำสัญญาให้เอกชนเป็นผู้ลงทุน พัฒนาก่อสร้าง ปรับปรุงระบบสาธารณูปโภค โดยให้เอกชนได้รับผลประโยชน์ตอบแทน เป็นส่วนแบ่งจากรายได้ค่าบริการภายใต้การกำกับดูแลของการนิคมอุตสาหกรรม

การร่วมลงทุนกับภาคเอกชนการนิคมอุตสาหกรรมร่วมลงทุนกับภาคเอกชนในการพัฒนาและบริหารจัดการระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเพื่อให้บริการแก่นิคมอุตสาหกรรมต่างๆ

2.6.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมกับเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ประกอบไปด้วย

1) เจ้าของโครงการเขตประกอบการอุตสาหกรรมมีหน้าที่ ดังนี้

(1.1) พัฒนาพื้นที่ จัดทำระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการให้เป็นไปตามที่เสนอโครงการไว้

(1.2) หน่วยผลิตกระแสไฟฟ้าหน่วยผลิตน้ำประปาและระบบบำบัดน้ำเสียรวมของโครงการ จัดเป็นโรงงานลำดับที่ 88 ลำดับที่ 90 และลำดับที่ 101 ตามลำดับ ดังนั้น ผู้เป็นเจ้าของโรงงานเหล่านี้ (ไม่ว่าเป็นของเจ้าของโครงการเองหรือเป็นของผู้อื่น) ต้องแจ้งเริ่มประกอบกิจการโรงงานตามมาตรา 13 และชำระค่าธรรมเนียมรายปีด้วย เช่นเดียวกับโรงงานที่ตั้งอยู่ภายในพื้นที่โครงการ

(1.3) ดำเนินการใช้ประโยชน์ที่ดินตามผังแม่บท และคัดเลือกประเภทโรงงานที่เข้ามาตั้งในโครงการให้เป็นไปตามที่เสนอโครงการไว้ หรือเป็นไปตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม และไม่เป็นประเภทโรงงานที่ไม่อนุญาตตามกฎหมายผังเมืองที่ใช้บังคับอยู่

(1.4) จัดทำฐานข้อมูลโรงงานที่เข้ามาตั้งในโครงการรวมถึงข้อมูลพื้นฐานด้านสิ่งแวดล้อม ตำแหน่งที่ตั้งโรงงานภายในโครงการ และจะต้องจัดทำรายงานข้อมูลเกี่ยวกับโรงงานต่างๆ ภายในโครงการ แล้วส่งให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดทราบทุกๆ 6 เดือนตามแบบรายงาน ก. ในภาคผนวกซึ่งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดจะเป็นผู้ส่งสำเนา แบบรายงาน ก. ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมทราบต่อไป

(1.5) ควบคุมดูแลระบบสาธารณสุขปโภคและระบบบำบัดน้ำเสียรวมของโครงการให้อยู่ในสภาพสมบูรณ์และเรียบร้อย

(1.6) จัดทำแผนปฏิบัติการฉุกเฉิน โดยจัดให้มีระบบปฏิบัติการฉุกเฉินพร้อมอุปกรณ์ในการตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน และจัดให้มีการซ้อมแผนอย่างสม่ำเสมอ

(1.7) ควบคุมดูแลโรงงานที่เข้ามาตั้งภายในโครงการ ให้ปฏิบัติตามมาตรการและข้อกำหนดของโครงการ หากพบว่าโรงงานรายใดประกอบกิจการโดยก่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม จะต้องแจ้งให้โรงงานแก้ไขโดยทันที หากโรงงานไม่สามารถแก้ไขได้ จะต้องแจ้งให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดหรือกรมโรงงานอุตสาหกรรมทราบโดยเร็ว

(1.8) ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันแก้ไขหรือลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ตามรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของโครงการที่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากจะมีการเปลี่ยนแปลงประเภทอุตสาหกรรมเป้าหมายหรือรายละเอียดของโครงการ ให้ส่งรายละเอียดให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาเห็นชอบก่อนดำเนินการ

2) ผู้ประกอบการโรงงานที่ตั้งอยู่ในเขตประกอบการอุตสาหกรรม มีหน้าที่ ดังนี้

(2.1) โรงงานจำพวกที่ 3 ที่ตั้งอยู่ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมตามมาตรา 30 มีหน้าที่ต้องแจ้งเริ่มประกอบกิจการโรงงานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 เพราะโรงงานในเขตประกอบการอุตสาหกรรมได้รับการยกเว้นเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติตามมาตรา 11 และมาตรา 12 เท่านั้น ดังนั้น ผู้ประกอบการโรงงานจำพวกที่ 2 และจำพวกที่ 3 ยังคงต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปีในการประกอบกิจการโรงงานอยู่ ตามมาตรา 43 รวมทั้งจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 8 ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามมาตรา 32(1) และบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวกับการควบคุมการประกอบกิจการโรงงานตามพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือเสมือนเป็นผู้แจ้งหรือผู้รับใบอนุญาตแล้วแต่กรณี

(2.2) กรณีโรงงานที่ตั้งอยู่ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมเมื่อมีการเพิ่มเครื่องจักรถึงขั้นขยายโรงงานตามมาตรา 18 ต้องดำเนินการแจ้งเริ่มประกอบกิจการในส่วนขยาย ตามมาตรา 13

(2.3) กรณีโรงงานที่ตั้งอยู่ภายในเขตประกอบการอุตสาหกรรมมีการเปลี่ยนแปลงเครื่องจักร แต่ไม่ถึงขั้นขยายหรือเพิ่มเนื้อที่อาคารโรงงานหรือก่อสร้างอาคารโรงงานขึ้นใหม่ ตามมาตรา 19 รวมถึงการเลิกประกอบกิจการโรงงาน ตามมาตรา 11 และมาตรา 28 แล้วแต่กรณีให้แจ้งเป็นหนังสือต่อสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดที่โรงงานตั้งอยู่หรือกรมโรงงานอุตสาหกรรมในกรณีโรงงานตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครภายในกำหนด

(2.4) โรงงานที่อยู่ในข่ายประเภทและขนาดที่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ตามมาตรา 46 และมาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 จะต้องได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมก่อนจึงจะเริ่มประกอบกิจการโรงงานได้

3) พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 มีหน้าที่ ดังนี้

(3.1) กำกับ ดูแลเจ้าของโครงการเขตประกอบการอุตสาหกรรม ให้ปฏิบัติตามผังแม่บทและจัดทำระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ตามที่เสนอโครงการไว้ โดยเฉพาะหน่วยผลิตกระแสไฟฟ้า หน่วยผลิตน้ำประปา และระบบบำบัดน้ำเสียรวมของโครงการจัดเป็นโรงงานลำดับที่ 88 ลำดับที่ 90 และลำดับที่ 101 ตามลำดับ ดังนั้น เจ้าของโครงการเขตประกอบการอุตสาหกรรมในฐานะ ผู้รับใบอนุญาตต้องแจ้งเริ่มประกอบกิจการโรงงาน ตามมาตรา 13 และชำระค่าธรรมเนียมรายปีด้วยเช่นเดียวกับโรงงานที่เข้ามาตั้งอยู่ภายในพื้นที่โครงการ

(3.2) พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ยังคงมีหน้าที่เข้าไปตรวจสอบ กำกับ ดูแลโรงงานในเขตได้เหมือนโรงงานที่ตั้งอยู่ทั่วไป หากการประกอบกิจการของโรงงานก่อให้เกิดปัญหาสิ่งแวดล้อมต่อชุมชนหรือการประกอบกิจการมีลักษณะไม่ปลอดภัย สามารถใช้อำนาจสั่งการปรับปรุงแก้ไขตามมาตรา 37 หรือเสนอให้หยุดประกอบกิจการได้ ตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

(3.3) การได้รับสิทธิการเป็นโรงงานในเขตประกอบการอุตสาหกรรม จะต้องเป็นโรงงานในท้องที่ที่กำหนดและอยู่ภายในบริเวณแนวเขตที่ดินตามแผนที่แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมเท่านั้น

สรุปได้ว่า การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การจัดการสิ่งแวดล้อมที่มนุษย์มีความจำเป็นต้องใช้สอยทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในการดำรงชีวิต ทั้งโดยปัจจัยที่ความสะดวกสบายและความปลอดภัยของชีวิต

2.7 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล

2.7.1 ความหมายของประสิทธิผล

ปัจจุบันมีการศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพ (Effectiveness) กันอย่างแพร่หลายและมีการนิยามความหมายแตกต่างกันไป โดยนักวิชาการได้ให้ความหมายหรือคำนิยามต่างๆ กัน ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสิทธิภาพ หมายถึง ผลสำเร็จ ผลที่เกิดขึ้น ซึ่งขยายความไว้ว่า เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการในเรื่องใดที่เรื่องหนึ่งนั่นเอง

ประพันธ์ สุริหาร (2533) ได้ให้ความหมายของประสิทธิผลว่า ประสิทธิผล หมายถึง การพิจารณาผลของการทำงานที่สำเร็จตามความคาดหวังไว้ ความสำเร็จของงานอย่างมีประสิทธิภาพนั้น อาจเกิดจากการปฏิบัติงานที่ไม่ประหยัด หรือไม่มีประสิทธิภาพก็ได้ เพราะประสิทธิภาพเป็นเรื่องของการทำงาน งานให้ได้ผลสูงสุด ส่วนประสิทธิผลเป็นเรื่องของการที่เอาผลงานที่สำเร็จ ดังที่คาดหวังมาพิจารณา ดังนั้น งานที่มีประสิทธิผลจึงไม่จำเป็นต้องมีประสิทธิภาพเสมอไป

กฤตเมธ สุทธิหาญ (2545) กล่าวถึงประสิทธิผล หมายถึง ผลการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับกิจกรรมด้านการพัฒนาแหล่งน้ำ การป้องกันมลภาวะทางน้ำ และการแก้ไขปัญหามลภาวะทางน้ำ ขององค์การบริหารส่วนตำบลตามเป้าหมายที่ทางราชการกำหนด

ติน ปรัชญพฤทธ์ (2551) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประสิทธิผล เป็นระดับที่คนงานสามารถปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด

สมคิด ดวงจักร (2555) ได้ให้ความหมายว่า ประสิทธิผลของนโยบาย คือ มาตรการวัดหรือกระบวนการในการติดตามประเมินผล (Monitoring) และการปรับเป้าหมาย (Target Readjustment) ให้ดีขึ้น โดยการสังเคราะห์และกำหนดเนื้อหาเป็น 4 ส่วน คือ ความสำเร็จของการปฏิบัติงานที่บรรลุวัตถุประสงค์ (Objective Attainment) ความคุ้มค่าของการใช้จ่ายงบประมาณ การพัฒนาองค์กรอย่างต่อเนื่อง และความพึงพอใจ

สรุปได้ว่า ประสิทธิผล หมายถึง การตัดสินใจหรือวัดกระบวนการในการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือโครงการใดโครงการหนึ่งประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.7.2 แนวคิดเกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การ

อีตซีโอนี (Etzioni, 1964) ได้ให้ความหมายของประสิทธิผลขององค์การว่าเป็นการกำหนดจากระดับความมากน้อยในการบรรลุเป้าหมาย หรือการทำเป้าหมายให้เป็นจริงขององค์การ และยังได้กล่าวถึงการวิเคราะห์ประสิทธิผลองค์การใน 2 รูปแบบคือ ตัวแบบเป้าหมาย (Goal Model) และตัวแบบเชิงระบบ (System Model)

อาร์โนลด์ และเฟลด์แมน (Arnold & Feldman, 1968) ได้กล่าวถึงประสิทธิผลขององค์การ หมายถึง ระดับของการปฏิบัติงานที่องค์การคาดหวังหรือวางแผนไว้ สามารถบรรลุหรือสำเร็จลุล่วงไปได้ นอกจากนี้ ยังได้กล่าวถึงองค์การคาดหวังหรือวางแผนไว้ สามารถบรรลุหรือสำเร็จลุล่วงไปได้ นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงองค์ประกอบขององค์การที่มีประสิทธิผล ได้แก่

1) การเจริญเติบโตขององค์การ (Growth) เช่น จำนวนของผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่เพิ่มขึ้น

2) การได้มาซึ่งทรัพยากรทางการจัดการ (Resource Acquisition) เป็นความสามารถขององค์การในการสรรหาปัจจัยนำเข้าตามกรอบการพิจารณาองค์การ ได้แก่ ทุน คน วัสดุดิบ และแนวความคิดใหม่ๆ เป็นต้น

3) ความสามารถในการปรับตัว (Adaptability) ซึ่งเป็นการปรับตัวขององค์การภายใต้เงื่อนไขต่างๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป

4) นวัตกรรม (Innovation) คือ ความสามารถขององค์การในการคิดสิ่งใหม่ๆ เช่น การให้บริหารรูปแบบใหม่ การให้เทคโนโลยีใหม่ หรือระบบการจัดการที่ทันสมัย เป็นต้น

5) ผลผลิตภาพการให้บริการ (Productivity) คือ การจัดหาบริการที่มีคุณค่าในระดับสูงโดยใช้ต้นทุนต่ำที่สุด หรือความมีประสิทธิภาพในการจัดการ

6) ความพึงพอใจของผู้รับบริการ (Customer/Client Satisfaction) และความพึงพอใจความผูกพันของพนักงาน หรือสมาชิกที่มีต่อองค์การ

เชนน์ (Schein, 1970) ได้ให้ความหมายของ ประสิทธิภาพขององค์การว่า หมายถึง สมรรถนะ (Capacity) ขององค์การในการที่จะอยู่รอด (Survive) ปรับตัว (Adapt) รักษา สภาพ (Maintain) และเติบโต (Grow) ไม่ว่าองค์การนั้นจะมีหน้าที่ใดต้องการให้ลดลง

สทีเยร์ (Steers, 1980) ได้กล่าวถึงประสิทธิผลขององค์กรขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการ คือ

1) ปัจจัยลักษณะขององค์การ (Organizational Characteristics) ประกอบด้วย โครงสร้างและเทคโนโลยี

2) ปัจจัยลักษณะสภาพแวดล้อม (Environmental Characteristics) ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมภายนอกและสภาพแวดล้อมภายใน ซึ่งหมายถึงบรรยากาศขององค์การ

3) ปัจจัยลักษณะของพนักงาน (Employee Characteristics) ประกอบด้วย การปฏิบัติงานและความผูกพันต่อองค์การ

4) ปัจจัยด้านนโยบายและการปฏิบัติ (Managerial Policies and Practices) ประกอบด้วย การมีเป้าหมายที่ชัดเจน การจัดหาและการใช้ทรัพยากร การสร้างสภาพแวดล้อมการทำงาน กระบวนการสื่อสาร ภาวะผู้นำและการตัดสินใจ การปรับตัวขององค์การและนวัตกรรม

จอร์จโกโปโลส และเทเนนบอม (Georgopoulos & Tannenbaum, 1957) ได้กล่าวประเมินประสิทธิผลที่ตั้งอยู่บนวิธีการและเป้าหมายขององค์การได้แก่ 1) สามารถในการผลิต 2) ความยืดหยุ่นขององค์การในรูปแบบของความสำเร็จในการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงภายในและภายนอกขององค์การ และ 3) ความปราศจากความเครียด หรือความขัดแย้งอย่างรุนแรงระหว่างกลุ่มย่อยในองค์การ ภายในองค์การมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ไพร์ซ์ (Price, 1968) สรุปแนวคิดเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพขององค์การไว้เพียงว่า เป็นความสามารถในการบรรลุถึงเป้าหมายประสิทธิผล ขององค์การเป็นเรื่องของการพิจารณาว่าองค์การประสบความสำเร็จ เพียงใดในการดำเนินงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหรือสภาพขององค์การที่ตั้งไว้หรือปรารถนาให้เกิดขึ้น (พิทยา บวรวัฒนา, 2531)

จอร์จโกโปโลส และเทเนนบอม (Georgopoulos & Tanenbaum, 1975) ได้ให้ทัศนะว่า ประสิทธิภาพขององค์การ (Organizational Effectiveness) หมายถึง ความมากน้อย (Extent) ของการที่องค์การ ในฐานะเป็นระบบทางสังคมสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ ได้โดยทรัพยากรและหนทางที่มีอยู่ โดยไม่ทำให้ทรัพยากรและหนทางเสียหายและ โดยไม่สร้างความตึงเครียดที่ไม่สมควรแก่สมาชิก ซึ่งมาตรการที่ใช้ในการวัดประสิทธิผล ขององค์การตั้งอยู่บนวิธีการและเป้าหมาย (Means and Ends) โดยเกณฑ์ซึ่งใช้ในการวัด ประสิทธิภาพ คือ ความสามารถในการผลิตขององค์การ ความยืดหยุ่นขององค์การในรูปแบบ ของความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงภายในองค์การและความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขนอกองค์การ และการปราศจากความกดดัน หรือการขัดแย้งรุนแรงระหว่างกลุ่มย่อยในองค์การระหว่างหน่วยงานในองค์การ

สมพงษ์ เกษมสิน (2514) ได้ให้ความหมายไว้ว่า หมายถึง การพิจารณาผลของการทำงานที่สำเร็จลุล่วงดังประสงค์หรือที่คาดหวังไว้เป็นหลัก และความสำเร็จของงานอย่างมีประสิทธิภาพนี้อาจเกิดจากการปฏิบัติงานที่ประหยัดหรือมีประสิทธิภาพก็ได้ เพราะประสิทธิภาพ เป็นเรื่องของการทำงานให้ได้ผลสูงสุด ส่วนประสิทธิผลเป็นเรื่องของการนำเอาผลงานที่สำเร็จดังที่คาดหวังไว้มาพิจารณา

จินดาลักษณ์ วัฒนประสิทธิ์ (2529) กล่าวว่าประสิทธิผล คือ การพิจารณาว่าผลงานของนโยบายนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่เพียงไร ประสิทธิผลเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการใช้หลักเหตุผลทางเทคนิควิชาการ (Technical Rationality)

ภรณ์ กীরติบุตร (2529) ให้ทัศนะว่า ประสิทธิภาพขององค์การ (Organizational Effectiveness) หมายถึง ความมากมาย (Extent) ของการที่องค์การ ในฐานะเป็นระบบทางสังคมสามารถบรรลุถึงวัตถุประสงค์ ได้โดยทรัพยากรและหนทางที่มีอยู่ โดยไม่ทำให้ทรัพยากรและหนทางเสียหายและ โดยไม่สร้างความตึงเครียดที่ไม่สมควรแก่สมาชิก ซึ่งมาตรการที่ใช้ในการวัดประสิทธิผลขององค์การตั้งอยู่บนวิธีการและเป้าหมาย (Means and Ends) โดยเกณฑ์บ่งชี้ในการวัดประสิทธิผลคือ ความสามารถในการผลิตขององค์การ ความยืดหยุ่นขององค์การในรูป ของความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับ การเปลี่ยนแปลงภายในองค์การและความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับ การเปลี่ยนแปลงซึ่งเกิดขนอกองค์การ และการปราศจากความกดดัน หรือการขัดแย้งรุนแรงระหว่างกลุ่มย่อยในองค์การระหว่างหน่วยงานในองค์การ

จินดาลักษณ์ วัฒนสินธุ์ (2530) ความสามารถในการบรรลุเป้าหมายอันเป็นความมีประสิทธิภาพโดยทั่วไป แล้ว การประเมินประสิทธิผลอาจพิจารณาได้จากคุณภาพของผลผลิตหรือบริการพื้นฐาน ขององค์การ หรือความสามารถในการผลิตสินค้าหรือบริการขององค์การ ความพร้อมหรือความเป็นไปได้ในการปฏิบัติงานที่เฉพาะเจาะจงเมื่อถูกขอร้องให้ทำ ผลตอบแทน หรือผลกำไรที่ได้รับจากการผลิตสินค้าและบริการ เป็นต้น ดังนั้น กิจกรรมขององค์การที่ เป็นเรื่องตัดสินใจ การปฏิบัติงานขององค์การว่ามีประสิทธิผลหรือไม่จึงประกอบ ไปด้วย กิจกรรมต่อไปนี้คือ การได้มาซึ่งทรัพยากรที่ต้องใช้ในการปฏิบัติงาน การใช้ปัจจัยนำเข้า อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับผลผลิต ความสามารถในการผลิตสินค้าหรือบริการของ องค์การ การปฏิบัติงานด้านเทคนิควิชาการและด้านการบริหารอย่างมีประสิทธิภาพ การลงทุน ในองค์การ การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กับพฤติกรรมในองค์การ และการตอบสนองความต้องการและความสนใจที่แตกต่างกันของบุคคลและของกลุ่ม

วุฒิชัย จานงค์ (2530) ประสิทธิภาพขององค์การ ตามแนวความคิดตั้งแต่ดั้งเดิมเป็นความพยายามที่จะเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานให้เกิดความชำนาญเฉพาะอย่าง (Segmentation) การปฏิบัติงานขององค์การเกือบโดยเด็ดขาด ทำให้ขาดความร่วมมือร่วมใจ ตลอดจนไม่อาจริเริ่มสร้างสรรค์และไม่อาจจัดการกับความเปลี่ยนแปลงใดๆ ได้ จึงเกิดแนวคิดที่ตรงกันข้ามกับแนวคิดดั้งเดิม คือ แนวความคิดแบบผสมผสาน (Integration Approach) ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การเปลี่ยนแปลงและการเสริมสร้างสิ่งใหม่ๆ โดยมองภาพรวมว่ามีสิ่งใด เกี่ยวข้องในขอบเขตที่กว้างขวางและเชื่อมโยงสิ่งที่เกี่ยวข้องนั้นเข้าด้วยกัน ลักษณะของแนวความคิดนี้จะไม่หลีกเลี่ยงความขัดแย้งแต่จะมองสิ่งขัดแย้ง (Conflicts) เป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องเผชิญและแก้ไขเพื่อนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สีขนอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น แนวทางนี้จึงเป็นพลวัต (Dynamic) มีเป้าหมายอยู่ที่การพยายามทำงานให้สำเร็จด้วยดี

ธงชัย สันติวงษ์ (2533) ประสิทธิภาพขององค์การจะมีขึ้นได้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ว่า องค์การสามารถทำประโยชน์จากสภาพแวดล้อมจนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดอยู่เบื้องหลังควบคู่กับประสิทธิผลก็คือ ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) ซึ่งหมายถึง การมีสมรรถนะสูง สามารถมีระบบการทำงานที่ก่อให้เกิดผลได้สูงโดยได้ผลผลิตที่มีมูลค่าสูงกว่ามูลค่าของทรัพยากรที่ใช้ไป

มัฆวาท สุวรรณเรือง (2536) ประสิทธิภาพขององค์การ หมายถึง ความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมาย ที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า สมาชิกเกิดความพอใจในงาน และองค์การโดยส่วนรวม สามารถปรับตัว และพัฒนาเพื่อดำรงอยู่ต่อไปได้

พิทยา บวรวัฒนา (2541) กล่าวถึง ประสิทธิภาพขององค์การว่า เป็นการพิจารณาถึงการดำเนินงานขององค์การว่าบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้เพียงไร ดังนั้นประสิทธิผลจึงเป็นตัวชี้วัดผลสำเร็จขององค์การในการกระทำสิ่งต่างๆ ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

กล่าวโดยสรุปว่า ประสิทธิภาพขององค์การ หมายถึง ความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยใช้ประโยชน์จากทรัพยากรอย่างคุ้มค่า รักษาไว้ ซึ่งทั้งทรัพยากรและวัสดุอุปกรณ์และไม่สร้างความเครียดแก่สมาชิก สมาชิกเกิดความพึงพอใจในงานทุกคนมีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางในการกำหนดวัตถุประสงค์ขององค์การ และรับผิดชอบต่อปัญหาหรือข้อยุ่งยากที่เกิดขึ้น และองค์การส่วนรวมสามารถปรับตัว และพัฒนาเพื่อดำรงอยู่ต่อไปได้

2.7.3 แนวทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล

1) แนวทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ POSDCORB ของ Gulick และ Urwick
 กุลิก และเออร์วิก (Gulick & Urwick, 1956) ได้เสนอทฤษฎีกระบวนการบริหารจัดการ POSDCORB ซึ่งเป็นคำย่อของภาระหน้าที่ที่สำคัญของนักบริหาร 7 ประการ ได้แก่ (ตินปรัชญพฤษดิ์, 2541)

(1) P-Planning การวางแผน เป็นการวางแผนโครงการหรือกิจกรรม ซึ่งเป็นการเตรียมการก่อนลงมือปฏิบัติ เพื่อให้การดำเนินการสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(2) O-Organizing การจัดองค์กร เป็นการกำหนดโครงสร้างขององค์กร โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับงาน เช่น การแบ่งงาน (Division of Work) เป็นกรม กอง หรือแผนก โดยอาศัยปริมาณงานคุณภาพของงาน หรือจัดตามลักษณะเฉพาะของงาน (Specialization) นอกจากนี้อาจพิจารณาในแง่ของการควบคุมหรือแง่ของหน่วยงาน เช่น หน่วยงานหลัก (Line) และหน่วยงานที่ปรึกษา (Staff) เป็นต้น

(3) S-Staffing การจัดหาบุคลากรมาปฏิบัติ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรนั่นเอง ทั้งนี้ เพื่อให้ได้บุคลากรมาปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับการจัดแบ่งหน่วยงานที่กำหนดไว้

(4) D-Directing การอำนวยการเป็นภารกิจในการใช้ศิลปะในการบริหาร เช่น ภาวะผู้นำ (Leadership) มนุษย์สัมพันธ์ (Human Relations) การจูงใจ (Motivation) และการตัดสินใจ (Decision Making) เป็นต้น

(5) Co- Coordinating การประสานงาน เป็นการประสานให้ส่วนต่างๆ ของกระบวนการทำงานมีความต่อเนื่องกัน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปด้วยความเรียบร้อย และราบรื่น

(6) R-Reporting การรายงานเป็นกระบวนการและเทคนิคของการแจ้งให้ผู้บังคับบัญชาตามชั้น ได้ทราบถึงผลการปฏิบัติงาน โดยที่มีความสัมพันธ์กับการติดต่อสื่อสาร (Communication) ในองค์กรอยู่ด้วย

(7) B-Budgeting การงบประมาณ เป็นภารกิจที่เกี่ยวกับการวางแผนการทำบัญชีการควบคุมเกี่ยวกับการเงินและการคลัง

ดังนั้น กระบวนการบริหารจัดการ POSDCORB ของกูลิค คือ “ประสิทธิผล” อันเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดของการบริหาร และเพื่อให้การบริหารงานในทุกหน่วยมีประสิทธิผลต้องมีการแบ่งงานกันทำตามความเหมาะสมและความจำเป็นหรือความถนัดของคนงาน โดยแบ่งหน่วยงานออกตามกระบวนการ วัตถุประสงค์ องค์กร และพื้นที่ โดยทุกหน่วยงานต้องจัดรูปแบบองค์กรเป็นรูปสามเหลี่ยมปิรามิดที่มีสายการบังคับบัญชาที่ลดหลั่นกันมา

2) ทฤษฎีประสิทธิผลของผู้นำตามสถานการณ์ของ Fiedler

ทฤษฎีประสิทธิผลของฟิดเลอร์ (Fiedler, 1967) มีหลักการว่า ประสิทธิภาพภาวะผู้นำ หรือองค์การขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่หนึ่ง คือ บุคลิกภาพของผู้นำเป็นลักษณะเฉพาะ หรือระดับเจตคติ และแรงจูงใจ ซึ่งเกี่ยวกับการทำงานในกลุ่มของผู้นำโดยกำหนดเป็นแบบของพฤติกรรม 2 ลักษณะ คือ

(1) พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งงาน (Task Oriented) ซึ่งถือว่าเป้าหมายสูงสุด คือ ผลสำเร็จของงาน

(2) พฤติกรรมผู้นำแบบมุ่งสัมพันธ์ (Relationship Oriented) ซึ่งถือว่าเป้าหมายที่สำคัญ คือ การพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล องค์ประกอบที่สอง คือ สภาพการณ์ที่เอื้อต่อผู้นำ ซึ่งการควบคุมสภาพการณ์ (Situational Favorableness of Situational Control) หมายถึง ระดับของสภาพการณ์ที่ผู้นำสามารถใช้อำนาจควบคุม และใช้อิทธิพลให้ส่งผลต่องานของกลุ่มได้ องค์ประกอบนี้เป็นดัชนีแสดงให้เห็นโอกาสในการกระทำของผู้นำว่าจะใช้บทบาทดำเนินการอย่างไร จึงจะทำให้เกิดผลสำเร็จของงาน สภาพการณ์ที่เอื้อต่อผู้นำ สามารถวัดได้จากระดับขององค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

(2.2.1) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำกับผู้ใต้บังคับบัญชา (Leader Member Relations) หมายถึง สมาชิกกลุ่มให้การยอมรับ และให้ความเคารพนับถือในตัวผู้นำมากขึ้นอยู่กับปัจจัยอีก 2 ปัจจัย คือ คุณภาพของความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำกับผู้ใต้บังคับบัญชา และระดับของอำนาจอย่างไม่เป็นทางการของผู้นำที่มีอยู่

(2.2.2) ความชัดเจนโครงสร้างของงาน (Task Structure) หมายถึง ความชัดเจนในลักษณะงานหรือโครงสร้างของงานที่กลุ่มได้รับมอบหมาย ความชัดเจนในการตัดสินใจ เป้าหมาย แนวทางในการแก้ปัญหา

(2.2.3) อำนาจในตำแหน่งของผู้นำ (Position Power) หมายถึง ระดับการใช้อำนาจของผู้นำที่จะนำไปให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติตาม ยอมรับในการวินิจฉัยสั่งการ ยอมรับผู้นำรวมทั้งการใช้อำนาจของผู้นำในการให้คุณให้โทษแก่ผู้ใต้บังคับบัญชามากน้อยเพียงใด ทั้งยังเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ผู้นำสามารถนำกลุ่มไปสู่เป้าหมายได้

1) องค์ประกอบด้านสถานการณ์ทั้ง 3 ส่วนดังกล่าวให้นำหน้าไว้เป็นสัดส่วน 4: 2: 1 ตามลำดับ ซึ่งเมื่อนำมารวมเป็น 8 สถานการณ์ จะได้สถานการณ์กลุ่มที่หัวหน้าปกครองได้ยาก หรือง่ายเป็น 3 ระดับ ได้แก่

(1.1) ระดับที่หัวหน้าปกครองได้ง่าย

(2.2) ระดับปานกลาง

(2.3) ระดับที่ปกครองยาก ซึ่งทั้งหมดจะส่งผลต่อประสิทธิผลของหัวหน้า และของกลุ่มตามแนวคิดของฟิดเลอร์

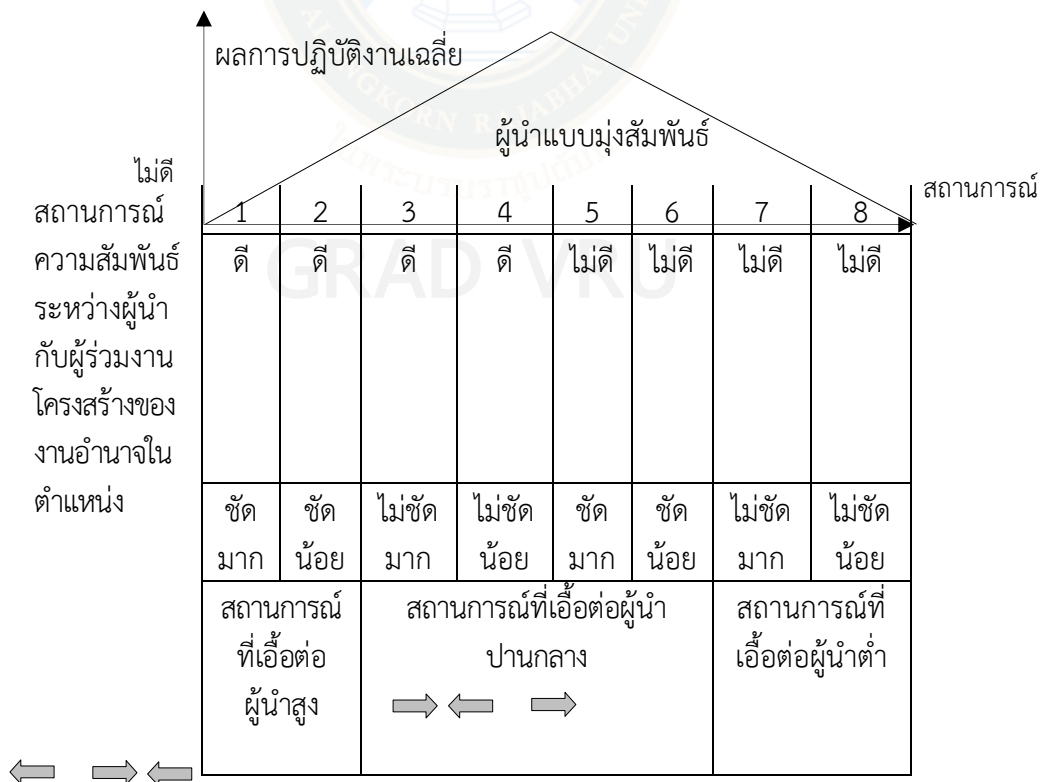
2) รูปแบบประสิทธิผลของภาวะผู้นำตามทฤษฎีของฟิดเลอร์

ฟิดเลอร์ (Fiedler, 1967) ได้ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยสถานการณ์ 3 ประการที่มีอิทธิพล ต่อประสิทธิผลภาวะผู้นำ คือ

(1) อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ของผู้นำ โครงสร้างของงานและความสัมพันธ์ ระหว่างผู้นำกับผู้ร่วมงาน

(2) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำกับผู้ร่วมงานเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญมากที่สุด เป็นตัวกำหนดอำนาจและอิทธิพลของผู้นำ เพราะถ้าหากว่าผู้ร่วมงานทุกคนต่างเต็มใจปฏิบัติตามผู้นำ ผู้นำจะอาศัยโครงสร้างของงานและอำนาจในตำแหน่งน้อย

(3) ผู้นำที่มีความสัมพันธ์ไม่ดีกับผู้ร่วมงาน สถานการณ์เช่นนี้ย่อมอำนวย ประโยชน์แก่ผู้นำน้อยมาก ซึ่งแสดงในภาพที่ 2.2

ภาพที่ 2.2 รูปแบบประสิทธิผลภาวะผู้นำตามทฤษฎีฟิดเลอร์
ที่มา: อัญชลิกา ปึงเฝ้าพันธ์ (2545)

จากภาพที่ 2.2 ตัวแปรของสถานการณ์ทั้ง 3 ประการที่แกนนอกช่องทั้งแปด (Octant) ของสถานการณ์ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ในลักษณะต่างๆ ของปัจจัยสถานการณ์ที่เรียงลำดับจากสถานการณ์ที่เอื้อต่อผู้นำมากที่สุด (ควบคุมได้สูง) จากช่องที่ 1 ผู้นำได้รับการยอมรับอย่างดี งานที่ปฏิบัติมีโครงสร้างชัดเจน และมีอำนาจในตำแหน่งหน้าที่มาก ในช่องที่ 2 ผู้นำมีอิทธิพลน้อยลง เพราะมีอำนาจในตำแหน่งหน้าที่น้อย ถึงแม้ว่าผู้นำจะได้รับการยอมรับจากผู้ร่วมงานดี และลักษณะงานที่ปฏิบัติมีโครงสร้างชัดเจน สำหรับช่องที่ 8 อิทธิพลของผู้นำมีจำกัดมากเพราะว่าผู้นำไม่ได้รับการยอมรับจากผู้ร่วมงาน ลักษณะที่ปฏิบัติมีโครงสร้างไม่ชัดเจน และอำนาจตามตำแหน่งหน้าที่มีน้อยสำหรับแกนตั้ง แสดงถึงผลการปฏิบัติงานของผู้ร่วมงาน ซึ่งตามทฤษฎีของพิตเลอร์ ผู้นำที่มีพฤติกรรมมุ่งงาน (Task Oriented) มีประสิทธิผลสูงกว่าผู้นำที่มีพฤติกรรมมุ่งสัมพันธ์ (Relationship Oriented) ในสถานการณ์ที่เอื้อต่อผู้นำสูงและต่ำ (ช่องที่ 1-2 กับช่องที่ 7-8) อันเป็นช่องที่ผู้นำสามารถควบคุมสถานการณ์ได้สูง และต่ำ ส่วนผู้นำที่มีพฤติกรรมมุ่งสัมพันธ์ทำงานร่วมกับบุคคลอื่นมีประสิทธิผลสูงกว่าผู้นำที่มีพฤติกรรมมุ่งงาน ในสถานการณ์ที่เอื้อต่อผู้นำปานกลาง (ช่องที่ 3-6) อันเป็นช่องที่ผู้นำสามารถควบคุมสถานการณ์ได้ปานกลาง ทั้งนี้ เพราะผู้นำได้รับการยอมรับจากผู้ร่วมงาน แต่โครงสร้างของงานไม่ชัดเจน และอำนาจตามตำแหน่งหน้าที่มีน้อย

จากแนวคิดทฤษฎีประสิทธิผลของผู้นำตามสถานการณ์ของพิตเลอร์ ความสำเร็จของการใช้สภาวะผู้นำในการปฏิบัติงานใดๆ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสำคัญ คือ บุคลิกลักษณะของผู้นำคนนั้น การจัดการอย่างมีหลักการ และเจตคติของการนำไปประยุกต์ใช้เป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน นอกจากนี้ การติดต่อสื่อสารโดยใช้ข้อความ วาจา และกิริยาท่าทางย่อมจะสร้างความเข้าใจและความมีเหตุผล รวมไปถึงสัมพันธภาพที่ดีต่อกันย่อมส่งผลต่อการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ

3) ทฤษฎีสภาวะผู้นำ

แนวคิดภาวะผู้นำเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจในการศึกษาและได้รับการยอมรับว่ามีบทบาทที่มีประสิทธิภาพต่อองค์กรในปัจจุบัน และมีนักวิชาการจำนวนมากทำการศึกษาเพื่อค้นหาภาวะผู้นำที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพต่อองค์กรมากที่สุด ทั้งนี้ แนวคิดภาวะผู้นำที่มีส่วนสัมพันธ์กับงานวิจัย ซึ่งได้นำมากล่าวถึงในที่นี้ ประกอบด้วย ทฤษฎีความเป็นผู้นำของ Bernard M. Bass และทฤษฎีภาวะผู้นำ 3 มิติ ของ William J. Reddin (1970) ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีภาวะผู้นำ 3 มิติ (Three-Dimensional Theory of Leadership)

วิลเลียม เจ รีดดิน (William J. Reddin, 1970) ได้พัฒนาทฤษฎีภาวะผู้นำ 3 มิติ มาจากรูปแบบทางพฤติกรรมของผู้นำแบบทฤษฎีตาข่ายโยงเกี่ยวกับการบริหารของ Blake และ Monton ซึ่งได้กำหนดพฤติกรรมของผู้บริหารที่สำคัญไว้ 2 มิติ ได้แก่ มิติความสนใจเกี่ยวกับเรื่องคน (People-Oriented Dimension) และมิติความสนใจเกี่ยวกับเรื่องงาน (Task-Oriented Dimension) และเห็นว่าควรเพิ่มอีกหนึ่งมิติ คือ มิติด้านความมีประสิทธิภาพ (Effectiveness Dimension) ซึ่งเป็นผลกระหนาบจากการมีรูปแบบการบริหารที่เหมาะสม ทำให้เป็นรูปแบบลักษณะพฤติกรรมของผู้นำแบบ 3 มิติ (The Tri-Dimensional Leader) ที่คำนึงถึงคน งาน และประสิทธิผลของงานพร้อมกันไป ซึ่ง Reddin ได้เห็นว่า รูปแบบการบริหารของผู้นำจะมีประสิทธิผลหรือไม่ขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมและความเหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ

ผลงานของ Reddin (1970) นับได้ว่าเป็นงานที่บุกเบิกและมีอิทธิพลสำคัญต่อการพัฒนาตัวแบบประสิทธิผลของผู้ผู้นำ 3 มิติ (The Tri-Dimensional Leader Effectiveness Model) จากการเพิ่มมิติที่สามเข้าไปจากสองมิติเดิม Reddin ทำให้ทราบพฤติกรรมการนำของผู้ผู้นำนั้น นอกจากจะเน้นที่คนและงานแล้ว สถานการณ์ยังมีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวของกิจกรรมอันเกิดจากพฤติกรรมที่ผู้นำแสดงออกด้วย เมื่อผู้นำรู้จักปรับบุคลิกภาพของตนเองให้เข้ากับสถานการณ์เฉพาะอย่างได้อย่างเหมาะสม จึงถือว่าเป็นพฤติกรรมที่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้ว Reddin ได้กำหนดรูปแบบภาวะผู้นำ (Leadership Styles) ขึ้นมาสำหรับใช้พิจารณาประกอบในทฤษฎี 3 มิติ รวม 3 กลุ่ม (Lutthans, 1997) ดังนี้

1) กลุ่มผู้นำพื้นฐาน (Basic Leadership Styles) ประกอบด้วย ผู้นำแบบสนใจในสัมพันธภาพระหว่างคน หรือเรียกว่า แบบสัมพันธ์ (Related Style) ผู้นำแบบสนใจทั้งกิจกรรมด้านคนและงาน เรียกว่า แบบประสาน (Integrated Style) ผู้นำแบบอุทิศตนเพื่องาน หรือเรียกว่า แบบอุทิศตน (Dedicated) และผู้นำแบบปล่อยให้ต่างคนต่างทำงานตามหน้าที่ เรียกว่า แบบปลีกตัว (Separated Style)

2) กลุ่มผู้นำที่ไม่มีประสิทธิผล (Ineffective Leadership) ประกอบด้วย ผู้นำแบบหมอสอนศาสนาที่มุ่งแต่เอาใจคนหรือเรียกกันว่านักบุญ (Missionary Style) ผู้นำมุ่งแต่จะออมขอมคนกับงานจะเสียการตัดสินใจด้วยตนเอง หรือเรียกว่า ผู้ประนีประนอม (Compromiser Style) ผู้นำแบบถืออำนาจของตนเองเป็นใหญ่มุ่งแต่งาน หรือเรียกว่า ผู้เผด็จการ (Autocrat Style) และผู้นำแบบปล่อยให้ต่างคนต่างทำงานในหน้าที่ทั้งเรื่องคนและงาน หรือเรียกว่า ผู้หนีงาน (Deserter Style)

3) กลุ่มผู้นำที่มีประสิทธิผล (Effective Leadership Styles) ประกอบด้วย ผู้นำแบบสนใจการพัฒนาคน หรือเรียกกันว่านักพัฒนา (Developer Style) ผู้นำแบบสนใจทั้งคนและงาน หรือเรียกว่า นักบริหาร (Executive) ผู้นำแบบถืออำนาจตนเป็นใหญ่ ทำตัวเป็นแบบพ่อพระมุ่งแต่งาน หรือเรียกว่า ผู้เผด็จการที่มีศิลป์ และผู้นำแบบข้าราชการที่สนใจน้อยทั้งเรื่องคนและงาน แต่เคร่งระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ เรียกว่า ผู้นำตามระเบียบ

4) ทฤษฎีแรงจูงใจ

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs Theory) อับราฮัม มาสโลว์ เป็นนักจิตวิทยาอยู่ที่มหาวิทยาลัยแบรนดิส ได้พัฒนาทฤษฎีการจูงใจที่รู้จักกันมากที่สุดทฤษฎีหนึ่งขึ้นมา มาสโลว์ระบุว่าบุคคลจะมีความต้องการที่เรียงลำดับจากระดับพื้นฐานมากที่สุดไปยังระดับสูงสุด ขอบข่ายของมาสโลว์จะอยู่บนพื้นฐานของสมมติฐานรากฐานสามข้อ คือ

(1) บุคคลคือ สิ่งมีชีวิตที่มีความต้องการ ความต้องการของบุคคลสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของพวกเขาก็ได้ ความต้องการที่ยังไม่ถูกตอบสนองเท่านั้นสามารถมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมความต้องการที่ถูกตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจ

(2) ความต้องการของบุคคลจะถูกเรียงลำดับตามความสำคัญ หรือเป็นลำดับขึ้นจากความต้องการพื้นฐาน (เช่น อาหารและที่อยู่อาศัย) ไปจนถึงความต้องการที่ซับซ้อน (เช่น ความสำเร็จ)

(3) บุคคลที่จะก้าวไปสู่ความต้องการระดับต่อไปเมื่อความต้องการระดับต่ำลงมาได้ถูกตอบสนองอย่างดีแล้วเท่านั้น นั่นคือ คนงานจะมุ่งการตอบสนองความต้องการสภาพแวดล้อม การทำงานที่ปลอดภัยก่อน ก่อนที่จะถูกจูงใจให้มุ่งไปสู่การตอบสนองความต้องการทางสังคม

มาสโลว์เชื่อว่าคนส่วนใหญ่จะมีความต้องการที่มีลักษณะเด่นเพียงอย่างเดียวและจะเป็นตัวผลักดันให้คนมีพฤติกรรมต่างๆ เพื่อแสวงหาสิ่งที่ต้องการรูปแบบความต้องการของคนที่มีมาสโลว์เสนอไว้แสดงให้เห็นว่าทำไมทุกคนต้องทำงานต้องการได้รับอะไรทำไมความต้องการของคนจึงเปลี่ยนไปได้ทำไมจึงเกิดความต้องการใหม่ขึ้นมา และความต้องการที่อยู่พื้นฐานล่างของพีรามิดเป็นความต้องการที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคนและเป็นความต้องการที่มีความรุนแรงและกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนอย่างมากการที่คนจะเกิดความต้องการถึงขั้นที่มุ่งไปสู่ยอดสูงสุดของพีรามิดได้ส่วนใหญ่นั้นจะมีความพอใจต่อความต้องการในระดับต่างๆ แล้วจึงทำให้ความต้องการในสิ่งเหล่านั้นลดลงและเกิดความต้องการใหม่ที่สูงขึ้นตามมาซึ่งมาสโลว์ ได้เสนอความต้องการขั้นพื้นฐาน มี 5 ระดับ ดังนี้

1) ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการทางร่างกายจะอยู่ลำดับต่ำที่สุด ความต้องการพื้นฐานมากที่สุดที่ระบบโดยมาสโลว์ ความต้องการเหล่านี้จะหมายถึงแรงผลักดันทางชีววิทยาพื้นฐาน เช่น ความต้องการอาหาร อากาศ น้ำ และที่อยู่อาศัย เพื่อการตอบสนองความต้องการเหล่านี้ บริษัทจะต้องให้เงินเดือนอย่างเพียงพอแก่บุคคลที่พวกเขาจะรับภาระสภาพการดำรงชีวิตอยู่ได้ (เช่น อาหารและที่อยู่อาศัย) ในทำนองเดียวกันเวลาพักจะเป็นคุณลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของงานด้วยที่เปิดโอกาสให้บุคคลตอบสนองความต้องการทางร่างกายของพวกเขาได้ บริษัทมากขึ้นทุกทีกำลังมีโครงการออกกำลังกายนี้จะช่วยให้พนักงานมีสุขภาพดีด้วยการตอบสนองความต้องการทางร่างกายของพวกเขา บุคคลที่หิวจนเกินไปหรือเจ็บป่วยจนเกินไปยากที่จะมีส่วนช่วยต่อบริษัทของพวกเขาได้อย่างเต็มที่ โดยทั่วไปความต้องการทางร่างกายจะถูกตอบสนองด้วยรายได้ที่เพียงพอและสภาพแวดล้อมของงานที่ดี เช่น ห้องน้ำสะอาด แสงสว่างที่เพียงพอ อุณหภูมิที่สบายและการระบายอากาศที่ดี

2) ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ความต้องการความปลอดภัยความต้องการลำดับที่สองของมาสโลว์ จะถูกกระตุ้นภายหลังจากที่ความต้องการทางร่างกายถูกตอบสนองแล้ว ความต้องการความปลอดภัยจะหมายถึงความต้องการสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยปราศจากอันตรายทางร่างกายและจิตใจ บริษัทสามารถทำได้หลายสิ่งหลายอย่างเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการความปลอดภัย ตัวอย่างเช่น บริษัทอาจจะให้การประกันชีวิตและสุขภาพ สภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัย กฎและข้อบังคับที่ยุติธรรมและสมควร และการยอมให้มีสภาพแรงงาน

3) ความต้องการทางสังคม (Social Needs) ความต้องการทางสังคมคือ ความต้องการระดับสามที่ระบุโดยมาสโลว์ ความต้องการทางสังคมจะหมายถึงความต้องการที่จะเกี่ยวพันการมีเพื่อนและการถูกยอมรับโดยบุคคลอื่น เพื่อการตอบสนองความต้องการทางสังคม บริษัทอาจจะกระตุ้นการมีส่วนร่วมภายในกิจกรรมทางสังคม เช่น งานเลี้ยงของสำนักงาน ทีมฟุตบอลหรือโบว์ลิ่งของบริษัทจะให้โอกาสของการตอบสนองความต้องการทางสังคมด้วย การเป็นสมาชิกสโมสรของบริษัทจะให้โอกาสที่ดีแก่ผู้บริหารเพื่อ “การสร้างเครือข่าย” กับผู้บริหารคนอื่น ในขณะที่ตอบสนองความต้องการทางสังคมของพวกเขาได้ด้วย ก่อนหน้านี้เราได้กล่าวถึงโครงการสุขภาพจะช่วยตอบสนองความต้องการทางร่างกายได้ โครงการสุขภาพนี้สามารถช่วยตอบสนองความต้องการทางสังคมได้ด้วยความจริงแล้วการทำงานหรือการเล่นกีฬากับเพื่อนร่วมงานจะให้โอกาสที่ดีเยี่ยมต่อการมีเพื่อน การวิจัยแสดงให้เห็นว่าความต้องการทางสังคมจะถูกกระตุ้นภายใต้สภาวะที่ “ความไม่แน่นอนทางองค์กร” มีอยู่ เช่น เมื่อความเป็นไปได้ของการรวมบริษัทได้คุกคามความมั่นคงของงาน ภายใต้สภาวะ

เช่นนี้บุคคลจะแสวงหาความเป็นมิตรจากเพื่อนร่วมงาน เพื่อที่จะรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเป็นไปอยู่

4) ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง (Esteem Needs) ความต้องการเกียรติยศชื่อเสียงคือ ความต้องการระดับที่สี่ ความต้องการเหล่านี้หมายถึง ความต้องการของบุคคลที่จะสร้างการเคารพตนเองและการชมเชยจากบุคคลอื่น ความต้องการชื่อเสียงและการยกย่องจากบุคคลอื่นจะเป็นความต้องการประเภทนี้ ตัวอย่างเช่น พวกเขาอาจจะได้รับเชิญงานเลี้ยงเพื่อที่จะยกย่องความสำเร็จที่ดีเด่น การพิมพ์เรื่องราวภายในจดหมายข่าวของบริษัท เพื่อที่จะพรรณนาความสำเร็จของบุคคล การให้กุญแจห้องน้ำแก่ผู้บริการ การให้ที่จอดรถยนต์ส่วนบุคคล และการประกาศ “บุคคลดีเด่น” ประจำเดือน ล้วนแต่เป็นตัวอย่างของสิ่งที่สามารถกระทำเพื่อการตอบสนองความต้องการเกียรติยศชื่อเสียง การให้รางวัลเป็นนาฬิกาและเพชรแก่การบริการที่ดีที่สุดและรางวัลราคาถูก เช่น ที-เชิ้ตและเหยือกเปียร์จะมีประโยชน์ต่อการยกย่องด้วย

5) ความต้องการความสมหวังของชีวิต (Self-Actualization Needs) ความต้องการความสมหวังของชีวิตคือ ความต้องการระดับสูงสุด บุคคลมักจะต้องหาโอกาสที่จะคิดสร้างสรรค์ภายในงาน หรือพวกเขาอาจจะต้องหาความเป็นอิสระและความรับผิดชอบ บริษัทได้พยายามจูงใจบุคคลเหล่านี้ด้วยการเสนอตำแหน่งที่ท้าทายแก่พวกเขา ความต้องการความสมหวังของชีวิตคือ ความต้องการที่จะบรรลุความสมหวังของตนเองด้วยการใช้ความสามารถ ทักษะ และศักยภาพอย่างเต็มที่ บุคคลที่ถูกจูงใจด้วยความต้องการความสมหวังของชีวิตจะแสวงหางานที่ท้าทายความสามารถของพวกเขา การเปิดโอกาสให้พวกเขาใช้ความคิดสร้างสรรค์หรือการคิดค้นสิ่งใหม่ มาสโลว์เชื่อว่าความต้องการเหล่านี้จะถูกเรียงลำดับจาก “ต่ำสุด” ไปยัง “สูงสุด” มาสโลว์กล่าวว่า เมื่อต้องการ ณ ระดับ “ต่ำสุด” ร่างกายได้ถูกตอบสนองแล้ว ความต้องการ ณ ระดับ “สูงขึ้น” ต่อไป ความปลอดภัย จะมีความสำคัญมากที่สุดและต่อไปตามลำดับ

ตามทฤษฎีของมาสโลว์แล้วบุคคลจะถูกจูงใจให้ตอบสนองความต้องการระดับต่ำ ก่อนที่พวกเขาจะพยายามตอบสนองความต้องการระดับสูง ยิ่งกว่านั้นเมื่อความต้องการอย่างหนึ่งถูกตอบสนองแล้วความต้องการนี้จะไม่เป็นสิ่งที่จูงใจที่มีพลังต่อไปอีก

ทฤษฎีของมาสโลว์ถูกสร้างขึ้นมาบนพื้นฐานที่ว่าความต้องการที่ยังไม่ได้ถูกตอบสนองจะเป็นปัจจัยที่ปลุกเร้าพฤติกรรมของบุคคล เมื่อความต้องการได้ถูกตอบสนองตามสมควรแล้วความต้องการเหล่านี้จะหยุดเป็นสิ่งจูงใจพฤติกรรม

กล่าวโดยสรุป การนำทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ไปใช้ในหน่วยงาน ผู้บริหารต้องคำนึงถึงหลักของการสร้างแรงจูงใจ ความต้องการในระดับต่ำอาจได้รับการตอบสนองเพียงบางส่วนและในส่วนที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เกิดแรงจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป เช่น ในหน่วยงานที่จัดให้มีรายได้พอสมควรแล้วและสภาพแวดล้อมของงานดีแล้ว การปรับปรุงสิ่งเหล่านี้ให้ดีขึ้นจะไม่เพิ่มแรงจูงใจเลยเนื่องจากบุคคลส่วนใหญ่ได้รับการตอบสนองความต้องการในระดับนี้เป็นอย่างดีแล้ว

5) ทฤษฎีการมีส่วนร่วม

(1.1) ความหมายของการมีส่วนร่วม

สำหรับในความหมายของการมีส่วนร่วม ได้มีนักวิชาการไทยและต่างประเทศให้ความหมายของการมีส่วนร่วมไว้หลากหลาย ดังนี้

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2526) ให้ความหมายไว้ว่า การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม การพิจารณาตัดสินใจ การร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ อันมีผลกระทบถึงตัวประชาชนเอง การที่สามารถทำให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมในการพัฒนาชนบทเพื่อแก้ไขปัญหาและนำมาซึ่งสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนที่ดีขึ้นได้นั้น ผู้นำการเปลี่ยนแปลงต้องยอมรับปรัชญาการพัฒนาชุมชนที่ว่ามนุษย์ทุกคนต่างมีความปรารถนาที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น พร้อมทั้งจะอุทิศตนเพื่อกิจกรรมของชุมชน ขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับความเป็นจริงที่ว่ามนุษย์นั้นสามารถพัฒนาได้ ถ้ามีโอกาสและได้รับการชี้แนะอย่างถูกต้อง

ทวีทอง หงษ์วิวัฒน์ (2527) ให้ความเห็นว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การที่ประชาชนหรือชุมชนพัฒนาขีดความสามารถของตน ในการจัดการและควบคุมการใช้ และการกระจายทรัพยากรและปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ในสังคม เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพทางเศรษฐกิจและสังคมตามความจำเป็นอย่างสมศักดิ์ศรีในฐานะสมาชิกสังคม โดยในการมีส่วนร่วมนั้น ประชาชนได้พัฒนาการรับรู้และภูมิปัญญา ซึ่งแสดงออกในรูปของการตัดสินใจในการกำหนดชีวิตของตนเอง

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2527) ให้ความหมายและหลักสำคัญเรื่องนโยบายการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาว่า หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลทำการส่งเสริมชักนำสนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนในชุมชนทั้งส่วนบุคคล กลุ่มชน ชุมชน สมาคม มูลนิธิ และองค์การอาสาสมัครรูปแบบต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือหลายเรื่องร่วมกัน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) การมีส่วนร่วม หมายถึง การทำงานร่วมกับกลุ่มเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ด้วยความตั้งใจ (ความร่วมมือร่วมใจ) โดยการกระทำการงานดังกล่าวในห้วงเวลาและลำดับเหตุการณ์ที่ทรงประสิทธิภาพ คือ ถูกจังหวะ และเหมาะสม (ประสานงาน) กับทั้งกระทำการงานดังกล่าวด้วยความรู้สึกผูกพันให้ประจักษ์ว่าเชื่อถือไว้วางใจได้ (ความรับผิดชอบ) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า

การมีส่วนร่วม = ความร่วมมือร่วมใจ + การประสานงาน + ความรับผิดชอบ

ภาพที่ 2.3 องค์ประกอบของการมีส่วนร่วม

ที่มา: นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527)

ความร่วมมือร่วมใจ หมายถึง ความตั้งใจของบุคคลที่จะมาทำงานร่วมกัน เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของกลุ่ม

การประสานงาน หมายถึง ห่วงเวลาและลำดับเหตุการณ์ ที่มีประสิทธิภาพ ในการทำกิจกรรมไว้วางใจ

ความรับผิดชอบ หมายถึง ความรู้สึกผูกพันในการกระทำและในการทำให้ เชื่อถือไว้วางใจ

เออร์วิน (Erwin, 1976) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม ว่าเป็น กระบวนการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการพัฒนา ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจแก้ปัญหาของตนเองใช้ความคิดสร้างสรรค์และความชำนาญของประชาชนร่วมกับการใช้วิทยาการที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหา

จากความหมายข้างต้นสรุปการมีส่วนร่วมของประชาชนว่ามีองค์ประกอบ สำคัญ ดังนี้ 1) การที่ประชาชนได้มีโอกาสเข้ามาเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และการดำเนินงานร่วมกับ ภาครัฐ 2) โอกาส ระดับ และเรื่องที่รัฐจะเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมและ 3) ความ ตระหนักและตื่นตัวของประชาชนที่จะเข้ามามีส่วนร่วม

(1) ระดับและเงื่อนไขของการมีส่วนร่วม

ระดับการมีส่วนร่วม ได้แบ่งระดับ (Degree) ของการมีส่วนร่วมของ ประชาชนจากน้อยไปหามากดังนี้ (ไพโรจน์ สุขสัมฤทธิ์, 2531)

ระดับที่ 1 ถูกบังคับ ประชาชนที่เข้าร่วมในโครงการเพราะถูกบังคับโดย ไม่มีทางเลือกเลย

ระดับที่ 2 ถูกล่อ ประชาชนจะถูกล่อใจด้วยผลประโยชน์ในรูปแบบของ ค่าจ้างแรงงานหรือความสะดวกสบายบางอย่าง แต่เบื้องหลังจริงๆ แล้วเป็นการหารเสียงของ นักการเมือง ผู้หยิบยื่นโครงการมาหลอกล่อเท่านั้น

ระดับที่ 3 ถูกชักชวน การมีส่วนร่วมลักษณะนี้ส่วนมากเป็นโครงการที่ทางราชการคิดขึ้นเองเรียบร้อยแล้ว แล้วพยายามชักชวนประชาชนให้ร่วมมือทุกรูปแบบ โดยอาศัยระบบการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชนต่างๆ ว่าเป็นโครงการที่ดี ขอให้ประชาชนให้ความร่วมมือ

ระดับที่ 4 สัมภาษณ์แล้ววางแผนให้ ในลักษณะนี้ผู้ที่วางโครงการจะสำรวจปัญหาความต้องการของประชาชนด้วยการเรียกประชุม สอบถาม สัมภาษณ์ แต่การตัดสินใจว่าปัญหาของชาวบ้านคืออะไร ควรแก้ไขด้วยวิธีใด จะวางแผนอย่างไร ยังเป็นเรื่องของทางการ

ระดับที่ 5 มีโอกาสเสนอความเห็นประชาชนเริ่มเข้าไปมีส่วนร่วมเสนอความเห็นที่เกี่ยวกับการวางโครงการและการดำเนินการตามโครงการแต่การตัดสินใจยังคงเป็นส่วนราชการอยู่

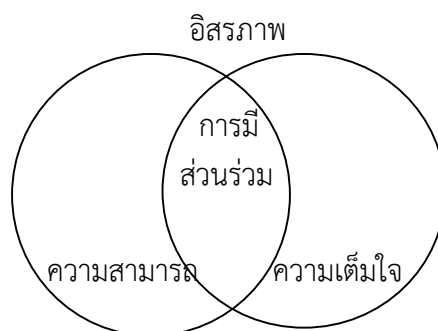
ระดับที่ 6 มีโอกาสเสนอโครงการ ระดับนี้ทางราชการกับประชาชนจะมีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ประชาชนจะมีโอกาสตัดสินใจว่าปัญหาของตนคืออะไรจะแก้ไขได้อย่างไร วิธีใดดีที่สุด จนกระทั่งมีสิทธิเสนอโครงการและเข้าร่วมปฏิบัติด้วย

ระดับที่ 7 มีโอกาสตัดสินใจ ประชาชนจะเป็นหลักสำคัญของการตัดสินใจในทุกเรื่องตั้งแต่วางแผน ปฏิบัติตามแผน และการประเมินผลโครงการ

จากระดับทั้ง 7 นั้น โครงการเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมักจะอยู่ในระดับ 3,4 และ 5 ซึ่งก็รวมถึงโครงการอนุรักษ์แม่น้ำคลองของจังหวัดสมุทรสงคราม

ส่วนเงื่อนไขของการมีส่วนร่วมนี้ นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) กล่าวว่า การที่ประชาชนจะริเริ่ม และช่วยตนเองได้นั้น ประชาชนต้องมีโอกาสที่จะเข้ามีส่วนร่วมในกิจการพัฒนาชุมชนเสียก่อน กล่าวคือ ต้องมีเงื่อนไขสำคัญอย่างน้อย 3 ประการ คือ

- 1) ประชาชนต้องมีอิสรภาพที่จะมีส่วนร่วม (Freedom to Participate)
- 2) ประชาชนต้องสามารถที่จะมีส่วนร่วม (Ability to Participate)
- 3) ประชาชนต้องเต็มใจที่จะมีส่วนร่วม (Willingness to Participate)

ภาพที่ 2.4 เงื่อนไขของการมีส่วนร่วม

ที่มา: นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527)

หากไม่มีอิสรภาพ ไม่มีความสามารถ และไม่มีใจเต็มใจแล้ว การมีส่วนร่วมของประชาชนจะไม่เกิดขึ้น

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) ยังกล่าวอีกว่า นอกจากเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการสำคัญแล้ว ความสำเร็จของการมีส่วนร่วมยังขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่อไปนี้

- 1) ประชาชนต้องมีเวลาที่จะมีส่วนร่วม
- 2) ประชาชนต้องไม่เสียเงินทองค่าใช้จ่ายในการมีส่วนร่วมมากเกินไปที่เขาประเมินค่าผลตอบแทนที่จะได้รับ
- 3) ประชาชนต้องมีความสนใจที่สัมพันธ์สอดคล้องกับการมีส่วนร่วมนั้น
- 4) ประชาชนต้องสื่อสารรู้เรื่องกันทั้ง 2 ฝ่าย
- 5) ประชาชนต้องไม่รู้สึกกระทบกระเทือนต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือสถานภาพทางสังคมหากจะมีส่วนร่วม

(1.2) ความหมายของลักษณะการมีส่วนร่วม

นักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะการมีส่วนร่วม โดยได้ให้ความหมายของลักษณะการมีส่วนร่วมที่หลากหลายดังต่อไปนี้

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2531) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วมของชุมชน หมายถึง กระบวนการที่รัฐบาลทำการส่งเสริม ชักนำ สนับสนุน และสร้างโอกาสให้ประชาชนในชุมชน ทั้งในรูปส่วนบุคคล กลุ่มคน ชมรม สมาคม มูลนิธิ และองค์กรอาสาสมัครรูปแบบต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือหลายเรื่องร่วมกันในเรื่องต่อไปนี้ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และนโยบายการพัฒนาที่กำหนดไว้ คือ

- 1) ร่วมทำการศึกษาค้นคว้าปัญหา และสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชน รวมถึงตลอดจนความต้องการของชุมชน
- 2) ร่วมคิดหา และสร้างรูปแบบ และวิธีการพัฒนา เพื่อแก้ไขและลดปัญหาของชุมชน หรือเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน หรือสนองความต้องการของชุมชน
- 3) ร่วมวางนโยบายหรือแผนงานหรือโครงการหรือกิจกรรม เพื่อขจัดและแก้ไขปัญหาและสนองความต้องการของชุมชน
- 4) ร่วมตัดสินใจการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนร่วม
- 5) ร่วมจัด หรือปรับปรุงระบบการบริหารงานพัฒนาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
- 6) ร่วมการลงทุนในกิจกรรมโครงการของชุมชน ตามขีดความสามารถของตนเองและของหน่วยงาน
- 7) ร่วมปฏิบัติตามนโยบาย แผนงานโครงการ และกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมายที่วางไว้
- 8) ร่วมควบคุม ติดตาม ประเมินผล และร่วมบำรุงรักษาโครงการ และกิจกรรมที่ได้ทำไว้ทั้งโดยเอกชนและรัฐบาลให้ใช้ประโยชน์ได้ตลอดไป

แอกเบยานี (Agbayani, 1974) ได้จัดลักษณะการมีส่วนร่วมไว้ดังนี้ คือ

- 1) การร่วมประชุม
- 2) การออกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ
- 3) การตีปัญหาให้กระจ่าง

- 4) การออกเสียงสนับสนุนหรือคัดค้านปัญหา
- 5) การออกเสียงสนับสนุนตั้งคณะกรรมการดำเนินงานตามโครงการ
- 6) การบริจาคเงิน
- 7) การบริจาควัตถุ
- 8) การช่วยเหลือด้านแรงงาน
- 9) การใช้โครงการที่เป็นประโยชน์ให้ถูกต้อง
- 10) การช่วยเหลือในการรักษาโครงการ
- 11) การร่วมกันปรับปรุงซ่อมแซมโครงการ

อคิน รพีพัฒน์ (2527) ได้กำหนดลักษณะการมีส่วนร่วมของประชาชนใน

ชุมชนไว้ดังนี้

- 1) การค้นหาปัญหา สาเหตุของปัญหา ตลอดจนแนวทางแก้ไข
- 2) การตัดสินใจเลือกแนวทางและวางแผนพัฒนาแก้ไขปัญหา
- 3) การปฏิบัติงานในกิจกรรมการพัฒนาตามแผน
- 4) การประเมินผลงานกิจกรรมพัฒนา

กรรณิกา ชมดี (2524) ได้สรุปการมีส่วนร่วมออกเป็น 10 แบบ คือ

- 1) การมีส่วนร่วมประชุม (Attendance at Meeting)
- 2) การมีส่วนร่วมออกเงิน (Financial Contribution)
- 3) การมีส่วนร่วมเป็นกรรมการ (Membership on Committees)
- 4) การมีส่วนร่วมเป็นผู้นำ (Position of Leadership)
- 5) การมีส่วนร่วมสัมภาษณ์ (Interviewer)
- 6) การมีส่วนร่วมเป็นผู้ชักชวน (Solicitor)
- 7) การมีส่วนร่วมเป็นผู้บริโภค (Customers)
- 8) การมีส่วนร่วมเป็นผู้ริเริ่มหรือผู้สร้าง (Entrepreneurs)
- 9) การมีส่วนร่วมโดยเป็นผู้ใช้แรงงานหรือเป็นลูกจ้าง (Employee)
- 10) การมีส่วนร่วมออกวัสดุอุปกรณ์ (Material Contribution)

ปธาน สุวรรณมงคล (2527) ได้กำหนดขอบเขตของการมีส่วนร่วมของ

ชุมชนในงานพัฒนาชนบท ดังนี้

- 1) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการตัดสินใจ
- 2) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการดำเนินงาน
- 3) การมีส่วนร่วมของชุมชนในผลประโยชน์
- 4) การมีส่วนร่วมของชุมชนในการประเมินผล

โคเฮน และอัฟฮอฟฟ์ (Cohen & Uphoff, 1980) ได้แบ่งลักษณะการมี

ส่วนร่วมออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

- 1) การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ซึ่งจะมีขั้นตอน คือ ริเริ่มตัดสินใจ ดำเนินการตัดสินใจ และตัดสินใจปฏิบัติการ

2) การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ประกอบด้วย การสนับสนุนด้านทรัพยากร การบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ

3) การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefit)

4) การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation)

สรุปได้ว่า ลักษณะการมีส่วนร่วมดังกล่าวข้างต้น หมายถึง การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมกัน วางนโยบายร่วมกัน ร่วมปฏิบัติการตามนโยบาย ควบคุม ติดตาม และ ประเมินผลร่วมกัน เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และนโยบาย

(1.3) ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม

คอฟแมน (Kaufman อ้างถึงใน สุวรรณิ คงทอง, 2536) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาชุมชนในชนบท พบว่า อายุ เพศ การศึกษา ขนาดของครอบครัว อาชีพ รายได้ และความยาวนานในการอยู่อาศัยในท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมของประชาชน กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมมี 3 ปัจจัย คือ

(1.3.1) การปฏิบัติตนให้คล้ายตามความเชื่อพื้นฐาน กล่าวคือ บุคคลและกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะเลือกแบบวิถีการปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องและคล้ายคลึงกับความเชื่อพื้นฐานของตนเอง

(1.3.2) มาตรฐานคุณค่า บุคคลและกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะปฏิบัติในลักษณะที่สอดคล้องกับมาตรฐานคุณค่าของตนเอง

(1.3.3) เป้าหมาย บุคคล และกลุ่มบุคคลดูเหมือนจะส่งเสริม ปกป้อง และรักษาเป้าหมายของตนเอง

(1.3.4) ประสบการณ์ที่ผิดปกติธรรมดา พฤติกรรมของบุคคล หรือกลุ่มบุคคลบางครั้งมีรากฐานมาจากประสบการณ์ที่ผิดปกติธรรมดา

(1.3.5) ความคาดหวัง บุคคล และกลุ่มบุคคลจะประพฤติตามแบบที่คาดหวังว่าจะต้องประพฤติในสถานการณ์เช่นนั้น ทั้งยังชอบปฏิบัติต่อผู้อื่นในลักษณะที่ตนคาดหวังจากผู้อื่นด้วยเช่นกัน

(1.3.6) การมองแต่ตัวเอง บุคคล และกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ซึ่งคิดว่าตัวเองควรต้องกระทำเช่นนั้น

(1.3.7) การบีบบังคับ บุคคล และกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ด้วยความรู้สึกว่าตนถูกบังคับให้ทำ

(1.3.8) นิสัยและประเพณี บุคคล และกลุ่มบุคคลมักจะทำสิ่งต่างๆ ซึ่งเรามีนิสัยชอบกระทำเมื่ออยู่ในสถานการณ์นั้นๆ

(1.3.9) โอกาส บุคคล กลุ่มบุคคลมักจะเข้ามามีส่วนร่วมในรูปแบบการปฏิบัติของสังคมโดยเฉพาะในทางที่เกี่ยวข้องกับจำนวนและชนิดของโอกาส ซึ่งโครงสร้างของสังคมเอื้ออำนวยให้เข้ามามีส่วนร่วมกันในการกระทำเช่นนั้น เท่าที่พวกเขาได้รับรู้มา

(1.3.10) ความสามารถ บุคคล และกลุ่มบุคคลมักจะเข้ามามีส่วนร่วมกันในกิจกรรมบางอย่างที่ตนเห็นว่าสามารถทำในสิ่งที่ต้องการให้เขาในสถานการณ์เช่นนั้น

(1.3.11) การสนับสนุน บุคคล และกลุ่มบุคคล มักจะเริ่มปฏิบัติเมื่อเขาารู้สึกว่าเขาได้รับการสนับสนุนที่ดี พอให้กระทำการเช่นนั้น

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) ได้กล่าวถึง ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วม ดังนี้

1) ความสนใจและความห่วงกังวลร่วมกัน ซึ่งเกิดจากความสนใจและความห่วงกังวลส่วนบุคคล ซึ่งบังเอิญพ้องต้องกัน กลายเป็นความสนใจและความห่วงกังวลร่วมกันของส่วนรวม

2) ความเดือดร้อน และความไม่พึงพอใจร่วมกัน ที่มีต่อสถานการณ์ที่เป็นอยู่ผลักดันให้พุ่งไปสู่การรวมกลุ่ม วางแผน และลงมือกระทำการร่วมกัน

3) การตกลงใจร่วมกัน ที่จะเปลี่ยนแปลงกลุ่มหรือชุมชน ไปในทิศทางที่พึงปรารถนาการตัดสินใจร่วมกันนี้จะต้องรุนแรงมากพอที่จะทำให้เกิดความริเริ่มการกระทำที่สนองตอบความเห็นชอบของคนส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้น

4) ความศรัทธา ที่มีต่อความเชื่อถือบุคคลสำคัญ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เช่น การลงแขก การบำเพ็ญประโยชน์ การสร้างโบสถ์วิหาร

5) การเกรงใจ ที่มีต่อบุคคลที่เคารพนับถือหรือมีเกียรติยศ ตำแหน่ง การให้ประชาชนเกิดความเกรงใจที่จะมีส่วนร่วมด้วย ทั้งๆ ยังไม่มีความศรัทธาหรือความเชื่อใจอย่างเต็มเปี่ยมที่จะกระทำ เช่น ผู้ออกปากขอแรง ผู้น้อยก็ช่วยแรง

6) อำนาจบังคับ ที่เกิดจากบุคคลที่มีอำนาจเหนือกว่า ทำให้ประชาชนถูกบีบบังคับให้มีส่วนร่วมในการกระทำต่างๆ เช่น บีบบังคับให้ทำงานเยี่ยงทาส

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการพัฒนาท้องถิ่นหรือชุมชน คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ และค่านิยมส่วนบุคคล ปัจจัยที่สอง คือ ปัจจัยด้านสังคมและเศรษฐกิจ ได้แก่ การศึกษา อาชีพ รายได้ ความยาวนานในการอยู่อาศัยในท้องถิ่น และการเป็นสมาชิกกลุ่มและปัจจัยที่สาม คือ ปัจจัยด้านการสื่อสาร ได้แก่ การติดต่อสื่อสารทั้งการสื่อสารมวลชน สื่อบุคคลและสื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ เป็นต้น

(1.4) แนวความคิดในการร่วมมือ

แนวความคิดในการร่วมมือกันจะเกิดขึ้นได้ด้วยการกระทำของมนุษย์ ประกอบไปด้วยลักษณะดังนี้

พาร์สัน (Parsons, 1995) ยังได้อธิบายถึงการกระทำของมนุษย์ในลักษณะที่สามารถนำไปปรับใช้กับสังคมโดยทั่วไปได้ (General Theory of Action) กล่าวคือ การกระทำใดๆ ของมนุษย์จะขึ้นอยู่กับ

- 1) บุคลิกภาพของแต่ละบุคคล (Personality)
- 2) ระบบสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่ (Social System)
- 3) วัฒนธรรม (Culture) ในสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่และวัฒนธรรมนี้

จะเป็นตัวกำหนดเกี่ยวกับความคิดหรือความเชื่อ (Ideas of Beliefs) ความสนใจ (Interest) และระบบค่านิยมของบุคคล (System of Values Orientation)

เวอนิส และทีม (Vernis & team, 2006) ได้กล่าวว่า การประสานพลังความร่วมมือขององค์กรกลุ่มพันธมิตร มีอนุภาพช่วยขับเคลื่อนให้การรณรงค์ประชาสัมพันธ์สร้าง

จิตสำนึกสาธารณะของประชาชนบรรลุผลสำเร็จได้ ซึ่งทั้งองค์กรภาครัฐ องค์กรธุรกิจเอกชน และ องค์กรไม่แสวงหากำไรต่างให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่มพันธมิตรเพื่อสัมฤทธิ์ผลในการดำเนินงาน โดยในยุคปัจจุบันไม่เพียงองค์กรในแต่ละภาคส่วนจะดำเนินงานร่วมกัน แต่ยังเกิดปรากฏการณ์ของการร่วมมือในลักษณะ “ข้ามภาคส่วน” อีกด้วย

การมองที่องค์กรต่างๆ ร่วมกันรณรงค์ประชาสัมพันธ์สร้างจิตสำนึกสาธารณะของประชาชนนั้น Altfred Vernis และคณะ ได้กล่าวถึงแรงจูงใจขององค์กรต่างๆ ในการดำเนินกิจกรรมทางสังคมร่วมกับองค์กรอื่นๆ ดังต่อไปนี้

1) องค์กรภาครัฐ ภาครัฐมีพันธกิจสำคัญในการให้บริการแก่สังคม แต่กระแสนการเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้น ส่งผลให้ปัญหาทางสังคมทวีความซับซ้อนและรุนแรงยิ่งขึ้น บทบาทของภาครัฐในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ด้วยรูปแบบเดิม ไม่อาจครอบคลุมทุกแง่มุมของปัญหา ได้อีกต่อไป จึงนำมาสู่แนวคิดของการที่องค์กรทุกภาคส่วน ทั้งองค์กรธุรกิจเอกชนและองค์กรไม่แสวงหากำไรจะต้องยื่นมือเข้าร่วมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมด้วย ทั้งนี้ องค์กรภาครัฐมักให้ความสำคัญกับการดำเนินกิจกรรมทางสังคม ร่วมกับองค์กรไม่แสวงหากำไร ในลักษณะที่องค์กรไม่แสวงหากำไรเป็นผู้รับช่วงต่อ (Outsourcing) ในการดำเนินกิจกรรมทางสังคม เนื่องจากเล็งเห็นว่าเป็นองค์กรที่มีความยืดหยุ่นในการบริหารจัดการสูงกว่า อีกทั้งมีประสพการณ์และความสามารถในการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายซึ่งภาครัฐไม่อาจเข้าถึงได้

ขณะที่ความร่วมมือจากองค์กรธุรกิจเอกชนเกิดขึ้น ท่ามกลางสถานการณ์ที่ องค์กรภาครัฐถูกจำกัดงบประมาณ โดยมีแรงกดดันให้ต้องจัดการกับปัญหาทางสังคมเพิ่มพูนขึ้น เงื่อนไขหนึ่งที่องค์กรภาครัฐเปิดรับความร่วมมือจากองค์กรธุรกิจเอกชน เกิดจากเล็งเห็นถึงศักยภาพทางการเงินที่จะสนับสนุนให้การดำเนินกิจกรรมทางสังคมสำเร็จลุล่วงลงได้

2) องค์กรธุรกิจเอกชน ในเดือนกรกฎาคม ปี 2001 European Commission ได้ริเริ่ม “Green Book: Promoting a European Framework for Corporate Social Responsibility (CSR)” โดยกระตุ้นให้องค์กรธุรกิจเอกชนตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อสังคม โดยการผลิตความห่วงใยต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมไว้ในกระบวนการดำเนินธุรกิจและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้มีส่วนได้เสียภายใต้พื้นฐานการกระทำด้วยความสมัครใจ ซึ่งก่อนหน้านี้ OECD ได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติของ องค์กรธุรกิจเอกชนที่ดำเนินกิจการในหลายประเทศ (Multinational Companies) ให้ตระหนักถึงประเด็น CSR ในกระบวนการผลิตหรือการดำเนินงานของตน เช่นเดียวกับที่ โคฟี อันนัน เลขาธิการสหประชาชาติ ได้เสนอให้ทั่วโลกทำข้อตกลงเพื่อให้ภาคธุรกิจแสดงเจตนารมณ์เกื้อหนุนผู้ด้อยโอกาสในสังคม

สำหรับองค์กรธุรกิจเอง ก็เริ่มเปลี่ยนมุมมองโดยหันมาตระหนักถึงความจำเป็นขององค์กรในการร่วมสร้างสรรค์สังคม ซึ่งต้องยอมรับว่าความคาดหวังต่อการที่ภาคธุรกิจจะต้องร่วมพัฒนาสังคมเริ่มเป็นที่จับตามองมากขึ้นทุกที ภาพลักษณ์ในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจเอกชนในสายตาของสาธารณชน เป็นที่สนใจและถูกพูดถึงในทฤษฎีธุรกิจสมัยใหม่ มากมาย ซึ่งองค์กรธุรกิจสมัยใหม่จะต้องพยายามสร้างสมดุลระหว่างการสร้างผลกำไรขององค์กรกับการสานความสัมพันธ์อันดีระหว่างธุรกิจและสังคม จึงได้เกิดแนวคิดของการคืนกำไรให้สังคม (Returning a Share of Profit to Society) และนำมาสู่การริเริ่มกิจกรรมทางสังคม (Proactive Social Action) กันอย่างกว้างขวาง

การดำเนินกิจกรรมทางสังคมขององค์กรธุรกิจเอกชน ถือเป็น “การตลาดเชิงสถาบัน” (Institutional Marketing) ซึ่งองค์กรหวังผลในระยะยาวมากกว่าการตลาดที่เน้นผลิตภัณฑ์ (Product Marketing) กล่าวคือ เป็นการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กรต่อสาธารณชน (Public Image) โดยเป็น “สะพาน” ที่เชื่อมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประชาสังคมยังเอื้อให้ผลิตภัณฑ์และตราสัญลักษณ์สินค้าขององค์กรสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายใหม่ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มเป้าหมายที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม (Socially Committed Consumer)

ในอีกแง่มุมหนึ่ง การดำเนินกิจกรรมทางสังคมยังเป็นเกราะคุ้มกันที่องค์กรธุรกิจเอกชนบางแห่งมุ่งหวังเพื่อลดแรงเสียดทานจากกลุ่มเคลื่อนไหวทางสังคม หรือการแทรกแซงจากหน่วยงานรัฐ ทั้งนี้ ในการดำเนินกิจกรรมทางสังคม องค์กรธุรกิจเอกชนอาจคำนึงถึงรายชื่อขององค์กรที่มุ่งหวังให้เข้าร่วมเป็นพันธมิตรก่อน จากนั้นจึงจะพิจารณาประเด็นทางสังคมที่จะรณรงค์ส่งเสริมว่ามีความเชื่อมโยงถึงผลิตภัณฑ์ขององค์กรหรือไม่ เพียงใด และเพื่อให้เกิดความเหมาะสมและต่อเนื่องบางองค์กรก็อาจเป็นผู้ริเริ่มจัดกิจกรรมทางสังคมเอง

นอกจากนี้ การเข้าร่วมในกิจกรรมทางสังคมยังถือเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Human Resource) ขององค์กรอีกด้วย โดยเมื่อองค์กรมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคมก็จะส่งผลให้พนักงานเกิดความภาคภูมิใจว่าได้ดำเนินงานในองค์กรที่ดีของสังคม ความจงรักภักดี (Loyalty) ที่มีต่อองค์กรก็จะตามมา ซึ่งเคยมีการสำรวจพบว่าการทำกิจกรรมเพื่อสังคมส่งผลแรงจูงใจของพนักงาน (Employee Motivation) ที่เพิ่มมากขึ้นถึง 3 เท่าเลยทีเดียว ช่วยรักษาบุคลากรที่มีศักยภาพให้อยู่ร่วมงานในองค์กรต่อไประยะยาว

3) องค์กรไม่แสวงหากำไร สภาพปัญหาทางสังคมที่ซับซ้อนและทวีความรุนแรงขึ้นขณะที่การสนับสนุนทางการเงินจากภาครัฐมีแนวโน้มที่จะลดลงเรื่อยๆ อันเนื่องมาจากงบประมาณที่ภาครัฐเองได้รับการจัดสรรอย่างจำกัด ภายใต้แรงกดดันที่ต้องแก้ไขปัญหาซึ่งเพิ่มพูนขึ้นในสังคม ส่งผลให้องค์กรไม่แสวงหากำไรเริ่มตระหนักว่าการพัฒนาอย่างยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องอาศัยการสนับสนุนทางการเงินจากแหล่งที่มาที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะจากองค์กรธุรกิจเอกชน ในฐานะแหล่งทุนซึ่งมีความยืดหยุ่นมากกว่า โดยอาจให้การสนับสนุนผ่านการบริจาคเงิน ซึ่งช่วยให้การบริหารจัดการกิจกรรมทางสังคมสำเร็จลุล่วงได้อย่างคล่องตัว อันจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมร่วมกัน

นอกเหนือจากการหาแหล่งสนับสนุนทางการเงิน ในการร่วมพันธมิตรกับองค์กรอื่นเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคม องค์กรไม่แสวงหากำไรยังมุ่งหวังให้สามารถเสริมเพิ่มมุมมองที่มีต่อปัญหาทางสังคมได้อย่างกว้างขวาง และขยายผลสู่การแก้ไขปัญหาที่รอบด้านยิ่งขึ้น ดังเช่นที่มีการถ่ายทอดองค์ความรู้และแนวทางการดำเนินงานรูปแบบใหม่ๆ ที่สามารถนำประยุกต์ใช้การทำงานของกับองค์กรไม่แสวงหากำไรเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น การนำแนวคิดของเกี่ยวกับผู้ประกอบการ (Entrepreneur Behavior) มาใช้ในการบริหารกิจกรรมทางสังคม

มิชิตาจำปาเทศ รอดสุทธิ (2551) ได้อธิบายถึงการเป็นผู้ประกอบการทางสังคม (Social Entrepreneur) ไว้ว่า เกิดจากการเล็งเห็นถึงศักยภาพในการดำเนินงานของผู้ประกอบการหรือ Entrepreneur ซึ่งโดยพื้นฐานมักเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ทำในสิ่งใหม่ๆ และยืนหยัดที่จะดำเนินงานจนเกิดผลเป็นรูปธรรมได้อย่างไม่ท้อถอย มีการเคลื่อนไหวเร็ว และปรับตัว

เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ทันที่ ถือเป็นกลจักรสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ

ศักยภาพที่น่าชื่นชมในตัวของผู้ประกอบการดังกล่าว ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับงานพัฒนาสังคม โดยใช้ชื่อว่า ผู้ประกอบการทางสังคม หรือ Social Entrepreneur ซึ่งมีลักษณะร่วมที่เหมือน Business Entrepreneur ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ และมีความสามารถในการบริหารจัดการสร้างให้เกิดขึ้นได้จริงเป็นรูปธรรม เพียงแต่จุดเริ่มต้นที่คิดจะสร้างงานนั้นไม่ใช่กำไรเป็นตัวตั้งต้นแต่เป็นการสร้างสรรค์สังคมให้ดีขึ้น กำไรอาจมีแต่ก็เพื่อการดำเนินงานให้คงอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อสร้างสรรค์สังคมที่ได้ผลจริง สิ่งที่น่าสนใจมากสำหรับคนกลุ่มนี้คือนอกจากจะมีความสามารถในการบริหารจัดการในลักษณะเดียวกับผู้ประกอบการทางธุรกิจแล้ว ยังเริ่มต้นจากการมีใจอยากจะช่วยเหลือสังคม อยากให้แก่สังคม หรืออยากเปลี่ยนแปลงสังคมให้ดีขึ้น ผลลัพธ์การทำงานจึงมีใช้กำไรเพื่อตัวเอง แต่กลับเป็นสังคมที่งดงามขึ้น สะอาดขึ้น มีความสุขมากขึ้น แม้จะเป็นปริมาณเพียงเล็กน้อยก็ตาม

(1.5) การพัฒนาการมีส่วนร่วม

การพัฒนาการมีส่วนร่วมขององค์กรแบบข้ามภาคส่วนการดำเนินงานของพันธมิตรทั้งของภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชน ที่ดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อสังคมนั้นมีพัฒนาการมาอย่างยาวนาน เริ่มตั้งแต่ยุคสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เครือข่ายภาคประชาชนได้เกิดขึ้นในลักษณะของกลุ่มอุปลักษณ์ที่เป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจในระบบฐานันดร ได้แก่ เจ้านาย ไพร่ ทาส และลูกน้อง ซึ่งเป็นโครงสร้างทางสังคมที่มีอยู่ในสมัยนั้น ต่อมาเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 เกิดการรวมตัวกันของชนชั้นกลางที่เริ่มเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาประเทศมีแกนนำที่สำคัญคือ ปรีดี พนมยงค์ ที่ได้เสนอแนวคิดการรวมกลุ่มแบบสหกรณ์ ซึ่งถือเป็นฐานคิดที่สำคัญในการพัฒนาสังคมไทยในเวลาต่อมา

เมื่อมาถึงยุคสมัยที่มีการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-2 (พ.ศ. 2504 - พ.ศ. 2509, พ.ศ. 2510 - พ.ศ. 2514) ภาครัฐได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของภาคประชาชนในการสร้างความเจริญทางเศรษฐกิจ จึงได้มีการจัดตั้งกรมการพัฒนาชุมชนขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาองค์กรเครือข่ายภาคประชาชน อันจะนำไปสู่การสร้างฐานการผลิตและการสร้างระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานในประเทศ ซึ่งแนวทางดังกล่าวได้ก่อให้เกิดขบวนการจัดตั้งกลุ่มและเครือข่ายภาคประชาชนอย่างมากมาย โดยเฉพาะกลุ่มเกษตรกรเพื่อการผลิต และกลุ่มทางด้านธุรกิจ โดยมีการจัดตั้ง “หอการค้า” ซึ่งเป็นสถาบันภาคเอกชนที่รวมนักธุรกิจทุกสาขาอาชีพ เพื่อการพัฒนาและเสริมสร้างเศรษฐกิจสังคมของท้องถิ่นและประเทศชาติที่รวมนักธุรกิจทุกสาขาอาชีพ เพื่อการพัฒนา และเสริมสร้างเศรษฐกิจสังคมของท้องถิ่นและประเทศชาติไปสู่ความมั่นคงและความมั่งคั่ง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3-4 (พ.ศ. 2515 - พ.ศ. 2519, พ.ศ. 2520 - พ.ศ. 2524) ได้มีการริเริ่มแนวทางการส่งเสริมให้ชุมชนพัฒนาตนเอง โดยมีแนวความคิดที่ว่า ชุมชนไม่ควรได้แต่เพียงรับบริการจากรัฐ แต่ควรมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม “เครือข่ายชุมชน” ที่สามารถแก้ไขปัญหาของตนเองได้ เช่น กรณีของโครงการยกกระบัตร จังหวัดสมุทรสงคราม ที่ริเริ่มโดยอาจารย์ป่วย อึ้งภากรณ์ ที่ได้ดำเนินการโดยเชื่อมโยงสถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัยกับการมีส่วนร่วม

ในการแก้ไข้ปัญหาของภาคประชาชน แนวคิดการพัฒนาด้วยพลังชุมชนดังกล่าว ได้มีนักวิชาการนำมาประยุกต์ใช้อย่างต่อเนื่อง เช่น หม่อมราชวงศ์คึกคัก รพีพัฒน์ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี เป็นต้น มีการจัดตั้งสถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) นอกจากนี้ในช่วงเวลาดังกล่าว ได้มีองค์กรพัฒนาระหว่างประเทศเริ่มเข้ามาดำเนินกิจกรรมในสังคมไทย

ช่วงการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในปี พ.ศ. 2516 – พ.ศ. 2519 ซึ่งเป็นช่วงที่กลุ่มนักศึกษาปัญญาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมกระตุ้นให้เกิดการแก้ไข้ปัญหาและการพัฒนา โดยมิชอบการของกลุ่มกรรมกรชานา และกลุ่มปัญหาเข้าร่วมเหตุการณ์ด้วย เมื่อการรวมตัวกันเข้มข้นขึ้น จึงได้ก่อตั้งเป็นสหพันธ์ ชานาชาวไร้แห่งประเทศไทย หลังเหตุการณ์ 6 ตุลาคม พ.ศ. 2519 กลุ่มนักศึกษาปัญญาชน กรรมกร และชาวไร้ชานาบางส่วนได้ไปทำงานพัฒนากับชุมชนชนบทและกลุ่มปัญหาต่างๆเมื่อรัฐบาลมีคำสั่งที่ 66/2523 ทำให้กระแสของงานพัฒนาชุมชนยิ่งขยายตัวมากขึ้น เกิดเป็น “องค์กรพัฒนาเอกชน” (NGO) ซึ่งมีการก่อตั้งขึ้นอย่างมากมายและมีกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นการแก้ไข้ปัญหาพื้นฐานของชาวนาบ้านในแต่ละท้องถิ่น เช่น ด้านการเกษตร ด้านการศึกษาในชนบท ด้านสาธารณสุขป้โรคพื้นฐาน การศึกษาของเด็กและเยาวชน เป็นต้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 – พ.ศ. 2529) เป็นยุคของ “คำตอบอยู่ที่หมู่บ้าน” เกิดแนวคิดวัฒนธรรมชุมชน ภูมิปัญญาท้องถิ่น และมีการรวมตัวกันขององค์กรชุมชนอย่างเป็นขบวนการ จากเดิมที่พัฒนาเฉพาะในชุมชนบางพื้นที่ เฉพาะเรื่องก็เปลี่ยนเป็นการพัฒนาที่เชื่อมโยงองค์กรชุมชนในพื้นที่เดียวกันหรือมีปัญหาเดียวกันให้มีโอกาสเปลี่ยนเรียนรู้กันมากขึ้น ต่อมาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 – พ.ศ. 2534) ทางด้านภาคธุรกิจก็ได้มีการรวมตัวกันอย่างชัดเจนเช่นกัน ในนาม “สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย” เพื่อพัฒนาสถาบันธุรกิจภาคเอกชนให้แข็งแกร่ง สามารถประสานกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และพิทักษ์ผลประโยชน์ของชาติในวงการเศรษฐกิจโลก

ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7-8 (พ.ศ. 2535 – พ.ศ. 2539, พ.ศ. 2540 – พ.ศ. 2544) การดำเนินงานของเครือข่ายองค์กรทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนต่างก็มีการพัฒนาและรวมตัวกันอย่างเข้มแข็งยิ่งขึ้น จนกระทั่งในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – พ.ศ. 2549) ซึ่งได้มีการอัญเชิญ “ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง” ตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาและบริหารประเทศ องค์กรพันธมิตรทั้งภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน ภาครัฐ และภาคองค์กรพัฒนาเอกชนได้มีการปรับตัวเข้าหากันมากขึ้น มีการเชื่อมโยงเป็นเครือข่าย ทั้งในเชิงพื้นที่ดำเนินการและเครือข่ายเชิงประเด็นปัญหา โดยอาศัยระบบเทคโนโลยี เช่น ระบบอินเทอร์เน็ต กระบวนการสื่อสารผ่านสื่อมวลชน เป็นเครื่องหนุนเสริมให้มีการติดต่อสื่อสารระหว่างกันมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อตอบสนองต่อความต้องการในการพัฒนาประเทศโดยภาพรวม

ตารางที่ 2.1 สรุปการก่อรูปของพันธมิตรองค์กรภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน และองค์กรพัฒนาเอกชน

ยุคสมัย	กลุ่มพันธมิตร
ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง	กลุ่มอุปถัมภ์ เจ้า นาย ไพร่ ทาส ลูกน้อง
หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475	การรวมกลุ่มแบบสหกรณ์ของชนชั้นกลาง
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1-2 (พ.ศ. 2515 – พ.ศ. 2509, พ.ศ. 2510 – พ.ศ. 2514)	ภาครัฐจัดตั้ง “กรมการพัฒนาชุมชน” กลุ่มธุรกิจร่วมกันจัดตั้ง “หอการค้า”
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 3-4 (พ.ศ. 2515 – พ.ศ. 2519, พ.ศ. 2520 – พ.ศ. 2524)	- ริเริ่มแนวคิด “เครือข่ายชุมชน” โดย ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ - นักวิชาการแนว “พลังชุมชน” เช่น หม่อมราชวงศ์คึกคัก รพีพัฒน์ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี
ช่วงเปลี่ยนแปลงทางการเมือง ปี พ.ศ. 2516 – พ.ศ. 2519	- จัดตั้งสถาบันชุมชนท้องถิ่นพัฒนา (LDI) การก้าวเข้ามาขององค์กรพัฒนาระหว่างประเทศ
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525 – พ.ศ. 2529)	- กลุ่มกรรมการ ชาวนา ก่อตั้งสหพันธ์ ชาวนาชาวไร่แห่งประเทศไทย - คำสั่งที่ 66-2523 ก่อเกิด “องค์กรพัฒนา เอกชน” (NGO)
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 – พ.ศ. 2534)	ภาคธุรกิจร่วมก่อตั้ง “สภาอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย”
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7-8 (พ.ศ. 2535 – พ.ศ. 2539, พ.ศ. 2540 – พ.ศ. 2544)	เครือข่ายภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชน ภาค ประชาชน และองค์กรพัฒนาชุมชน ต่างทวี ความเข้มแข็งยิ่งขึ้น
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – พ.ศ. 2549)	ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ก่อให้เกิดการ ปรับตัวและเชื่อมโยงเข้าหากันของ เครือข่ายภาครัฐ ภาคธุรกิจเอกชนภาค ประชาชน และองค์กรพัฒนาชุมชน

ที่มา: พระมหาสุทิตย์ อากาโร (อบอุ้น) (2547)

2.7.4 การประเมินประสิทธิผลขององค์กร

นักวิชาการได้เสนอแนวคิดการประเมินประสิทธิผลขององค์กรไว้เป็น จำนวนมาก โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่แตกต่างกันจะให้ความสำคัญแก่เกณฑ์การประเมิน ที่แตกต่างกันด้วย กล่าวคือ นักวิทยาศาสตร์เห็นว่าควรมีประสิทธิผลขององค์กรพิจารณา ได้จากสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ที่สามารถคิดค้นให้นักเศรษฐศาสตร์เสนอให้วัดประสิทธิผล ขององค์กรจากผลตอบแทนที่ได้รับจากการ

ลงทุน นักสังคมวิทยาเห็นควรให้พิจารณา จากความพึงพอใจของพนักงานและสภาพแวดล้อม หรือ บรรยากาศในการทำงาน เป็นต้น

สำหรับแนวทางในการประเมินประสิทธิผลขององค์การ อาจแยกเป็น 2 แนวทาง คือ (มัทฉะ สวรรณเรื่อง, 2536)

1) การประเมินประสิทธิผลตามเป้าหมาย (The Goal-attainment Approach) เป็นการประเมินประสิทธิผลโดยพิจารณาจากความสามารถขององค์การในการดำเนินงานให้ บรรลุเป้าหมายขององค์การนักวิชาการที่ศึกษาประสิทธิผลขององค์การตามแนวความคิด นี้ได้แก่ Georgopoulos and Tannenbaum (อ้างถึงใน มัทฉะ สวรรณเรื่อง, 2536) โดยเห็นว่า องค์การทุกองค์การมุ่งที่จะบรรลุเป้าหมายขององค์การโดยการใช้เครื่องมือที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เพื่อผลิตผลงานขององค์การการให้ความหมายของประสิทธิผลองค์การ จึงต้องพิจารณา 2 ประเด็น คือ เป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ และหนทางหรือเครื่องมือ (Means) ซึ่งองค์การใช้ในการรักษาความเป็นองค์การและบรรลุเป้าหมายให้ได้ สำหรับเป้าหมายสำคัญขององค์การต่างๆ ไปคือ ผลผลิต (Output) ในแง่ที่ว่าสามารถบรรลุถึงจุดหมายที่องค์การได้ตั้งไว้ ไม่ว่าจะโดยปริมาณหรือคุณภาพ ความสามารถที่จะปรับตัว ให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกองค์การโดยไม่สูญเสียความมั่นคง และการรักษาไว้ซึ่งทรัพยากรทั้งมนุษย์วัตถุดิบโดยมีตัวแปรที่ใช้วัดประสิทธิผลขององค์การ ได้แก่

1.1) ความสามารถในการผลิต (Productivity)

1.2) ความยืดหยุ่น (Flexibility) ขององค์การในรูปความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงภายในองค์การและภายนอกองค์การ

1.3) การปราศจากความตึงเครียด (Strain) หรือการขัดแย้งรุนแรงระหว่างกลุ่มย่อยในองค์การ หรือระหว่างหน่วยงานในองค์การ

ไพร์ซ์ (Price, 1968) เสนอว่าเครื่องบ่งชี้ความมีประสิทธิภาพขององค์การน่าจะพิจารณาจากปัจจัยต่อไปนี้คือ ความสามารถในการผลิต (Productivity) ขวัญ (Morale) การปฏิบัติตามแบบอย่าง (Conformity) การปรับตัว (Adaptiveness) ความเป็นปึกแผ่นหรือเป็นสถาบันขององค์การ โดยเห็นว่า ความสามารถในการผลิตที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความมีประสิทธิภาพขององค์การ อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติปัจจัยเหล่านี้อาจไม่สัมพันธ์สอดคล้องกัน การที่องค์การมี เป้าหมายมากกว่าหนึ่งเป้าหมาย จึงจำเป็นต้องเลือกว่า ต้องการบรรลุเป้าหมายใด นอกจากนี้ ลักษณะขององค์การ ได้แก่ การแบ่งงานตามความชำนาญเฉพาะด้าน กระบวนการหรือขั้นตอนในการผลิตก็มีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลขององค์การด้วยเช่นกัน

แนวคิดในการนำเป้าหมายมาใช้ประเมินประสิทธิผลขององค์การมีข้อจำกัด กัดอยู่หลายประการ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายซึ่งสามารถวัดผลการดำเนินงานของ องค์การได้อย่างถูกต้องชัดเจน เนื่องจากเป้าหมายบางอย่างไม่สามารถวัดความสำเร็จได้ เป็นตัวเลข หรือรูปธรรมชัดเจนได้ หรือเป็นเป้าหมายระยะยาวความสอดคล้องและความสัมพันธ์ของเป้าหมายต่างๆ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วองค์การมักจะกำหนดเป้าหมายการดำเนินงานไว้มากกว่าหนึ่งเป้าหมาย และแต่ละเป้าหมายอาจขัดแย้งกันเอง รวมทั้งการที่เป้าหมายขององค์การได้รับการยอมรับจากฝ่ายต่างๆ มากน้อยเพียงใด

2) การประเมินผลเชิงระบบ (The System Approach) เนื่องจากแนวการศึกษาแรกเน้นที่เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์อันเป็นผลผลิต หรือปัจจัยนำออก (Output) โดยละเอียดที่จะ

พิจารณาปัจจัยนำเข้า (Input) และกระบวนการผลิต (Process) จึงก่อให้เกิดข้อจำกัดใน การประเมิน ประสิทธิภาพขององค์การหลายประการ ดังนั้น ทฤษฎีระบบจึงเป็นรูปแบบ การประเมินประสิทธิภาพที่ พยายามแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว โดยเพิ่มตัวแปรในการ พิจารณาเกี่ยวกับทรัพยากรที่ใช้ในการผลิต กระบวนการผลิต และผลผลิตที่ได้รับ

ในขณะเดียวกันก็ได้ให้ความสำคัญแก่สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอก องค์การ โดยพิจารณาจากการปรับตัวและดำรงอยู่ในสภาพแวดล้อมต่อไปได้

กิบสัน วันซีเวียร์ และดอนเนลลี่ (Gibson Ivancevich & Donnelly, 1979) ได้สรุปแนวความคิดการประเมินประสิทธิผลขององค์การตามทฤษฎีระบบ มีหลักเกณฑ์ คือ

1) เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลจะต้องสะท้อนให้เห็นวงจรทั้งหมดของ ตัวป้อน กระบวนการ และผลผลิต (Input-process-output Cycle)

2) เกณฑ์การประเมินประสิทธิผลจะต้องสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ต่อกัน ระหว่างองค์การและสภาพแวดล้อมซึ่งองค์การตั้งอยู่ นักวิชาการที่ได้ทำการศึกษาประสิทธิผลของ องค์การตามแนวคิดระบบนี้ ได้แก่

กิบสัน และคนอื่นๆ (Gibson & et al., 1979) ใช้ทฤษฎีระบบเป็นกรอบการวิเคราะห์ ประสิทธิภาพขององค์การ ประกอบด้วยปัจจัย 3 ประการ คือ

1) ความสามารถในการผลิต (Productivity) หมายถึง กิจกรรมในการผลิต โดยใช้ทรัพยากรน้อยที่สุด

2) ความพึงพอใจ (Satisfaction) หมายถึง กิจกรรมในการสนองตอบความสนใจ ของสมาชิก

3) การพัฒนา (Development) หมายถึง กิจกรรมการลงทุนในทรัพยากรด้านคน (Human Assets) โดยเฉพาะการฝึกอบรมและการพัฒนา

คอปโลว์ (Coplow, 1964) เสนอว่าประสิทธิผลขององค์การสามารถวัดได้จากแปดข้อ

1) ความมั่นคงในระยะยาว

2) การประสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของส่วนประกอบขององค์การ

3) ความเต็มใจของคนในองค์การในอันที่จะยังคงมีส่วนร่วมในองค์การต่อไป

4) การบรรลุถึงเป้าหมายขององค์การ

สตีท (Steers, 1977) ได้เสนอตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การ ซึ่งแยกตามลักษณะไว้ 4 ประการคือ

1) ลักษณะขององค์การ (Organizational Characteristics)

1.1) โครงสร้าง ได้แก่ ความมากน้อยของการกระจายอำนาจ การแบ่งงาน ตาม ความชำนาญเฉพาะด้าน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับขององค์การ ขนาดขององค์การ และช่วงการบังคับบัญชา

1.2) เทคโนโลยี หมายถึง เครื่องมือ หรือวิธีการซึ่งองค์การใ้ในการแปร สภาพตัว ป้อนออกไปเป็นผลผลิต ได้แก่ เครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต กระบวนการ และวิธีการผลิต

2) ลักษณะของสภาพแวดล้อม (Environmental Characteristics)

2.1) สภาพแวดล้อมภายนอกองค์การ ได้แก่สภาพแวดล้อมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง

2.2) สภาพแวดล้อมภายในองค์กร ได้แก่ บรรยากาศขององค์กร เช่น นโยบายการบริหารงานบุคคล รูปแบบการปกครองบังคับบัญชา ความสัมพันธ์ระหว่าง สมาชิกในองค์กร

2.3) ลักษณะของพนักงาน ได้แก่ ความผูกพันที่มีต่อองค์กร และผลการปฏิบัติงานของพนักงานในองค์กร

2.4) นโยบายการบริหารและการปฏิบัติ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายขององค์กร การติดต่อสื่อสาร ภาวะผู้นำ การสร้างสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน รวมถึงการปรับตัวขององค์กร และการริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ

2.7.5 วิธีการวัดประสิทธิผล

เอ็ดดี (Eddy, 1981) กล่าวว่า หากจะมีการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องของประสิทธิผล ควรคำนึงถึงระดับในการวิเคราะห์ 3 ระดับคือ ระดับบุคคล ระดับจัดการ และระดับองค์กรโดยมีวิธีการวัดประสิทธิผลขององค์กรในระดับองค์กร 4 แนวทาง คือ (Robbins, 1990)

1) วัดจากความสามารถในการบรรลุเป้าหมายขององค์กร (Goal-attainment Proach) วิธีการวัดตามแนวคิดนี้ยึดถือหลักการที่ว่า การวัดประสิทธิผลขององค์กรสามารถวัดได้จากความสามารถขององค์กรในการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ขององค์กร ภายใต้สมมติฐานที่ว่าองค์กรนั้นต้องมีเป้าหมายที่แท้จริงเป้าหมายนั้นสามารถมองเห็นและเข้าใจได้จำนวนเป้าหมายขององค์กรมีไม่มากเกินไป สมาชิกในองค์กรมีความเห็นพ้องต้องกันเป้าหมายและต้องสามารถวัดได้ว่า องค์กรจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้ในระดับใด เมื่อไหร่ และอย่างไรก็ตามวิธีการวัดประสิทธิผลขององค์กรตามแนวทางนี้ประสบกับปัญหาหลายประการด้วยกันเนื่องจากเป้าหมายขององค์กรมักมีเป้าหมายที่แตกต่างไปจากเป้าหมายในทางปฏิบัติ รวมถึงการทำความเข้าใจถึงผู้กำหนดเป้าหมายขององค์กรก็เป็นเรื่องที่เข้าใจ ได้ยากองค์กรหลายๆ องค์กรมีเป้าหมายหลายอย่างซึ่งในบางครั้งก็ขัดแย้งกันเองและการจัดอันดับความสำคัญของเป้าหมายเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ยากพอสมควร และที่สำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ความยากในการเลือกว่าจะวัดประสิทธิผลขององค์กรจากเป้าหมายระยะสั้น ระยะกลางหรือระยะยาว นอกจากนี้ แม้ว่าองค์กรจะสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้ แต่องค์กรอาจไม่มีประสิทธิผลก็ได้ถ้าหากเป้าหมายนั้นต่ำเกินไปวางเป้าหมายผิด หรือเป้าหมายนั้นเป็นอันตรายต่อองค์กร (Cameron, 1981)

2) วัดโดยอาศัยความคิดระบบ (System Approach) ด้วยข้อจำกัดของแนวทางแรก ที่เน้นการให้ความสำคัญกับปัจจัยผลผลิตขององค์กร ดังนั้น จึงมีการอาศัยแนวความคิดเชิงระบบ ซึ่งครอบคลุมส่วนอื่นๆ ขององค์กรมาประเมินประสิทธิผลขององค์กร โดยการวัดประสิทธิผลขององค์กรตามแนวคิดนี้ จะคำนึงถึง ความสามารถขององค์กรในการหาปัจจัยนำเข้า ความสามารถขององค์กรในการแปรสภาพปัจจัยนำเข้าเป็นปัจจัยผลผลิต ความสามารถในการอยู่รอดขององค์กร ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์แบบพึ่งพากันระหว่างส่วนต่างๆ ขององค์กรจะเห็นได้ว่า แนวทางการประเมินผลแบบนี้มีข้อดี คือ เป็นการให้ความสำคัญต่อเป้าหมายระยะยาวขององค์กร ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่างๆ ขององค์กร และสามารถหาตัวชี้วัดอื่นมาประเมินประสิทธิผลขององค์กรหากเป้าหมายขององค์กรมีความคลุมเครือ อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดของแนวคิดนี้คือ ตัวแปรบางตัว เช่น ความสามารถขององค์กรในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม

ที่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นตัวแปรที่วัดค่อนข้างยาก นอกจากนั้น ยังทำให้นักวิชาการสนใจศึกษาถึงวิธีการทำงาน (Means) มากกว่าเป้าหมายที่แท้จริง (Ends) ขององค์การ

3) วัดจากความสามารถขององค์การในการเอาชนะใจผู้มีอิทธิพลต่อองค์การ (Strategic constituencies Approach) องค์การที่มีประสิทธิผลตามแนวคิดนี้ คือ องค์การที่สามารถรู้ได้ว่ากลุ่มใด บุคคลใดมีความสำคัญต่อองค์การและสามารถเอาชนะใจกลุ่มคนเหล่านั้นหรือบุคคลนั้นๆ ได้ ซึ่งจะทำให้บุคคลและกลุ่มบุคคลเหล่านั้นไม่ดำเนินการใดๆ ที่ขัดขวางการทำงานขององค์การ ดังนั้นองค์การจะอยู่รอดได้จะต้องสามารถตอบสนองต่อความต้องการของบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์เหล่านั้นได้ดีข้อจำกัดของแนวคิดนี้ คือ ความยากในการระบุว่าใครหรือกลุ่มใดเป็นผู้ที่มีความสำคัญเหนือองค์การ และการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากลำบาก

4) วัดจากค่านิยมที่แตกต่างกันของสมาชิกในองค์การ (Competing-values Approach) แนวคิดนี้เห็นว่า การวัดประสิทธิผลขององค์การขึ้นอยู่กับผู้ประเมินว่าเป็นใคร มีค่านิยมอย่างไร เพราะบุคคลที่กำหนดเป้าหมายขององค์การแต่ละคนมีค่านิยมที่แตกต่างกัน เช่น ผู้บริหารฝ่ายผลิต และฝ่ายสนับสนุน ต่างก็มีความคิดที่แตกต่างกันในเรื่องของเกณฑ์การประเมินประสิทธิผลขององค์การ แนวคิดนี้มีความคล้ายคลึงกันกับแนวคิดระบบแต่แตกต่างกันที่แนวคิดนี้เน้นในเรื่องของคนที่มีอิทธิพลต่อการอยู่รอดขององค์การเป็นหลักการวัดโดยดูจากค่านิยมที่แตกต่างกันของสมาชิกองค์การ (Competing-value approach) นี้ เป็นการวัดประสิทธิผลขององค์การโดยพิจารณาค่านิยมที่ขัดแย้งกันของคนในองค์การใน 3 ประเด็น คือ การมองโครงสร้างองค์การว่าเน้นความยืดหยุ่นหรือการควบคุม การมองว่าควรจะเน้นคนหรือองค์การ และการมองถึงกระบวนการภายในว่ามีวิธีการและเป้าหมายอย่างไร

2.7.6 การวัดและประเมินประสิทธิผล

ประสิทธิผลทั้งหมดขององค์การเป็นเรื่องที่วัดได้ยากมากทั้งนี้เนื่องเพราะขนาดที่ใหญ่โตขององค์การความหลากหลายในด้านภารกิจ และการแยกย่อยออกเป็นส่วนประกอบต่างๆ ที่หลากหลายขององค์การ ขณะเดียวกันองค์การจะมีกิจกรรมที่หลากหลาย และดำเนินการเพื่อรองรับเป้าหมายหลายๆ ประการไปพร้อมกัน ทำให้เกิดผลต่างๆ มากขึ้นผลที่เกิดขึ้นมีทั้งผลจงใจให้เกิดขึ้น และผลที่ไม่ได้ต้องการให้เกิดขึ้น ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงการวัดประสิทธิผลไว้มากมาย ดังนี้

แคมป์เบล (Campbell, 1977) ได้สร้างปัจจัยชี้วัดประสิทธิผลขององค์กร และได้พัฒนาปรับปรุงในเวลาต่อมา บทความไม่ปรากฏหลักฐาน และไม่มีบทวิจยใดกล่าวไว้ โดยมีการรวบรวมตัวแปรเพื่อชี้วัดประสิทธิภาพขององค์กร จำนวน 30 ตัวชี้วัด ได้แก่

1) ประสิทธิภาพโดยรวม (Overall Effecting) เป็นการประเมินสภาพทั่วไปโดยนำคุณลักษณะของปัจจัยชี้วัดที่น่าจะเป็นการวัดด้วยสายตาโดยรวม ความสำเร็จในผลงานที่บันทึกไว้ หรือผลคะแนนที่ได้รับจากการประเมินหรือดุลพินิจของบุคคลหลายๆ คน ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับองค์กรนั้นๆ

2) ผลผลิต (Productivity) วัดปริมาณหรือจำนวนผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการ ซึ่งองค์กรผลิตได้ แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ปัจเจกบุคคล กลุ่มและองค์กร โดยใช้ข้อมูลที่บันทึกในด้านผลงานที่สำเร็จ และ/หรือค่าคะแนน

3) ประสิทธิภาพ (Efficiency) วัดจากดัชนีสะท้อนให้เห็นการเปรียบเทียบผลงานของหน่วยงานและต้นทุน

4) ผลกำไร (Profit) วัดจากจำนวนรายได้จากการขายหลังจากหักต้นทุนและบรรลูปเป้าหมายที่วางไว้ ร้อยละของรายรับจากการลงทุน และร้อยละของรายรับจากยอดขาย

5) คุณภาพ (Quality) วัดจากคุณภาพของการบริการหรือสินค้า โดยองค์กรที่ปฏิบัติงานอย่างมีแบบแผน ซึ่งเกิดจากการตัดสินใจในสินค้าและบริการแต่ละชนิดขององค์กร โดยวัดเป็นตัวเลช

6) อุบัติเหตุ (Accidents) วัดจากจำนวนความถี่ของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นขณะทำงาน ซึ่งทำให้เสียเวลา แคมป์เบล (Campbell, 1977) พบว่า อัตราการเกิดอุบัติเหตุ สามารถใช้วัดประสิทธิผลขององค์กร

7) การเติบโต (Growth) วัดจากการเพิ่มขึ้นอย่างแปรผันของจำนวนบุคลากร (Total Manpower) สมรรถนะในการผล (Plant Capacity) สินทรัพย์ (Assets) ยอดขาย (Sales) ผลกำไร (Profit) ส่วนแบ่งทางการตลาด (Market Share) และจำนวนของนวัตกรรม (Number of Innovations) ซึ่งอาจใช้ในการเปรียบเทียบการเติบโตในอดีตกับปัจจุบันได้

8) การขาดงาน (Absenteeism) โดยปกติจะไม่ระบุชัดเจน ในเรื่องการขาดงาน แต่มีนัยสำคัญในด้านจำนวนการขาดงาน (ยกตัวอย่างเช่น ระยะเวลาของการขาดงาน และความถี่ในการขาดงาน)

9) อัตราการลาออก (Turnover) ในบางกรณีวัดจากจำนวนการลาออก โดยความสมัครใจซึ่งวัดจากผลงานเป็นหลัก เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจกับจำนวนตัวแปร และการศึกษาเรื่องเหล่านี้มีจำนวนน้อยมากในการใช้วัด

10) ความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction) มีความคิดรวบยอดหลายวิธี โมเดลที่เป็นความพึงพอใจของปัจเจกบุคคลในปริมาณผลงานที่หลากหลายที่บุคลากรประสบผลสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงาน เช่น โอกาสในการได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง เป็นความพึงพอใจได้รับความสำคัญของผลสำเร็จของแต่ละคน ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับผู้อื่นที่เท่าเทียมกัน

11) แรงจูงใจ (Motivation) โดยทั่วไปบุคคลมีทัศนคติที่มุ่งมั่นทุ่มเทในการมีส่วนร่วม กับเป้าหมายขององค์กร หรือร่วมปฏิบัติกิจกรรมในหน้าที่ของตนอย่างดี ไม่ใช่ความพึงพอใจ เพราะผลงาน แต่มากกว่านั้น คือ ความพร้อมหรือปรารถนาที่จะบรรลุเป้าหมาย องค์กรให้ความยกย่องบุคคลเหล่านั้น

12)ขวัญกำลังใจ (Morale) เป็นการยากที่จะชี้ให้เห็นความเด่นชัดหรือยากต่อการเข้าใจในนักทฤษฎีและนักวิจัยขององค์กรของกลุ่มโดยธรรมชาติ เป้าหมายของส่วนร่วม คำมั่นสัญญา และความรู้สึกเป็นเจ้าขององค์กร กลุ่มที่มงานมีระดับขวัญกำลังใจ

13) การควบคุม (Control) ระดับและการกระจายในด้านการบริหารจัดการ การควบคุมภายในองค์กร โดยพฤติกรรมของสมาชิกในองค์กรมีอิทธิพลต่อกันและกำกับดูแลซึ่งกันและกัน

14) ความขัดแย้งและความสามัคคีกลมเกลียว (Conflict and Contention) ความสามัคคีกลมเกลียวในองค์กร ซึ่งสมาชิกชอบเหมือนกัน ทำงานร่วมกันอย่างดี สื่อสารอย่างเปิดเผยจริงใจ และให้ความร่วมมือในการทำงานอย่างเต็มที่ แต่อีกด้านหนึ่งในองค์กรที่ฉ้อฉล ทั้งวาจาโกหก และมีปัญหาขัดแย้ง ขาดความร่วมมือ และไร้ประสิทธิภาพในการสื่อสาร

15) ความยืดหยุ่นในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม (Flexibility Adaptation) การปรับตัว นวัตกรรม (Adaptation Innovation) อ้างอิงศักยภาพขององค์กรในการเปลี่ยนแปลงตามนโยบายหรือมาตรฐานการปฏิบัติงานของบริษัท เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมมากมาย มีหลายคนที่เขียนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ แต่น้อยมากที่จะสร้างเครื่องมือวัดมาตรฐานในด้านนี้

16) การวางแผนและการตั้งวัตถุประสงค์ (Planning and Goal Setting) ระดับการวางแผนขององค์กรอย่างเป็นระบบเพื่ออนาคต และรวมถึงความรู้ที่จะมีส่วนร่วมในการตั้งวัตถุประสงค์ขององค์กร

17) ความเห็นร่วมกันในเป้าหมาย (Goal Consensus) หากแยกความมุ่งมั่นต่อเป้าหมายขององค์กรออกความเห็นพ้องต้องกันในเป้าหมาย ซึ่งทุกคนตระหนักถึงเป้าหมายขององค์กรเหมือนกัน เป็นทิศทางเดียวกัน

18) การยอมรับในเป้าหมายขององค์กร (Internalization of Organizational Goal) อ้างอิงการยอมรับในเป้าหมาย รวมถึงความเชื่อในเป้าหมายดังกล่าวถูกต้องและเป็นจริงได้ จะไม่ขยายผลถึงเป้าหมายชัดเจน หรือยอมรับโดยสมาชิก (เป้าหมายชัดเจน และเห็นพ้องต้องกัน ตามลำดับ)

19) บทบาทและบรรทัดฐาน (Role and Norm Congruence) ระดับความเห็นตกลงร่วมกันของสมาชิกขององค์กร ซึ่งเกิดขึ้นโดยทัศนคติ และความปรารถนาของระดับหัวหน้างาน ความคาดหวัง ในผลงาน ขวัญและกำลังใจ ตัวกำหนดของบทบาทและอื่นๆ

20) ทักษะการจัดการอย่างมีสัมพันธภาพ (Managerial Interpersonal Skills) ระดับทักษะของผู้บริการที่มีต่อหัวหน้างาน ผู้ใต้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงาน ในด้านการให้การสนับสนุน อำนวยความสะดวก ด้วยการสร้างสัมพันธภาพ และความกระตือรือร้นที่จะบรรลุเป้าหมาย และได้รับผลสำเร็จอย่างงดงาม รวมทั้งความเอาใจใส่ต่อพนักงานเป็นหลัก และอื่นๆ

21) ทักษะการจัดการโดยเน้นงานเป็นหลัก (Managerial Task Skills) ระดับทักษะผู้บริหารขององค์กร ส่งการผู้บังคับบัญชา หรือหัวหน้าทีมผู้ปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วง ซึ่งไม่ได้ใช้ทักษะสัมพันธภาพกับสมาชิก

22) การบริหารจัดการข้อมูลและการสื่อสาร (Information Management and Communication) ประสิทธิภาพขององค์กร ซึ่งเกี่ยวกับความสำคัญในด้านการวิเคราะห์ข้อมูล และการกระจายข้อมูลอย่างถูกต้องสมบูรณ์ และมีประสิทธิภาพ

23) ความเป็นระเบียบเรียบร้อย (Readiness) องค์กรที่ประสบผลสำเร็จในงานนั้น ตัวแปรที่ใช้วัดความสำเร็จต้องมีความเคร่งครัดในระเบียบวินัยเหมือนกับทหาร

24) การใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ (Utilization of Environment) องค์กรที่ประสบความสำเร็จยอมรับว่าทรัพยากรเป็นสิ่งหายากและมีคุณค่า จึงมีความจำเป็นมากที่จะใช้อย่างมีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

25) การประเมินองค์กรโดยบุคคลภายนอก (Evaluations by External Entities) การประเมินองค์กรหรือหน่วยงาน โดยปัจเจกบุคคลและองค์กรภายนอกที่มีสัมพันธภาพกัน ซึ่งองค์กรและบุคคลให้ความจงรักภักดี ความมั่นใจ และให้การสนับสนุนแก่องค์กร นั่นคือกลุ่มของผู้ผลิต ลูกค้า เจ้าของธุรกิจ คู่ค้าที่สำคัญ และสาธารณชน

26) ความมั่นคง (Stability) ความมั่นคงของโครงสร้าง หน่วยงาน และทรัพยากรต่างๆ ขององค์กรตามเวลาที่ผ่านไป หรือช่วงวิกฤติ ยากลำบากยังสามารถผ่านไปได้

27) คุณค่าของทรัพยากรบุคคล (Value of Human Resource) ปัจจัยที่วัดในเรื่องของคุณค่าหรือมูลค่าของสมาชิกแต่ละคนในด้านความรู้สึกหรือสำนึกผิดชอบต่อองค์กร

28) การมีส่วนร่วมและการกระจายอำนาจ (Participation and Shared Influence) แต่ละคนในองค์กรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ซึ่งมีผลต่อเขาทั้งหลายโดยตรง

29) การเน้นการพัฒนาและฝึกอบรม (Training and Development Emphasis) ความทุ่มเทในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลขององค์กร

30) การเน้นผลงาน (Achievement Emphasis) ความต้องการของบุคคลด้านความสำเร็จตามเป้าหมายขององค์กร ซึ่งปรากฏให้เห็นเด่นชัดในเรื่องคุณค่าที่สูงกับเป้าหมายใหม่ๆ

มิลเลท (Millet, 1954) ได้แสดงทัศนะถึงปัจจัยชี้วัดความสำเร็จในองค์กรภาครัฐว่า ปัจจัยชี้วัดมีความหลากหลายในการวัดคุณสมบัติต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยในประการแรก ต้องมีความง่าย แต่มีน้ำหนักแตกต่างกันที่สามารถถ่วงค่าความแปรปรวนได้อย่างดี หากตัวใดไม่สามารถอ้างอิงได้เพียงพอ โดยเฉพาะโมเดลประสิทธิผลขององค์กร ต้องมีโครงสร้างที่ถูกต้องและเหมาะสม มีความสม่ำเสมอ เป็นระบบสมบูรณ์แบบและละเอียดในตัวแปรชี้วัด อย่างไรก็ตาม ไม่มีรูปแบบใดที่ถูกต้องที่สุด ดังนั้น จึงต้องกำหนดหลักเกณฑ์และวัตถุประสงค์ให้ชัดเจน ประการที่สอง หากมองในมุมกว้างและเฉพาะเจาะจง ยังไม่อาจสรุปหรือเข้าใจได้ง่าย ประการที่สาม หากพิจารณาถึงแนวความคิด วิธีการที่ใช้กับองค์กร ผลงานที่ประสบผลสำเร็จ ข้อมูลทาง On Line ค่าคะแนนที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความคิดเห็นส่วนบุคคลมาใช้ประเมินองค์กรร่วมกัน ประการที่สี่ ตัวแปรที่ใช้วัดหรือนำมาเป็นเกณฑ์กำหนดระดับพฤติกรรม เช่น ความพึงพอใจในงาน (Job Satisfaction) มีระดับมากน้อยเพียงใด ซึ่งอาจหมายถึงการใช้วิจารณ์ถ้อยแถลงของระดับความพึงพอใจของบุคลากร ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจน และอยู่ภายในเกิดขึ้นทุกวันในองค์กรอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น เป็นการยากที่จะวัดความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรความสนใจกับผลงานหรือไม่ ดังเช่น โมเดลวัตถุประสงค์ (Goal Model) และระบบธรรมชาติ (Nature System) นักทฤษฎีนักวิจัยส่วนใหญ่ และนักปฏิบัติจะปรับใช้แนวความคิดระบบในการทดสอบสมมติฐานตัวแปรระบบเพื่อหาข้อสรุปความสัมพันธ์ในความสำเร็จขององค์กรที่มีพันธกิจ (Mission) ขององค์กรอย่างชัดเจน ในทางตรงกันข้ามโมเดลวัตถุประสงค์ (Goal Model) ต้องการข้อมูลเป็นหลัก ในการสนับสนุนข้อเท็จจริง จึงต้องมีแผนที่ชัดเจน โดยใช้ปัจจัยชี้วัดแบบทั่วไปและเฉพาะเจาะจง (Generality Specificity) และความสัมพันธ์ (Mean and Relationships) กำหนดโครงสร้างที่เป็นแบบแผนผัง เว้นแต่ประสิทธิผลขององค์กรจะกำหนดนโยบาย หลักเกณฑ์ที่ใช้เกณฑ์ชี้วัดที่แน่นอน

อย่างไรก็ตามเกณฑ์การวัดประสิทธิผลขององค์กรที่แคมป์เบลได้นำเสนอไว้ข้างต้น แม้ว่าจะมีผลประโยชน์ในการนำไปประเมินเพื่อชี้วัดประสิทธิผลขององค์กร แต่เกณฑ์หลายข้อมีความขัดแย้งกันอยู่ หากจะนำไปใช้ให้ได้ผลจำเป็นต้องทบทวน และเลือกเกณฑ์การประเมินที่มี ความสอดคล้องกับองค์การมากที่สุด

กิบสัน และคนอื่นๆ (Gibson & et al., 1982) ได้นำความหมายของประสิทธิผลขององค์กรที่ Chris Argyris ได้ให้ไว้ว่าเป็นสถานะ ซึ่ง “องค์กรตามระยะเวลาที่ผ่านมาเพิ่มผลผลิตขึ้น (Outputs) ในขณะที่ตัวป้อน (Inputs) คงที่หรือลดน้อยลง หรือมีผลผลิตที่คงที่ในขณะที่ตัวป้อนลดลง”

มาผสมผสานกับมิติเวลา ทำให้การวิเคราะห์องค์การจะต้องวิเคราะห์กระบวนการหรือวงจรของการนำทรัพยากร ซึ่งเป็นปัจจัยหรือตัวป้อนมาจัดการให้ออกมาเป็นผลกลับสู่สภาพแวดล้อมผ่านระยะเวลา โดยมีเครื่องบ่งชี้ซึ่งสามารถจำแนกตามระยะเวลาได้ดังนี้

1) เครื่องบ่งชี้ระยะสั้น (Short-Run) ซึ่งวัดได้จากการผลิต ประสิทธิภาพและความพอใจ
2) เครื่องบ่งชี้ระยะกลาง (Intermediate) ซึ่งวัดได้จากความสามารถในการปรับตัวและการพัฒนา

3) เครื่องบ่งชี้ระยะยาว (Long-Run) ซึ่งก็คือความอยู่รอดขององค์การ
กรณี กิรีติบุตร (2529) ได้ศึกษาแนวความคิดและการวิเคราะห์วิสัยของนักคิดและนักทฤษฎี ตลอดจนการสร้างแบบจำลองในเรื่องการประเมินประสิทธิผลขององค์การซึ่งอาจแยกเป็นแนวทางในการวัดประสิทธิผลได้ 3 แนวทาง ดังนี้

1) การประเมินประสิทธิผลขององค์การในแง่เป้าหมาย (The Goal Approach) เป็นการใช้วิธีวัดที่ตั้งอยู่บนวิธีการและเป้าหมายขององค์การ โดยพบว่าความสามารถในการผลิต (Productivity) ความยืดหยุ่นคล่องตัว (Flexibility) และปราศจากซึ่งความกดดัน (Strain) และข้อขัดแย้ง (Conflict) มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างใกล้ชิดกับเป้าหมายขององค์การ ปัญหาสำคัญประการหนึ่งเกี่ยวกับการใช้ความสามารถในการผลิตเป็นเครื่องบ่งชี้ความมีประสิทธิภาพที่สำคัญนั้น ในกรณีที่องค์การนั้นเป็นองค์การที่ทำหน้าที่หรือมีเป้าหมายในการให้บริการ และองค์การที่มีหน้าที่ในการผลิตเองหลายองค์การที่อาจไม่สามารถวัดประสิทธิผลขององค์การได้จากความสามารถในการผลิตอย่างเต็มที่

2) การประเมินประสิทธิผลขององค์การในแง่ของระบบทรัพยากร (The System Resource Approach) เป็นการพยายามหลีกเลี่ยงจุดอ่อน และข้อบกพร่องบางประการของการประเมินประสิทธิผลในแง่ของเป้าหมาย โดยไม่พิจารณาถึงเป้าหมายขององค์การเสียเลย เพราะเห็นว่าเป็นไปได้ยากที่จะใช้ในการบรรลุเป้าหมายเป็นเครื่องวัดประสิทธิผลขององค์การ จึงมีการใช้แบบจำลองของระบบทรัพยากรแทนแบบจำลองนี้ ตั้งอยู่บนแนวความคิดว่าองค์การเป็นระบบเปิด ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมในการแลกเปลี่ยน (Exchange) และการแข่งขัน (Competition) ดังนั้น ประสิทธิภาพหมายถึง ความสามารถขององค์การในการแสวงหาผลประโยชน์จากสภาพแวดล้อม เพื่อให้ได้มาซึ่งทรัพยากร ซึ่งหายากและมีคุณค่า องค์การจะมีประสิทธิผลสูงสุดก็เมื่อองค์การสามารถแสวงหาประโยชน์สูงสุดได้จากตำแหน่งที่ทำการต่อรอง และใช้ประโยชน์ได้มากที่สุดในการได้มาซึ่งทรัพยากร

3) การประเมินประสิทธิผลโดยใช้หลายเกณฑ์ (The Multiple Criteria of Effectiveness) วิธีนี้ความเหมาะสมเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง ทั้งในแง่ของนักวิชาการและเมื่อนำมาใช้ในการวัดประสิทธิผลขององค์การ ในทางปฏิบัติใช้ประเมินหน่วยงานต่างๆ ได้ดี กล่าวคือ

- (3.1) ความสามารถในการผลิตและประสิทธิภาพโดยวัดจากผลผลิต
- (3.2) ลักษณะขององค์การ เช่น บรรยากาศขององค์การ รูปแบบการอำนาจการและสมรรถนะขององค์การในการปฏิบัติงาน
- (3.3) พฤติกรรมในการผลิต เช่น การร่วมมือร่วมใจการพัฒนาการปฏิบัติงานที่เชื่อถือได้

เทพศักดิ์ บุญรัตน์ (2536) อธิบายการวัดประสิทธิผลไว้ว่า ความมีประสิทธิภาพสามารถวัดได้ 2 แนวทาง คือ

1) การวัดประสิทธิผลจากกรอบของหน่วยงานโดยเปรียบเทียบระหว่างผลการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้นกับเป้าหมายที่ตั้งไว้ในแผนงานเท่านั้น ไม่ได้ก้าวล่วงไปพิจารณาถึงการสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการ

2) การวัดประสิทธิผลในด้านของการตอบสนองต่อความต้องการของผู้รับบริการ โดยพิจารณาทั้งในด้านปริมาณ คุณภาพ ความรวดเร็ว ตลอดจนการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีของ ผู้ที่ทำหน้าที่ให้บริการ

พิทยา บวรวัฒนา (2546) ได้นำเสนอวิธีวัดประสิทธิผลขององค์การ 4 วิธี คือ

1) วิธีวัดประสิทธิผลขององค์การจากความสามารถขององค์การในการบรรลุเป้าหมาย วัดได้จากความสามารถขององค์การในการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย

2) วิธีวัดประสิทธิผลขององค์การโดยใช้ความคิดระบบ ให้วัดประสิทธิผลขององค์การโดยคำนึงถึง 1) ความสามารถขององค์การในการหาปัจจัยนำเข้า 2) ความสามารถขององค์การ ในการแปรสภาพปัจจัยนำเข้าให้กลายเป็นปัจจัยนำออก 3) ความสามารถขององค์การในการอยู่รอดท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง และ 4) ความสัมพันธ์แบบพึ่งพาระหว่างส่วนต่างๆ ขององค์การ ถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดทำงานได้ไม่ดีแล้วจะกระทบกระเทือนต่อส่วนอื่นๆ ได้

3) วิธีวัดประสิทธิผลขององค์การ โดยดูจากความสามารถขององค์การในการชนะใจผู้มีอิทธิพล ได้แก่ องค์การที่มาสายตาแหลมคมสามารถมองว่าบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์ใดในสภาพแวดล้อม ที่มีความสำคัญต่อองค์การและยังต้องเป็นองค์การที่สามารถชนะใจบุคคลและกลุ่มผลประโยชน์ทั้งหลายนั้นไม่ให้นำขัดขวางการทำงานขององค์การ

4) วิธีวัดประสิทธิผลขององค์การจากค่านิยมที่แตกต่างกันของสมาชิกองค์การ นักวิชาการเชื่อว่าประสิทธิผลขององค์การเป็นเรื่องนานาจิตตังเกณฑ์วัดประสิทธิผลขององค์การจึงขึ้นอยู่กับว่าใครมีตำแหน่งอะไร มีผลประโยชน์อะไร ดังนั้นการวัดประสิทธิผลขององค์การ จึงต้องพิจารณาค่านิยมต่างๆ ของผู้ประเมินองค์การซึ่งจะเป็นผู้เลือกว่าจะใช้มาตรวัดประสิทธิผลองค์การแบบไหน

กล่าวโดยสรุป การวัดประสิทธิผลขององค์การสามารถวัดได้จากการบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ขององค์การ โดยพิจารณาจากผลลัพธ์ของการบรรลุวัตถุประสงค์ และการประเมินผลโดยประชาชนซึ่งประเมินจากความพึงพอใจของประชาชน

2.7.7 ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงาน

ประสิทธิผลของการปฏิบัติงานนั้น คือ ผลสำเร็จอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติงานตามโครงการ หรือแผนงานนั้นตามวัตถุประสงค์ขององค์การที่ได้ตั้งไว้ หรือได้คาดหวังไว้ โดยหากนำมาศึกษาแล้วจะพบว่าประสิทธิผลนั้น หมายถึง ผลสำเร็จที่เกิดขึ้นแล้วตัวเราคิดหรือวางแผนที่จะประกอบกิจการใดแล้วสามารถทำกิจการนั้นให้ สำเร็จได้ตามที่คิดหรือวางไว้ เรียกว่า การทำงานนั้นมีประสิทธิภาพ แนวความคิดสมัยใหม่ในการจัดกิจการงานจะเริ่มต้นที่การตั้งจุดสำเร็จของงาน นั่นคือ ในการวางแผนงานนั้น ณ จุดเริ่มต้นของงานจะมีการตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์กันว่าผลสำเร็จที่เราต้องการนั้นคืออะไร ประสิทธิภาพ (Effectiveness) หมายถึง การที่ดำเนินโครงการหรืองานอย่างหนึ่ง อย่างใดแล้วและปรากฏว่าผลเกิดขึ้น (Outcomes) หรือผลผลิตที่เกิดขึ้น (Output) ณ ระดับหนึ่งระดับใดที่เป็นเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มีการใช้ทรัพยากร (Resources)

หรือปัจจัยนำเข้า (Inputs) มากน้อยเพียงใด ถ้าใช้ทรัพยากรหรือปัจจัยนำเข้ามาดำเนินการในโครงการหรืองานได้น้อยที่สุด และผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ การดำเนินโครงการนั้นจะมีประสิทธิผลสูงสุด (ทั้งนี้โดยการเปรียบเทียบโครงการแต่ละโครงการที่สามารถดำเนินการแล้วบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่กำหนดได้เหมือนกัน) ในทางตรงกันข้ามโครงการใดแม้ว่าจะสามารถดำเนินการบรรลุวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่กำหนดได้เหมือนกันก็ตามแต่ใช้ทรัพยากรหรือปัจจัยนำเข้ามามากกว่าโครงการอื่นๆ โครงการนั้นก็ไม่ใช่โครงการที่มีประสิทธิผลสูงสุด

สำหรับวิธีในการทดสอบการบริหารที่ดีก็คือการดูความสามารถในการจัดองค์การ (Organize) และการใช้ทรัพยากรที่หาได้ให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์และรักษาระดับการปฏิบัติที่มีประสิทธิผลไว้ให้ได้สิ่งสำคัญในที่นี้คือ ประสิทธิภาพ หรือ Effectiveness ซึ่งในปัจจุบันมักเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าแนวความคิดเรื่องประสิทธิภาพ คือ ตัวการที่จะเป็นเครื่องมือตัดสินในขั้นสุดท้ายว่าการบริหารและองค์การประสบความสำเร็จหรือไม่ เพียงใด อย่างไรก็ตาม คำว่าประสิทธิผลยังมีความแตกต่างกันอยู่ในความเข้าใจของนักวิชาการต่างสาขากัน สำหรับนักเศรษฐศาสตร์หรือนักวิเคราะห์ทางการเงิน ประสิทธิภาพขององค์การ (Organization Effectiveness) มีความหมายอย่างเดียวกันกับผลกำไร (Profit) หรือผลประโยชน์จากการลงทุน (Return on Investment) สำหรับผู้จัดการฝ่ายผลิต ประสิทธิภาพมักหมายถึงความถึงคุณภาพหรือปริมาณของผลผลิตที่เป็นสินค้าหรือบริการ สำหรับนักวิทยาศาสตร์การวิจัยประสิทธิภาพอาจถูกตีความในรูปของจำนวนสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ หรือผลผลิตใหม่ๆ ขององค์การ และสำหรับนักสังคมศาสตร์ ประสิทธิภาพมักหมายถึงความถึงคุณภาพของชีวิตการทำงานภรณ์ มหานนท์ (2529) ยังมีความเห็นอีกว่าประสิทธิภาพขององค์การจะมีขึ้นได้ย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ว่าองค์กรสามารถทำประโยชน์จากสภาพแวดล้อมจนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดที่อยู่เบื้องหลังควบคู่กับประสิทธิภาพคือความมีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึงการมีสมรรถนะสูงสามารถมีระบบการทำงานที่ก่อให้เกิดผลได้สูง โดยได้ผลผลิตที่มีมูลค่าของทรัพยากรที่ใช้ไป

กล่าวโดยสรุปประสิทธิภาพ หมายถึง ความสามารถในการบรรลุวัตถุประสงค์ ตามแนวความคิดของสาขาวิชาการทำให้เกิดความคิดที่แตกต่างกันต่อวิธีการในการปรับปรุงประสิทธิภาพขององค์การให้ดีขึ้น ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการประเมิน (Evaluation Criteria) มีประสิทธิภาพขององค์การเพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่ถ้าเป็นหน่วยงานราชการ และหน่วยสังเคราะห์ต่างๆ เน้นเป้าหมายของประโยชน์องค์กรโดยตรง ในการประเมินถึงประสิทธิภาพขององค์การเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในการปรับปรุงประสิทธิภาพขององค์การอย่างแท้จริง

2.8 บริบทนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

2.8.1 ประวัตินิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี

บริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทที่ประกอบกิจการทางด้านเขตอุตสาหกรรมแห่งแรกของประเทศไทย และเป็นหนึ่งในบริษัทที่ดำเนินการมาเป็นเวลายาวนานกว่า 41 ปี เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี 2514 และด้วยการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่ง นวนคร ได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (The Stock Exchange of Thailand, SET) เป็นบริษัทมหาชน เมื่อปี 2545 ด้วยความโดดเด่นของโครงการเขตอุตสาหกรรมนวนคร ที่ตั้งอยู่ในทำเลยุทธศาสตร์ ที่เป็นประตูสู่

ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบกับระบบสาธารณูปโภค และ ระบบสาธารณสุขการต่างๆ ที่ทางบริษัทได้เตรียมพร้อมไว้รองรับความต้องการของนักลงทุนไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศก็ตาม เขตอุตสาหกรรมนวนครเป็นที่ยอมรับของนักลงทุนมากกว่า 200 บริษัท ไม่ว่าจะเป็นญี่ปุ่น สิงคโปร์ ไต้หวัน สหรัฐอเมริกา และอื่นๆ โดยธุรกิจส่วนใหญ่ในเขตอุตสาหกรรมได้แก่ อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมสนับสนุน เป็นต้น

ด้วยความสมบูรณ์ของโครงการเขตอุตสาหกรรมนวนคร จึงทำให้นวนครเป็นแหล่งรวมแรงงานฝีมือจำนวนมาก ทางบริษัทนวนครจึงได้จัดให้มีโครงการ เดอะนวนครไพรเวจี้ เพื่อสำหรับการเติบโตของชุมชนภายในโครงการ เดอะนวนครไพรเวจี้ เป็นคอนโดมิเนียมที่สมบูรณ์แบบภายในโครงการมี พลาซ่า สวนพักผ่อน และระบบรักษาความปลอดภัย พร้อมสรรพสำหรับผู้บริหาร และพนักงานด้วยจำนวนห้องที่มากกว่า 1,000 ห้องในเฟสแรก

บริษัท นวนครฯ เป็นที่รู้จักไม่ใช่เพียงในฐานะบริษัทที่ให้บริการเกี่ยวกับเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมในระดับแนวหน้า นวนครยังเป็นชื่อที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพ และทำเลสำหรับการอุตสาหกรรม โครงสร้างพื้นฐานที่เพียบพร้อม และการให้บริการลูกค้าที่สามารถปรับเข้าหาลูกค้าแต่ละราย ประกอบกับบริษัทฯ มีผลกำไรอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด กรรมการบริษัทฯ ซึ่งได้รับการคัดเลือกกว่าเป็นผู้ชำนาญและมีประสบการณ์กว้างขวางในกิจการเหล่านั้น มีหน้าที่ กำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ การดูแลแผนธุรกิจ ตลอดจนตรวจตราระดับการควบคุมและการจัดการความเสี่ยงของการดำเนินกิจการ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้ถือหุ้นได้รับผลตอบแทนสูงสุดในแนวทางที่ควบคุมดูแลได้

ด้วยทำเลที่ตั้งห่างจากกรุงเทพมหานคร 46 กิโลเมตร มีเส้นทางเชื่อมต่อกับทางหลวงยกระดับ ซึ่งใช้เวลาเดินทางเพียง 45 นาที จากกรุงเทพมหานคร และห่างจากถนนวงแหวนรอบนอกเพียง 5 กิโลเมตร จึงสะดวกสบายในด้านการเดินทาง และการขนส่งลำเลียงสินค้าไปยังสถานที่ต่างๆ และมีพื้นที่มากกว่า 6,500 ไร่ แบ่งเขตอุตสาหกรรมนวนครเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) พื้นที่เขตอุตสาหกรรมทั่วไป 2) พื้นที่เขตปลอดอากร 3) พื้นที่เขตพาณิชย์กรรมและที่พักอาศัย และ 4) พื้นที่ สีเขียว

2.8.2 สิทธิประโยชน์ที่นักลงทุนจะได้

1) สิทธิประโยชน์ที่ได้รับจาก บีไอไอ (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน) ตามเขตการลงทุน เขต 1

2) ให้ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 3 ปี ทั้งนี้จะต้องเป็นกิจการที่มีขนาดการลงทุนตั้งแต่ 10 ล้านบาทขึ้นไป (ไม่รวมค่าที่ดินและทุนหมุนเวียน)

3) ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นสำหรับส่วนที่ผลิตเพื่อการส่งออกเป็นระยะเวลา 1 ปี

4) ให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าเครื่องจักรกึ่งหนึ่งเฉพาะเครื่องจักรที่มีอากรขาเข้าไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10

5) สิทธิประโยชน์เพิ่มเติม

สิทธิประโยชน์สำหรับกิจการที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษได้แก่ 1) ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร และ 2) ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี

สิทธิประโยชน์สำหรับกิจการที่ให้ความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อประเทศ ได้แก่ ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล โดยไม่กำหนดสัดส่วนการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล

6) สิทธิประโยชน์ที่ได้จากกรมศุลกากร ของเขตปลอดอากรนวนคร

2.8.3 ประเภทอุตสาหกรรมในโรงงานนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

บริษัท นวนคร จำกัด (มหาชน) ได้จัดแบ่งพื้นที่ 188 ไร่ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของโครงการเขตอุตสาหกรรมนวนคร ปทุมธานี เป็นเขตปลอดอากร ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือการดำเนินกิจการอื่นใดในการอำนวยความสะดวกให้แก่ธุรกิจนำเข้า และส่งออก การดำเนินกิจการใดๆ ในพื้นที่เขตปลอดอากร ให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการนอกประเทศไทยและนอกอาณาเขตของศุลกากรไทยดังนั้นสินค้าหรือวัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศหรือในประเทศเมื่อเคลื่อนย้ายเข้ามาและ/หรือส่งออกจากเขตปลอดอากรจะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีตามกฎหมาย โดยประเภทอุตสาหกรรมในโรงงานนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ได้แก่ 1) อิเล็กทรอนิกส์ 2) ออโต้พาร์ท 3) อาหาร 4) ของเด็กเล่น 5) แพคเกจจิ้ง 6) เพอร์นิเจอร์ 7) ฉีดพลาสติก 8) ของใช้ในบ้าน 9) อุปกรณ์การแพทย์ 10) แม่พิมพ์ 11) โลจิสติกส์ 12) ลูกยาง 13) รีไซเคิล 14) เจียร์โนเพชร 15) อะลูมิเนียม และ 16) อื่นๆ และนอกจากนั้นรายชื่อในโรงงานนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ประกอบไปด้วย 227 โรงงาน (ภาคผนวก ช1)

2.8.4 สาธารณูปโภค

ไฟฟ้า จากการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ประกอบไปด้วยสถานีไฟฟ้าย่อย 4 สถานี กำลังจ่ายกระแสไฟฟ้า 515 MVA. ไฟฟ้ากำลังส่ง 115 KV และกำลังส่ง 22 KV เพื่อรองรับการจ่ายกระแสไฟฟ้าภายในโครงการ ก๊าซธรรมชาติ จาก บริษัท ปตท. จำกัด ก๊าซธรรมชาติ จำกัด

น้ำประปาจาก โรงผลิตน้ำเพื่ออุตสาหกรรมนวนคร สามารถจ่ายน้ำได้ถึง 75,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน และระบบน้ำสำรองจากการประปาส่วนภูมิภาคอีก 50,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน

ระบบบำบัดน้ำเสีย บำบัดน้ำเสียด้วยระบบ Activated Sludge ที่ทันสมัย และได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งสามารถบำบัดน้ำเสียได้ถึง 45,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน ระบบป้องกันน้ำท่วมกำแพงป้องกันน้ำถาวรสูงจากระดับน้ำทะเล 5.5 เมตร รอบโครงการรวมระยะทางประมาณ 20 กิโลเมตร และรางระบายน้ำฝน (V-Ditch) รวมทั้งสถานีสูบน้ำขนาดใหญ่จำนวน 4 สถานี และเครื่องสูบน้ำแบบเคลื่อนที่จำนวน 10 เครื่อง

ระบบสื่อสารจาก TOT, TT&T และ TRUE เป็นต้น โดยได้ทำการติดตั้งเครือข่ายเพื่อให้บริการภายในโครงการ ปัจจุบันมีคู่สายมากกว่า 5,000 เลขหมาย นอกจากนี้ยังมีสถานีรับส่งสัญญาณโทรศัพท์เคลื่อนที่ทุกระบบ และระบบ ISDN ระบบความเร็วสูงแบบเช่าเหมาเป็นรายเดือน

ถนนภายในโครงการมีความกว้างและผิวจราจรที่ได้รับมาตรฐาน ประกอบด้วยถนนสายหลัก 4 เลน กว้าง 32 เมตร และถนนสายรองกว้าง 28 เมตร

การรักษาความปลอดภัย กล้องวงจร ปิด CCTV และพนักงานรักษาความปลอดภัย ตลอด 24 ชั่วโมง รอบโครงการ พร้อมทั้งสถานีตำรวจและรถดับเพลิง เพื่อช่วยดูแลรักษาความปลอดภัยและการจราจรภายในโครงการ ระบบกำจัดขยะ ขยะอันตรายและขยะที่เกิดจากกระบวนการผลิตได้รับการกำจัด โดยบริษัท เจนโก้ จำกัด และ บริษัท เบตเตอร์ เวิลด์ กรีน จำกัด (มหาชน) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลูกค้าเป็นผู้เลือกใช้บริการ

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวมงานวิจัยต่างๆ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องของประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ดังนี้

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

พรพิมล เรืองกิจ (2540) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง สถานภาพทางกฎหมายต่อการนำมาตราฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดการสิ่งแวดล้อม มาใช้เพื่อป้องกันมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม ผลการวิจัยพบว่า ใช้มาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาการค้าระหว่างประเทศ และปัญหามลพิษที่เกิดจากการประกอบอุตสาหกรรม ซึ่งประเทศไทยผูกพันในฐานะประเทศสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน และองค์การการค้าโลก แต่เนื่องจากมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมมีใช้มาตรการบังคับ จึงต้องแสวงหามาตรการส่งเสริมเพื่อให้ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมหันมาให้ความสนใจ มีข้อเสนอให้มีการส่งเสริมนำมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมมาใช้กับโรงงานจำพวกที่ 3 ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ศุภกิจ บุญศิริ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง มาตรการอนุรักษ์พลังงานที่เหมาะสมในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการผลิตอาหารกระป๋องทั้ง 3 ประเภท มีลักษณะที่ใกล้เคียงกันมีการใช้พลังงาน 2 ชนิดคือ พลังงานไฟฟ้าและพลังงานความร้อน โดยส่วนใหญ่เป็นพลังงาน ความร้อนที่ได้มาจากไอน้ำ ซึ่งผลิตจากหม้อไอน้ำที่ใช้ น้ำมันเตาเป็นเชื้อเพลิง ในขณะที่พลังงานไฟฟ้าได้นำมาใช้ในการขับเคลื่อนมอเตอร์ไฟฟ้าของอุปกรณ์ในกระบวนการผลิต และระบบสายพาน ลำเลียง จากการจัดทำดัชนีการใช้พลังงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมแต่ละประเภท เพื่อหาแนวทางที่จะประหยัดพลังงาน จึงจัดทำมาตรการ อนุรักษ์พลังงานที่เหมาะสมกับโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทผลิตอาหารกระป๋อง โดยใช้ปัญหาและอุปสรรคของโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้วิจัยเห็นว่าค่าดัชนีดังกล่าวสามารถนำมาใช้เป็นเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับโรงงาน อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมประเภทผลิตอาหารกระป๋องของประเทศไทย ใช้เป็นแนว ทางปฏิบัติได้ พร้อมทั้งได้จัดทำข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับการบริหารการใช้พลังงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

ดวงพร โสติถิमानนท์ (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์วัดคุรีไซเคิลชุมชน เขตบางกระบือ ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานทั้งสามด้าน คือ การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย พบว่า ประชาชนในชุมชนเครือข่ายส่วนใหญ่ได้ความร่วมมือในการคัดแยกปัญหาขยะ เหตุผลสำคัญในการคัดแยก คือเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม การเสริมสร้างแนวความคิดให้ชุมชนในเรื่องการจัดการขยะมูลฝอย พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการแยกขยะเป็นอย่างดี ความรู้ที่ประชาชนได้รับคือ ความหมายของขยะมูลฝอย การแยกประเภทของขยะมูลฝอย และประโยชน์ของการแยกขยะมูลฝอย และการสร้างรายได้สามารถพึ่งตนเองด้านการเงินของศูนย์ พบว่า ศูนย์ขาดสภาพคล่องต้องกู้เงินจากสถาบันอื่นเพื่อใช้จ่ายในการดำเนินงาน

กมลวรรณ ฉัตรมงคล (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมในโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออก ต่อชุมชนประมงกรณีศึกษาชุมชนคลองตำหรุ

จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ผบกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากโรงงานทั้งในและนอกนิคมอมตะนครมีทั้งด้านบวกและด้านลบ ผบกระทบในเชิงลบ ได้แก่ การที่คนในชุมชนต้องสูญเสียกรรมสิทธิ์ในที่ดิน จากการเป็นเจ้าของที่ดินในคลองตำหรุ ต้องเปลี่ยนสภาพมาเป็นแรงงานรับจ้างปัญหามลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนในคลองตำหรุ การลดลงของพื้นที่ป่าชายเลนและปัญหาการบุกรุกคลองสาธารณะของคนในคลองตำหรุอันเป็นผลมาจากการเกิดโรงงานอุตสาหกรรมในชุมชนคลองตำหรุ ส่วนผลกระทบในเชิงบวก ได้แก่ การสร้างรายได้ให้กับคนในคลองตำหรุจากการทำบ้านเช่า ร้านค้าขายอาหาร ตลอดจนกิจการต่างๆ จากการอพยพเข้ามาของแรงงานต่างถิ่นที่เข้ามาทำงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมในคลองตำหรุ แนวทางในการป้องกันและจัดการผลกระทบ ได้แก่ การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนประมงการขยายบทบาทของนิคมอุตสาหกรรมสู่ชุมชน การแสวงหาทางเลือกของการพัฒนาอุตสาหกรรมการส่งเสริมบทบาทขององค์กรชาวบ้านและองค์กรปกครองท้องถิ่น

นิตยา วงศ์ภินันท์วัฒนา และคนอื่นๆ (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบขนาดของการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ มีการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันทั้งนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและนโยบายที่กำหนดชัดเจน สำหรับการเปรียบเทียบขนาดของการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับบริษัทในประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าบริษัทในประเทศไทยเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมแตกต่างจากบริษัทในประเทศออสเตรเลีย

อลงกรณ์ จันทรเกษม (2547) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม: กรณีศึกษา โรงงานขนาดใหญ่ ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีการพัฒนาอุตสาหกรรมในประเทศไทย ทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นเข้าสู่แหล่งงานเกิดความต้องการที่อยู่อาศัย ในพื้นที่ใกล้เคียง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจุบันเขตส่งเสริมนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ของผู้ที่อยู่อาศัยภายในเขตฯ มีการอยู่อาศัยมีปัญหาในเรื่อง สภาพแวดล้อมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินพื้นที่ใช้สอยไม่เพียงพอ และรูปแบบไม่เหมาะสม จึงเลือกอยู่อาศัยภายนอกเขตฯ สำหรับปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัย คือ พื้นที่ใช้สอยเพียงพอและเป็นส่วนตัว สภาพแวดล้อมดีมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ส่วนผู้ที่อยู่อาศัยภายนอกเขตฯ พบว่า ที่อยู่อาศัยทั้งประเภทเช่าและเช่าซื้อมากมาย ทั้งบ้านเดี่ยว บ้านแถว ห้องชุดพักอาศัย และห้องแบ่งเช่า ทั้งนี้โรงงานส่วนใหญ่มีสวัสดิการการรถรับ-ส่ง ไว้ให้บริการครอบคลุมหลายเส้นทาง ทำให้การเดินทางสะดวกและประหยัดผู้ทำงานในเขตฯ จึงมีโอกาสเลือกที่อยู่อาศัยได้มากมายตามแนวถนนพหลโยธิน และมีทั้งการเช่าและเป็นเจ้าของ ส่วนทำเลที่พักอาศัยในหรือนอกเขตฯ ไม่มีนัยสำคัญ เนื่องจากการเดินทางในปัจจุบันสะดวก และประหยัด

นริศกานต์ เกษโกศล (2548) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานตรวจรับบัตรโดยสารระหว่างประเทศ บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับประสิทธิผลในการทำงานทั้งระดับปฏิบัติงานและระดับหัวหน้างาน อยู่ในระดับสูง เมื่อแยกพิจารณาในรายละเอียด พบว่า หัวหน้างานมีระดับประสิทธิผลสูง ในด้านการวางโน้ตได้ และปานกลางในด้านความคิดสร้างสรรค์ ส่วนเจ้าหน้าที่มีระดับประสิทธิผลสูงที่สุดในด้าน

ความร่วมมือในการทำงาน และต่ำสุดในด้านความคิดสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับหัวหน้างาน 2) เมื่อเปรียบเทียบกับระดับประสิทธิผลในการทำงานของพนักงาน ตามปัจจัยด้านบุคคล พบว่า ปัจจัยด้านเพศและตำแหน่งงานมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านอายุ สถานภาพสมรส และระยะเวลาในการทำงานกับแผนกนี้มีระดับประสิทธิผลในการทำงานไม่แตกต่างกัน 3) เมื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการทำงาน กับระดับประสิทธิผลในการทำงาน พบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับระดับประสิทธิผลในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านบุคลิกลักษณะ ด้านความร่วมมือในการทำงาน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการวางใจได้ ด้านวินัย ด้านความรอบรู้งาน ด้านปริมาณงาน ด้านคุณภาพงาน ด้านการจัดการงาน และด้านการตัดสินใจ

สมภัทรา รัตนสงวนวงศ์ (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคาดหวังและการรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมของบริษัท ที่มีผลต่อความพึงพอใจโดยรวมของผู้บริหารในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังของผู้บริหารต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอมตะนครโดยรวมอยู่ในระดับมากทุกด้าน การรับรู้จริงของผู้บริหารต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน ความพึงพอใจโดยรวมของผู้บริหารต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมของผู้บริหารในนิคมอมตะนครมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.01 การรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครด้านการจัดการขยะมูลฝอย ด้านการบำบัดน้ำเสีย ด้านการกำหนดพื้นที่สีเขียว และด้านการจัดการมลภาวะมีความสัมพันธ์กันกับความพึงพอใจโดยรวมต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในนิคมอมตะนครอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันและมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

สุชาติ คำทางชล (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการนำนโยบายการประหยัดพลังงานไฟฟ้าไปปฏิบัติของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพในภาพรวมการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีการกำหนดนโยบายการประหยัดไฟฟ้าที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม สามารถติดตามและรายงานผลการใช้ไฟฟ้าที่ลดลงได้โดยใช้ระบบเทคโนโลยีเข้ามาควบคุมการใช้ไฟฟ้า และรายงานผลเฉพาะในหน่วยงานที่สำคัญ ในขณะที่ผู้บริหารระดับสูงยังคงยึดที่การรายงานผลจากตัวเลขและสถิติการใช้ไฟฟ้าตามข้อมูลทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของอาคารใหญ่ แต่เพียงอย่างเดียว แต่ในเชิงปฏิบัติโดยพฤติกรรมผู้บริหารและผู้ปฏิบัติงานส่วนใหญ่ยังไม่ใส่ใจในการประหยัดไฟฟ้ายังไม่การจูงใจอย่างชัดเจน เพียงแต่มีผู้รับผิดชอบการประหยัดไฟฟ้าของหน่วยงานเป็นกลุ่มย่อยเท่านั้น สำหรับการขยายผลสู่ชุมชนอย่างยั่งยืน ยังคงเป็นกิจกรรมเสริมที่ขาดความต่อเนื่อง ปัญหาและอุปสรรคการประหยัดพลังงานไฟฟ้าเป็นส่วนใหญ่

ไพฑูรย์ สิงห์ไข่มุก (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพนโยบายมลพิษอุตสาหกรรมไทย ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการนโยบายมลพิษอุตสาหกรรมของไทย ทั้งด้านโครงสร้างองค์กร ด้านนโยบายภาครัฐ ด้านทรัพยากรการบริหาร และด้านกลยุทธ์เชิงรุก อยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด หน่วยงานที่ปฏิบัติเกี่ยวข้องกับนโยบายการจัดการมลพิษอุตสาหกรรมไทยมีหลายแห่ง

2.9.2 งานวิจัยต่างประเทศ

กีบสันน์ และโดนเนลลี (Gibson & Donnelly, 1998) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมองค์การที่เกี่ยวกับประสิทธิผลขององค์การในประเด็นความสามารถบรรลุถึงเป้าหมาย ที่ใช้ครอบคลุมองค์การเกือบทุกประเภท ตัวแปรสำคัญที่ก่อให้เกิดความสัมพันธ์ และเกิดประสิทธิผลต่อองค์การ คือ ผลกระทบจากความสัมพันธ์ของประสิทธิผล และการแบ่งส่วนงานเหล่านี้ เรียกว่า ตัวแปร การติดต่อสื่อสารและขนาดขององค์การ ที่ทำให้ประสิทธิผลของแต่ละองค์การต่างกัน

เบอร์เชทท์ (Berchett, 1998) ได้ศึกษาเรื่อง เจตคติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, 5 และ 6 ผลการศึกษา พบว่า สิ่งที่มีอิทธิพลต่อเจตคติของนักเรียน คือ การสอนของครู การจัดกิจกรรมในชั้น และสิ่งเร้าภายนอก เช่น ภาพยนตร์ เป็นตัวการสำคัญที่ส่งผลถึงเจตคติของนักเรียนเขาได้เห็นว่า องค์ประกอบที่สำคัญยิ่งที่จะเป็นตัวเปลี่ยนแปลงเจตคติของนักเรียน คือ การมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

สรุปผลจากการศึกษาแนวความคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยการศึกษาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 นโยบายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมกระทรวงอุตสาหกรรม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม การบริหารการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิผล ผู้วิจัยจึงได้ตัวแปรในกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบไปด้วย

1.1 ลักษณะกิจการของโรงงาน ได้แก่ 1) ประเภทกิจการ 2) จำนวนเงินลงทุน และ 3) จำนวนผู้ปฏิบัติงาน

1.2 นโยบายสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1) ด้านวัตถุประสงค์ 2) ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติและ 3) ด้านการประเมินผลได้

1.3 การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ได้แก่ 1) ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม 2) ด้านความพร้อมในการบริหาร 3) ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม 4) ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม และ 5) ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

1.4 ความร่วมมือของโรงงาน ได้แก่ 1) ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม 2) ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม และ 3) ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ประกอบด้วย 1) ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยแบบผสมวิธีทั้งด้านการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพโดยได้มีการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร การรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำรา วิทยานิพนธ์ และวารสาร เพื่อนำมารวบรวมเป็นกรอบแนวความคิด (Framework) และนำมาวิเคราะห์เนื้อหาเป็นข้อมูลที่เป็นระบบเพื่อเสนอเนื้อหาการวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้มีแนวทางการดำเนินการวิจัยและเสนอการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยยึดแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 นโยบายกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นโยบายกระทรวงอุตสาหกรรม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามหัวข้อต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้การวิจัย
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้มี 3 กลุ่ม ดังนี้
กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 227 โรงงาน

กลุ่มที่ 2 พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี จำนวนทั้งสิ้น 93,308 คน

กลุ่มที่ 3 ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 4 ชุมชน ประกอบไปด้วย ชุมชนหมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า ชุมชนหมู่บ้านไทยธานีตะวันออก ชุมชนบ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก และชุมชนนวนครวิลล่าแพลต

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ การวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) การวิจัยเชิงปริมาณ

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณทำการสุ่มจากกลุ่มที่ 2 (พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงาน) ใช้วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยคำนวณจากสูตรของ Taro Yamane โดยใช้ระดับความเชื่อมั่นที่ 95 % กำหนดให้มีความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกิน 5 % ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1 + N(e^2)}$$

โดย n = ขนาดตัวอย่างที่คำนวณได้

N = จำนวนประชากรที่ทราบค่า

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้

จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง} \quad n &= \frac{93,308}{1 + 93,308(0.05^2)} \\ &= 400 \end{aligned}$$

ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 400 คน

จากนั้นจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิโดยสุ่มเป็นสัดส่วน (Proportional Stratified Sampling) ดังนี้

$$\text{สูตร} \quad n_i = N_i \frac{n}{N}$$

โดย n = จำนวนขนาดกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 400 คน

N = จำนวนประชากรเท่ากับ 93,308 คน

n_i = จำนวนขนาดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละพื้นที่

N_i = จำนวนขนาดของประชากรในแต่ละพื้นที่

ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย

พื้นที่ (Area)	จำนวนประชากร (คน)	จำนวนตัวอย่าง (คน)
นวนคร โครงการ 1	21,573	95
นวนคร โครงการ 2	26,610	110
นวนคร โครงการ 3	25,320	105
นวนคร โครงการ 4	19,805	90
รวม	93,308	400

การสุ่มอย่างง่ายจากแต่ละโครงการ เพื่อให้ได้จำนวนตัวอย่างกระจายไปทั่วจำแนกตามพื้นที่ที่ตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ดังในตารางที่ 3.1

2) การวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพจะทำการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง โดยวิธีการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 2 กลุ่ม ดังนี้

2.1 กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 4 โครงการ โครงการละ 5 คน จำนวนทั้งสิ้น 20 คน ทำการลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

2.2 กลุ่มที่ 3 ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 4 ชุมชน ชุมชนละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน ทำการลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง

3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย แยกเป็นตัวแปรต่างๆ ดังนี้

3.2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ลักษณะกิจการของโรงงาน นโยบายสิ่งแวดล้อม ปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงาน

3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 3 ด้าน คือ 1) ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแยกออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

3.3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

สำหรับการวิจัยเชิงปริมาณใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยนำไปใช้กับกลุ่มที่ 2 (พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงาน) ซึ่งแบ่งเป็น 7 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทงานที่รับผิดชอบ ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และพื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 2 ด้าน คือ 1) ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม โดยตอนที่ 2 ถึง ตอนที่ 6 ใช้การคำตอบเป็นแบบมาตราส่วน (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ระดับการปฏิบัติการมากที่สุด ระดับการปฏิบัติการมาก ระดับการปฏิบัติการปานกลาง ระดับการปฏิบัติการน้อย และระดับการปฏิบัติการน้อยที่สุด

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

3.3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยนำไปใช้กับกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 3 ซึ่งไปสัมภาษณ์ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวนทั้งสิ้น 20 คน และประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 4 ชุมชน ชุมชนละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คน

3.4 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้การวิจัย

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มี 2 ส่วน ได้แก่

3.4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

(1) การสร้างเครื่องมือ สำหรับพนักงานระดับปฏิบัติการจากกลุ่มที่ 2 ประกอบด้วย

1) แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1) ศึกษาจากตำรา เอกสาร ที่เกี่ยวกับนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม และการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องการสร้างแบบสอบถาม

1.2) ศึกษาวิธีสร้างเครื่องแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามแนวของลิเคิร์ต (Likert)

1.3) สร้างแบบสอบถามตามที่ศึกษาในข้อ 1 และข้อ 2 ให้ครอบคลุมเนื้อหาตามการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี จำนวน 73 ข้อ

(2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ สำหรับพนักงานระดับปฏิบัติการจากกลุ่มที่ 2 (พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงาน) ประกอบด้วย

2) นำแบบสอบถามเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบแนะนำและปรับปรุงแก้ไข

2.1) เครื่องมือวิจัยที่เป็นแบบสอบถามมีการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยอาศัยความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักวิชาการ 3 ท่าน และเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย 2 ท่าน รวมเป็น 5 ท่าน เพื่อประเมินประเด็นคำถามว่าสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัยนั้นหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การประเมินดังต่อไปนี้

+1 หมายความว่า แน่ใจว่าตรงหรือสอดคล้อง

0 หมายความว่า ไม่แน่ใจว่าตรงหรือสอดคล้อง

-1 หมายความว่า แน่ใจว่าไม่ตรงหรือสอดคล้อง

2.2) นำผลการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญจากข้อ 5 มาบรรจุลงในตารางเพื่อคำนวณหาค่าความตรงด้านเนื้อหาโดยค่าที่ยอมรับได้ต้องมากกว่า 0.6 ในของแต่ละคำถาม

2.3) นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อ 2.2 ไปทดลองใช้ (Try Out) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 30 คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น โดยแยกการวิเคราะห์ดังรายละเอียดดังนี้

แบบสอบถามนโยบายสิ่งแวดล้อม

ด้านวัตถุประสงค์ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.802

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.886

ด้านการประเมินผลได้ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.911

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.934

แบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ

ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.922

ด้านความพร้อมในการบริหาร ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.911

ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.909

ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.934

ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.890

ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.962

แบบสอบถามความร่วมมือของโรงงาน

ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.930

ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.898

ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์ ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.918

ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.952

แบบสอบถามการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.957

ด้านความพึงพอใจของพนักงาน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.905

ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.939

ประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.954

2.4) นำแบบสอบถามมาปรับปรุงให้เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยต่อไป

3.4.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

(1) การสร้างเครื่องมือการวิจัยเชิงคุณภาพสำหรับกลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) ประกอบด้วย

1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1.1) นำกรอบความคิดในการวิจัย และหน่วยในการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าวแล้วข้างต้นมาใช้เป็นหลักในการกำหนดประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

1.2) สร้างแบบสัมภาษณ์ ตามที่ศึกษาในข้อ 1 ให้ครอบคลุมเนื้อหาตามการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัยเชิงคุณภาพสำหรับกลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) ประกอบด้วย

2.1) นำแบบสัมภาษณ์ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำและตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาเป็นไปตามกรอบแนวความคิด

2.2) นำแบบสัมภาษณ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาเป็นไปตามกรอบแนวความคิดจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักวิชาการ 3 ท่าน และเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย 2 ท่าน รวมเป็น 5 ท่าน

2.3) นำแบบสัมภาษณ์ กลับมาปรับปรุงแก้ไขตามผู้เชี่ยวชาญ

2.4) นำแบบสัมภาษณ์ไปทดลองกับไมใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างก่อนนำไปใช้สัมภาษณ์จริง

2.5) จัดเตรียมแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์ และขณะที่สัมภาษณ์ เมื่อพบประเด็นที่เกี่ยวข้องก็ปรับปรุงเพื่อครอบคลุมประเด็นที่ต้องการให้มากที่สุด

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธีทั้งการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการแจกแบบสอบถามและการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ในช่วงเดือนพฤษภาคม 2557 โดยผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

3.5.1 การเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

ในการเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ จากกลุ่มที่ 2 (พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงาน) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังโรงงานอุตสาหกรรม แต่ละบริษัท เพื่อขออนุญาตแจกแบบสอบถามภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

2) แจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มพนักงานระดับปฏิบัติการของแต่ละบริษัทตามจำนวนที่กำหนด

3) ติดตามผลของแบบสอบถามเพื่อรับแบบสอบถามกลับคืน

3.5.2 กรรมวิธีทางข้อมูล

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามได้ทั้งหมดแล้ว ผู้วิจัยได้จัดเตรียมความพร้อมของข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

1) ตรวจสอบความสมบูรณ์ในการตอบแบบสอบถาม

2) กำหนดรหัสของข้อมูล และกำหนดค่าคะแนนที่จะให้แก่คำตอบในแต่ละข้อ

- 5 คะแนน คำตอบ การปฏิบัติการมากที่สุด
 - 4 คะแนน คำตอบ การปฏิบัติการมาก
 - 3 คะแนน คำตอบ การปฏิบัติการปานกลาง
 - 2 คะแนน คำตอบ การปฏิบัติการน้อย
 - 1 คะแนน คำตอบ การปฏิบัติการน้อยที่สุด
- 3) ดำเนินการลงรหัสพร้อมให้คะแนนในแบบสอบถามแต่ละข้อทุกแบบสอบถาม
- 4) นำแบบสอบถามที่ลงรหัสและให้คะแนนแล้วไปบันทึกเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.5.3 การเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

ในการเก็บข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ สำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังโรงงานอุตสาหกรรม กลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) แต่ละบริษัทที่ต้องการสัมภาษณ์ เพื่อแจ้งความประสงค์ในการขอสัมภาษณ์ตามหัวข้อที่กำหนดพร้อมกับส่งแบบประเมินการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีให้กับผู้บริหารในภาคเอกชน
- 2) นัดหมายวัน เวลา และสถานที่สำหรับการสัมภาษณ์ทั้งเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็น
- 3) ดำเนินการสัมภาษณ์ตามที่นัดหมาย
- 4) ถอดเทปบันทึกคำสัมภาษณ์พร้อมทั้งวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อนำมาประกอบการสรุปผลการวิจัยต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลได้ตามที่ต้องการแล้ว ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล พร้อมทั้งจะนำไปวิเคราะห์ และเมื่อข้อมูลมีความสมบูรณ์ จึงบันทึกรหัสลงในแบบสอบถาม บันทึกข้อมูลลงในเครื่องประมวลผล (Computer) และประมวลผลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยผู้วิจัยนำข้อมูลจัดลำดับการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าสถิติร้อยละ (Percentage)
- 2) วิเคราะห์ระดับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
- 3) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยการทดสอบความสัมพันธ์ของการนำนโยบาย

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครกับลักษณะกิจการของโรงงาน และความร่วมมือของโรงงาน

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตรคำนวณความกว้างของชั้นข้อมูล ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{ช่วงคะแนน}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ซึ่งแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ได้ดังนี้

- 4.21 - 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.41 - 4.20 หมายถึง มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก
- 2.61 - 3.40 หมายถึง มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง
- 1.81 - 2.60 หมายถึง มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย
- 1.00 - 1.80 หมายถึง มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อยที่สุด

4) สถิติที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ

4.1) สถิติเชิงพรรณนา ในกรณีนี้ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประเภทงานที่รับผิดชอบ ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร และพื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยใช้สถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการวัดระดับการปฏิบัติงานของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

4.2) สถิติอนุมาน

(1) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม และความร่วมมือของโรงงานกับการดำเนินงานนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ใน 3 ด้าน คือ 1) บรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม 2) ความพึงพอใจของพนักงาน และ 3) ผลประโยชน์ต่อสังคม โดยใช้สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Person Product Moment Correlation)

(2) ทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว F-test (One -way ANOVA) และเมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงใช้สถิติการเปรียบเทียบรายคู่พหุคูณโดยวิธีของเชฟเฟ้ (Sheffe')

(3) ใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis)

3.6.2 วิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1) ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จากกลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล
- 2) นำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงในรูปแบบข้อความเพื่อส่งต่อการแยกประเด็น
- 3) ทำการวิเคราะห์และจัดแยกประเด็นตามกรอบแนวคิดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย
- 4) สังเคราะห์เนื้อหาของข้อมูลที่ได้โดยเปรียบเทียบกับทฤษฎีหลักที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์
- 5) สรุปการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง สำหรับกลุ่มที่ 1 (ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) และกลุ่มที่ 3 (ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร) ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยอ่านสรุปเนื้อหาและนำเสนอข้อมูลแต่ละประเด็น โดยการสังเคราะห์เนื้อหา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธีทั้งด้านการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพผู้วิจัยได้เก็บการรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

4.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

4.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

4.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

4.1.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป

ปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

4.1.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1.8 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสัมภาษณ์ผู้บริหาร

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชน

4.2.3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

4.3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บข้อมูลจากกลุ่มที่ 2 พนักงานระดับปฏิบัติการที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ที่ตอบแบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด แบ่งการวิเคราะห์ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปใช้การหาค่าร้อยละสรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามข้อมูลทั่วไป

(n=400)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	134	33.50
หญิง	266	66.50
2. อายุ		
18-30 ปี	257	64.25
31-40 ปี	106	26.50
41-50 ปี	29	7.25
51-60 ปี	6	1.50
61 ปี ขึ้นไป	2	0.50
$\bar{X} = 30.53$ S.D. = 7.24 Min = 19 ปี Max = 63 ปี		
3. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	15	3.75
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	248	62.00
มัธยมศึกษา	71	17.75
ตั้งแต่ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	59	14.75
สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป	7	1.75
4. ประเภทงานที่รับผิดชอบ		
ฝ่ายผลิต	313	78.25
ฝ่ายคุณภาพ	23	5.75
ฝ่ายวิศวกรรม	26	6.50
ฝ่ายทรัพยากรมนุษย์	38	9.50
5. ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร		
1 - 2 ปี	138	34.50
3 - 4 ปี	60	15.00
5 - 6 ปี	59	14.75
7 - 8 ปี	43	10.75
9 - 10 ปี	32	8.00
มากกว่า 10 ปี	68	17.00
$\bar{X} = 6.24$ S.D. = 5.93 Min = 1 ปี Max = 34 ปี		

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

(n = 400)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
6. พื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร		
โครงการ 1	95	23.75
โครงการ 2	110	27.50
โครงการ 3	105	26.25
โครงการ 4	90	22.50

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.1 สรุปได้ดังนี้

เพศพบว่าผู้ตอบแบบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66.50 รองลงมา คือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 33.50

อายุพบว่าผู้ตอบแบบถามส่วนใหญ่ที่มีอายุ 18-30 ปีคิดเป็นร้อยละ 64.25 รองลงมา คือ อายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 26.50 อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 7.25 อายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 1.50 และอายุ 61 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 0.50 โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 30.53 ปี

ระดับการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบถามส่วนใหญ่ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 3.75 รองลงมาคือ การศึกษาระดับอนุปริญาหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 62.00การศึกษาระดับมัธยมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 17.75 การศึกษาระดับตั้งแต่ปริญาตรีหรือเทียบเท่าคิดเป็นร้อยละ 14.75 และการศึกษาระดับสูงกว่าปริญาตรีขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 1.75

ประเภทงานที่รับผิดชอบพบว่าผู้ตอบแบบถามประเภทงานส่วนใหญ่ที่รับผิดชอบในฝ่ายผลิตคิดเป็นร้อยละ 78.25 รองลงมาคือ ฝ่ายทรัพยากรมนุษย์คิดเป็นร้อยละ 9.50 ฝ่ายวิศวกรรมคิดเป็นร้อยละ 6.50 และฝ่ายคุณภาพ คิดเป็นร้อยละ 5.75

ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครพบว่าผู้ตอบแบบถามส่วนใหญ่ระยะเวลาปฏิบัติงาน 1-2 ปี คิดเป็นร้อยละ 34.50 รองลงมาคือ ระยะเวลาปฏิบัติงานมากกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 17.00 ระยะเวลาปฏิบัติงาน 3-4 ปี คิดเป็นร้อยละ 15.00 ระยะเวลาปฏิบัติงาน 5-6 ปี คิดเป็นร้อยละ 14.75 ระยะเวลาปฏิบัติงาน 7-8 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.75 และระยะเวลาปฏิบัติงาน 9-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 8.00 โดยมีระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครเฉลี่ยเท่ากับ 6.24 ปี

พื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโครงการใดพบว่าผู้ตอบแบบถามส่วนใหญ่อยู่ในโครงการ 2 คิดเป็นร้อยละ 27.50 รองลงมา คือ โครงการ 3 คิดเป็นร้อยละ 26.25 โครงการ 1 คิดเป็นร้อยละ 23.75 โครงการ 4 คิดเป็นร้อยละ 22.50

4.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงานโดยการหาค่าร้อยละ สรุปได้ดังนี้ คือ

ตารางที่ 4.2 จำนวน และร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามลักษณะกิจการของโรงงาน

(n = 400)

ลักษณะกิจการโรงงาน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. ประเภทกิจการ		
ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์, ไฟฟ้า	244	61.00
ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์, พลาสติก	78	19.50
ผลิตภัณฑ์จากไม้, อลูมิเนียม, อาหารและกระดาษ	78	19.50
2. จำนวนเงินลงทุน		
ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท)	31	7.75
ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 ล้านบาท)	125	31.25
ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท)	242	60.50
3. จำนวนผู้ปฏิบัติงาน		
ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน)	25	6.25
ขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน)	114	28.50
ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน)	259	64.75

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.2 สรุปได้ดังนี้

ประเภทกิจการ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ คอมพิวเตอร์ อุปกรณ์ไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 61.00 รองลงมาอยู่ในโรงงานผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับพลาสติก คิดเป็นร้อยละ 19.50 อยู่ในโรงงานผลิตภัณฑ์จากไม้และอลูมิเนียม อาหาร และผลิตภัณฑ์กระดาษ คิดเป็นร้อยละ 19.50

จำนวนเงินลงทุน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานขนาดใหญ่จำนวนเงินลงทุน (มากกว่า 200 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 60.50 รองลงมาอยู่ในโรงงานขนาดกลางจำนวนเงินลงทุน (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 31.25 และอยู่ในโรงงานขนาดเล็กจำนวนเงินลงทุน (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 7.75

จำนวนผู้ปฏิบัติงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานขนาดใหญ่จำนวนผู้ปฏิบัติงาน (มากกว่า 200 คน) คิดเป็นร้อยละ 64.75 รองลงมาอยู่ในโรงงานขนาดกลางจำนวนผู้ปฏิบัติงาน (ระหว่าง 50-200คน) คิดเป็นร้อยละ 28.50 และอยู่ในโรงงานขนาดเล็กผู้ปฏิบัติงาน (น้อยกว่า 50 คน) คิดเป็นร้อยละ 6.25

4.1.3 ผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม
การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม สรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์

(n = 400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านวัตถุประสงค์	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. วัตถุประสงค์มีความชัดเจน	3.57	0.69	มาก
2. วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม	3.56	0.66	มาก
3. วัตถุประสงค์ครอบคลุมถึงการรักษาสภาพ สิ่งแวดล้อมทุกด้าน	3.57	0.73	มาก
4. วัตถุประสงค์มีการส่งเสริมในการช่วยแก้ปัญหา สิ่งแวดล้อม	3.55	0.73	มาก
5. วัตถุประสงค์มีความสอดคล้องตามหลักการบริหาร ครอบคลุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม	3.54	0.72	มาก
รวม	3.56	0.61	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.3 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์โดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.56) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์รายชื่อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ

(n = 400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. องค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กร	3.54	0.71	มาก
2. องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ	3.52	0.74	มาก
3. องค์กรของท่านให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม	3.50	0.71	มาก
4. องค์กรของท่านมีการส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม	3.51	0.70	มาก
5. องค์กรของท่านมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวด	3.48	0.72	มาก
รวม	3.51	0.64	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.4 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.51$) เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติรายชื่อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดเท่าเทียมกัน

GRAD VRU

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้ (n = 400)

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. องค์กรของท่านมีคณะกรรมการประเมินผล	3.50	0.72	มาก
2. องค์กรของท่านมีการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม	3.47	0.75	มาก
3. องค์กรของท่านมีการแจ้งผลการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม	3.43	0.73	มาก
4. องค์กรของท่านมีการปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม	3.43	0.70	มาก
5. องค์กรของท่านได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง	3.47	0.69	มาก
รวม	3.46	0.64	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.5 สรุปได้ดังนี้
 นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้โดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.46$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่านโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้ รายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน

GRAD VRU

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม

(n = 400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติ
ด้านวัตถุประสงค์	3.56	0.61	มาก
ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.51	0.64	มาก
ด้านการประเมินผลได้	3.46	0.64	มาก
โดยรวม	3.50	0.56	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.6 สรุปได้ดังนี้
นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน

4.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการสรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติ
1. ผู้บริหารมีความตั้งใจในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม	3.68	0.75	มาก
2. ผู้บริหารมีความสามารถในการชักจูงพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบสิ่งแวดล้อม	3.62	0.72	มาก
3. ผู้บริหารยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานในการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.57	0.79	มาก
4. ผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาสิ่งแวดล้อม	3.64	0.73	มาก
5. ผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ	3.57	0.75	มาก
รวม	3.62	0.67	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.7 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านความพร้อมในการบริหาร

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านความพร้อมในการบริหาร	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. องค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อม ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.49	0.73	มาก
2. องค์กรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหาร สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.45	0.73	มาก
3. องค์กรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหาร สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ไว้อย่างชัดเจน	3.50	0.73	มาก
4. องค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการบริหาร สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไว้อย่างชัดเจน	3.46	0.75	มาก
5. องค์กรมีการจัดอบรมพนักงานปฏิบัติงานในการ บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม	3.44	0.74	มาก
รวม	3.47	0.68	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.8 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ด้านความพร้อมในการบริหารโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.47$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหารรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. กฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความเหมาะสม	3.51	0.72	มาก
2. กฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์	3.47	0.71	มาก
3. กฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีการประกาศให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯได้อย่างถูกต้อง	3.51	0.73	มาก
4. กฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้อย่างถูกต้อง	3.49	0.74	มาก
5. กฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีบทลงโทษต่อพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.39	0.80	ปานกลาง
รวม	3.47	0.67	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.9 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.47$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมรายข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน ยกเว้น ปัจจัยบริหารจัดการ ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีบทลงโทษต่อพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. องค์กรของท่านนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.42	0.69	มาก
2. องค์กรของท่านให้ความรู้ในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ดี	3.44	0.71	มาก
3. องค์กรของท่านให้ความเข้าใจในเครื่องมืออุปกรณ์ทางเทคโนโลยีต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี	3.49	0.71	มาก
4. องค์กรของท่านใช้เทคโนโลยีในควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	3.45	0.70	มาก
รวม	3.45	0.70	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.10 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.45$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. พนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	3.45	0.68	มาก
2. พนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	3.43	0.69	มาก
3. พนักงานปฏิบัติการมีความเข้าใจในนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรได้เป็นอย่างดี	3.48	0.64	มาก
4. พนักงานปฏิบัติการมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.46	0.66	มาก

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

ปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
5. พนักงานปฏิบัติการมีความเต็มใจในการปฏิบัติงาน ที่รับผิดชอบ	3.55	0.67	มาก
6. พนักงานปฏิบัติการได้รับมอบหมายงานที่เหมาะสม กับความรู้ความสามารถของแต่ละท่าน	3.55	0.71	มาก
รวม	3.48	0.59	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.11 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการ ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดที่ใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม

(n = 400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
ด้านภาวะผู้นำที่มีเหมาะสม	3.62	0.67	มาก
ด้านความพร้อมในการบริหาร	3.47	0.68	มาก
ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.47	0.67	มาก
ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม	3.45	0.70	มาก
ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร	3.48	0.59	มาก
โดยรวม	3.50	0.55	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.12 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดที่ใกล้เคียงกัน

4.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน
การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงานสรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม
(n = 400)

ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. องค์กรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดการ สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.56	0.67	มาก
2. องค์กรของท่านได้ให้มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อม ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.54	0.65	มาก
3. องค์กรของท่านได้ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง	3.56	0.70	มาก
4. องค์กรของท่านมีการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อม ที่หลากหลาย	3.52	0.69	มาก
5. องค์กรของท่านได้คำนึงถึงการผลิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อม	3.57	0.67	มาก
รวม	3.55	0.61	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.13 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.55$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดเท่าเทียมกัน

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

(n = 400)

ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. องค์กรของท่านมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.48	0.70	มาก
2. องค์กรของท่านมีการจัดสรรงบประมาณการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.48	0.71	มาก
3. องค์กรของท่านมีการจัดหาคูคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม	3.48	0.67	มาก
4. องค์กรของท่านมีการมอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	3.48	0.71	มาก
5. องค์กรของท่านมีการกำกับ ดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.56	0.74	มาก
รวม	3.49	0.64	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.14 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.55$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

(n = 400)

ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
1. องค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง	3.42	0.77	มาก
2. องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง	3.41	0.80	มาก
3. องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง	3.37	0.81	ปานกลาง

ตารางที่ 4.15 (ต่อ)

ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
4. องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ในการรักษาสิ่งแวดล้อม	3.40	0.75	ปานกลาง
5. องค์กรของท่านมีจัดอบรมให้ความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.39	0.67	ปานกลาง
6. องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมสร้างแรงจูงใจกับพนักงานปฏิบัติการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	3.39	0.71	ปานกลาง
รวม	3.39	0.67	ปานกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.15 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ความร่วมมือของโรงงาน ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมรายข้อมี 2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก โดยเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ข้อองค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องรองลงมาคือ ข้อองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน

(n = 400)

ความร่วมมือของโรงงาน	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม	3.55	0.61	มาก
ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม	3.49	0.64	มาก
ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	3.39	0.67	ปานกลาง
โดยรวม	3.48	0.58	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.16 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานรายด้านทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านการให้ความสำคัญต่อ

สิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง

4.1.6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติสรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม

(n = 400)

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง	3.69	0.70	มาก
2. ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบาย	3.69	0.67	มาก
3. ผู้บริหารขององค์กรได้วางเป้าหมาย การควบคุมติดตามผลอย่างต่อเนื่อง	3.63	0.73	มาก
4. ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	3.62	0.73	มาก
5. ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอ	3.65	0.70	มาก
รวม	3.66	0.66	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.17 สรุปได้ดังนี้

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม รายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านความพึงพอใจของพนักงาน

(n = 400)

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านความพึงพอใจของพนักงาน	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาด	3.53	0.78	มาก
2. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบการ	3.61	0.71	มาก
3. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้การใช้น้ำภายในนิคมฯ มีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบการ	3.58	0.72	มาก
4. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดี	3.61	0.73	มาก
5. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการประกอบการได้เป็นอย่างดี	3.59	0.73	มาก
รวม	3.58	0.66	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.18 สรุปได้ดังนี้

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านความพึงพอใจของพนักงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.58$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านความพึงพอใจรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.19 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

(n = 400)

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับการปฏิบัติการ
1. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.60	0.74	มาก
2. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางน้ำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.58	0.74	มาก
3. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางดินที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.59	0.76	มาก

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	\bar{X}	S.D.	สรุประดับ ปฏิบัติการ
4. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางเสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.64	0.76	มาก
5. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.63	0.75	มาก
6. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางรังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน	3.66	0.74	มาก
7. การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้น	3.65	0.76	มาก
รวม	3.62	0.66	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.19 สรุปได้ดังนี้

ประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านผลประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านผลประโยชน์ต่อสังคมรายข้อทุกข้อมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน

ตารางที่ 4.20 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สรุปความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวม

(n = 400)

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	สรุป ระดับการ ปฏิบัติการ
ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	3.66	0.66	มาก
ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	3.58	0.66	มาก
ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	3.62	0.66	มาก
โดยรวม	3.62	0.61	มาก

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.20 สรุปได้ดังนี้

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน

4.1.7 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน มีรายละเอียดดังนี้

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีลักษณะกิจการของโรงงานแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกันแยกได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีประเภทกิจการแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยรวมจำแนกตามประเภทกิจการ

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามประเภทกิจการ	n	\bar{X}	S.D.
1. ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า	244	3.73	0.53
2. ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์พลาสติก	78	3.39	0.69
3. ผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ	78	3.49	0.69
รวม	400	3.62	0.61

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามประเภทกิจการ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว มีรายละเอียด คือ

ตารางที่ 4.22 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	8.669	2	4.335	12.128*	0.000
ภายในกลุ่ม	141.885	397	0.357		
รวม	150.554	399			

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามประเภทกิจการในตารางที่ 4.22 พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe') มีรายละเอียดดังนี้คือ

ตารางที่ 4.23 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามประเภทกิจการ	\bar{X}	ประเภทกิจการ		
		(1)	(2)	(3)
		3.73	3.39	3.49
1. ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า	3.73	-	0.347*	0.241*
2. ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์พลาสติก	3.39		-	-0.106
3. ผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียมอาหารและกระดาษ	3.49			-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่ในตารางที่ 4.23 สรุปได้ดังนี้

โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ไฟฟ้กากับที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ(ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก (ค่าเฉลี่ย 3.39)

โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้กากับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่า ประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ (ค่าเฉลี่ย 3.49)

ส่วนโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติกกับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียมอาหารและกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.24 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยรวมจำแนกตามจำนวนเงินลงทุน

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน	n	\bar{X}	S.D.
1. ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท)	31	3.47	0.43
2. ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 ล้านบาท)	127	3.45	0.61
3. ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท)	242	3.73	0.62
รวม	400	3.62	0.61

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว มีรายละเอียด คือ

ตารางที่ 4.25 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนเงินลงทุน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	6.878	2	3.439	9.502*	0.000
ภายในกลุ่ม	143.676	397	0.362		
รวม	150.554	399			

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน ในตารางที่ 4.25 พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe') มีรายละเอียดดังนี้คือ

ตารางที่ 4.26 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ่

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน	\bar{X}	จำนวนเงินลงทุน		
		(1)	(2)	(3)
		3.47	3.45	3.73
1. ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท)	3.47	-	0.020	-0.251
2. ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 -200 ล้านบาท)	3.45		-	-0.272**
3. ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท)	3.73			-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ในตารางที่ 4.26 สรุปได้ดังนี้

โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50 -200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50 -200 ล้านบาท) (ค่าเฉลี่ย 3.45)

ส่วนโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) และโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.3 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติใน นิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยรวมจำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน	n	\bar{X}	S.D.
1. ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน)	25	3.46	0.39
2. ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน)	114	3.38	0.61
3. ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน)	261	3.74	0.60
รวม	400	3.62	0.61

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม อุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว มีรายละเอียด คือ

ตารางที่ 4.28 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน โดยการวิเคราะห์ ความแปรปรวนแบบทางเดียว

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	11.054	2	5.527	15.729*	0.000
ภายในกลุ่ม	139.500	397	0.351		
รวม	150.554	399			

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม อุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานในตารางที่ 4.28 พบว่า โรงงานที่มีจำนวน ผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม อุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe') มี รายละเอียดดังนี้ คือ

ตารางที่ 4.29 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่โดยวิธีของ
เซฟเฟ

การนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน	\bar{X}	จำนวนผู้ปฏิบัติงาน		
		(1)	(2)	(3)
		3.46	3.38	3.74
1. ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน)	3.46	-	0.085	-0.276
2. ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน)	3.38		-	-0.362*
3. ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน)	3.74			-

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติใน
นิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ในตารางที่ 4.29 สรุปได้ดังนี้

โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) กับโรงงานที่มีจำนวนเงิน
ลงทุนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหาร
จัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวน
ผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
(ค่าเฉลี่ย 3.74) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน) (ค่าเฉลี่ย
3.45)

ส่วนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) และโรงงานที่มีจำนวน
ผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่
แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.30 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยภาพรวม

(n=400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
โดยภาพรวม	1. ด้านบรรลุมิติวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.638*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.643*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.665*	0.000
	โดยรวม	0.705*	0.000

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.30 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยภาพรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมิติวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2.1 นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.31 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านวัตถุประสงค์	1. ด้านบรรลุมิติวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.528*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.490*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.560*	0.000
	โดยรวม	0.574*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.31 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2.2 นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.32 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ	1. ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.583*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.586*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.611*	0.000
	โดยรวม	0.644*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.32 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2.3 นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

นโยบายสิ่งแวดล้อม	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านการประเมินผลได้	1. ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.589*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.631*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.594*	0.000
	โดยรวม	0.653*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.33 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการประเมินผลได้มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
โดยรวม	1. ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.681*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.686*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.698*	0.000
	โดยรวม	0.747*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.34 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3.1 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.35 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านภาวะผู้นำที่มีความเหมาะสม	1. ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.608*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.599*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.601*	0.000
	โดยรวม	0.652*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.35 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่มีความเหมาะสมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3.2 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมการบริหารมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.36 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหารกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านความพร้อมในการบริหาร	1. ด้านบรรลุลักษณะประสงคของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.602*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.552*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.611*	0.000
	โดยรวม	0.639*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามในตารางที่ 4.36 สรุปได้ดังนี้ ปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) และปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุลักษณะประสงคของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

สมมติฐานที่ 3.3 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.37 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม	1. ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.585*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.605*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.616*	0.000
	โดยรวม	0.655*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.37 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม(ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3.4 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.38 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม	1. ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.506*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.494*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.481*	0.000
	โดยรวม	0.532*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.38 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3.5 ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.39 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ปัจจัยการบริหารจัดการ	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร	1. ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.545*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.622*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.603*	0.000
	โดยรวม	0.641*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.39 สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการด้านคุณภาพบุคลากรมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.40 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม

(n=400)

ความร่วมมือของโรงงาน	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
โดยรวม	1. ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.683*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.703*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.692*	0.000
	โดยรวม	0.751*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.40 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.1 ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.41 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ความร่วมมือของโรงงาน	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม	1. ด้านบรรลุมิติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.638*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.630*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.631*	0.000
	โดยรวม	0.688*	0.000

* ค่าสหสัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.41 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.2 ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.42 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ความร่วมมือของโรงงาน	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม	1. ด้านบรรลุมัติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.610*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.628*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.633*	0.000
	โดยรวม	0.676*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.42 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัติประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4.3 ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.43 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(n=400)

ความร่วมมือของโรงงาน	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	r	p-value
ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	1. ด้านบรรลุลำดับประสงคของนโยบายสิ่งแวดล้อม	0.624*	0.000
	2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน	0.658*	0.000
	3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม	0.629*	0.000
	โดยรวม	0.690*	0.000

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.43 สรุปได้ดังนี้

ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุลำดับประสงคของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อมปัจจัยการบริหารจัดการและความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี

ผู้วิจัยกำหนดใช้สัญลักษณ์การวิจัยดังต่อไปนี้

Y = ผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม

X1 = นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม

X2 = ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม

X3 = ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม

เมื่อนำนโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) เป็นตัวแปรอิสระ และผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) เป็นตัวแปรตาม ไปทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ได้สมการพยากรณ์ได้ดังนี้ต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y = 0.332 + 0.333(X3) + 0.289(X1) + 0.320(X2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = 0.319(X3) + 0.264(X1) + 0.290(X2)$$

ตารางที่ 4.44 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการถดถอยแบบขั้นตอน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p-value
ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3)	Regression	96.763	3	32.254	237.454*	0.000
นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1)	Residual	53.790	396	0.136		
ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2)	Total	150.554	399			
$R^2 = 0.643$ $R^2_{adj} = 0.640$						

* หมายถึงมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.44 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการดำเนินงานนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ($F=237.454$, $p\text{-value}=0.000$)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด (R^2) เท่ากับ 0.643 แสดงว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลการดำเนินงานนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ได้ร้อยละเท่ากับ 64.30

GRAD VRU

ตารางที่ 4.45 การวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ถดถอยเชิงพหุคูณของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y)

ปัจจัยที่มีอิทธิพล	ผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y)			t	Sig
	สัมประสิทธิ์คะแนนดิบ		สัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน		
	B	S.E	Beta(β)		
ค่าคงที่ (Constant)	0.332	0.126		2.630	0.009
ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3)	0.333	0.059	0.319	5.593*	0.000
นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1)	0.289	0.050	0.264	5.774*	0.000
ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2)	0.320	0.063	0.290	5.061*	0.000

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 4.45 สรุปได้ดังนี้

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

4.1.8 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณแยกสรุปผลได้ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงานสุราษฎร์ละเอียดโดยรวมได้ดังนี้คือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงานพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้าคิดเป็นร้อยละ 61.00 จำนวนเงินลงทุน (มากกว่า 200 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 60.50 จำนวนผู้ปฏิบัติงาน (มากกว่า 200 คน) คิดเป็นร้อยละ 64.75

2) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อมสุราษฎร์ละเอียดโดยรวมได้ดังนี้คือผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน

3) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการสรุปรายละเอียดโดยรวมได้ ดังนี้คือผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าปัจจัยบริหารจัดการ รายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากัน

4) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงานสรุปรายละเอียดโดยรวมได้ ดังนี้คือผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน พบว่า ความร่วมมือของโรงงาน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานด้านทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการ สิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง

5) การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติสรุปรายละเอียดโดยรวมได้ดังนี้คือผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหาร จัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมมี ค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การนำนโยบาย การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากัน

6) ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการทดสอบสมมติฐาน สรุปรายละเอียดโดยรวมได้ดังนี้คือ

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีลักษณะกิจการของโรงงาน แตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกันแยกได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีประเภทกิจการแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีการนำ นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีประเภท กิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก มีการนำ นโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่ โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก (ค่าเฉลี่ย 3.39) โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการ ผลิตภัณฑจากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป ปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่า

ประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ (ค่าเฉลี่ย 3.49) ส่วนโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติกกับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหาร และกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติจำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) และโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.3 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.74) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) และโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีผลการทดสอบสมมติฐาน

ไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อมปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เมื่อนำนโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) เป็นตัวแปรอิสระ และผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) เป็นตัวแปรตาม ไปทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ได้สมการพยากรณ์ได้ดังนี้ต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y = 0.332 + 0.333(X3) + 0.289(X1) + 0.320(X2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = 0.319(X3) + 0.264(X1) + 0.290(X2)$$

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ($F = 237.454$, $p\text{-value} = 0.000$)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด (R^2) เท่ากับ 0.643 แสดงว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ได้ร้อยละเท่ากับ 64.30

การวิเคราะห์อิทธิพลของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) ที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์กลุ่มที่ 1 ผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำนวนทั้งสิ้น 20 คน และกลุ่มที่ 3 ชุมชนที่อาศัย

อยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 4 ชุมชน ชุมชนละ 10 คน รวมทั้งสิ้น 40 คนที่ให้สัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง แบ่งการวิเคราะห์ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ผู้บริหาร

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป สรุปได้ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมา คือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 45.00

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาคือ ปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 20.00 มัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 15.00 และปวส. คิดเป็นร้อยละ 5.00

ตำแหน่ง พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นผู้ช่วยผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 55.00 รองลงมา คือ ผู้จัดการ คิดเป็นร้อยละ 45.00

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 13 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า วัตถุประสงค์มีความชัดเจนวัตถุประสงค์มีความเหมาะสมวัตถุประสงค์ครอบคลุมถึงการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมทุกด้านวัตถุประสงค์มีการส่งเสริมในการช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม และวัตถุประสงค์มีความสอดคล้องตามหลักการบริหารครอบคลุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม แต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 13 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าองค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กรองค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอองค์กรของท่านให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม และองค์กรของท่านมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวดแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมินผลได้พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 17 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านมีคณะกรรมการประเมินผลองค์กรของท่านมีการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการแจ้งผลการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม และองค์กรของท่านได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง แต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่าปัจจัยการบริหารจัดการจำนวน 11 คนโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าผู้บริหารมีความตั้งใจในการบริหารจัดการผู้บริหารมีความสามารถในการชักจูงพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบสิ่งแวดล้อมผู้บริหารยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาสิ่งแวดล้อม และผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

ด้านความพร้อมในการบริหารพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าองค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจนองค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจนองค์กรมีการจัดอบรมพนักงานปฏิบัติงานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 15 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่ากฎระเบียบฯ มีความเหมาะสมกฎระเบียบฯ มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์กฎระเบียบฯ มีการประกาศให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง กฎระเบียบฯ มีการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง และกฎระเบียบฯ มีบทลงโทษต่อพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ แต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 16 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านให้ความรู้ในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ องค์กรของท่านให้ความเข้าใจในเครื่องมือ อุปกรณ์ทางเทคโนโลยีต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างดีและ องค์กรของท่านใช้เทคโนโลยีในควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าพนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีพนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีพนักงานปฏิบัติการมีความเข้าใจในนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรได้เป็นอย่างดีพนักงานปฏิบัติการมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ พนักงานปฏิบัติการมีความเต็มใจในการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ และพนักงานปฏิบัติการได้รับมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของแต่ละท่าน แต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่าความร่วมมือของโรงงาน จำนวน 10 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 18 คนมีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าองค์กรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรของท่านได้ให้มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรของท่านได้ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่ององค์กรของท่านมีการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายและองค์กรของท่านได้คำนึงถึงการผลผลิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 12 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าองค์กรของท่านมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการจัดสรรงบประมาณการจัดการสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการจัดหาบุคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมองค์กรของท่านมีการมอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ต้ององค์กรของท่านมีการกำกับ ดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อมแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่ององค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียงองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียงองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ในการรักษาสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีจัดอบรมให้ความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ และองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมสร้างแรงจูงใจกับพนักงานปฏิบัติการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ แต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ จำนวน 10 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 12 คนมีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากส่วนรายข้อพบว่า ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจังผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบายผู้บริหารขององค์กรได้วางเป้าหมาย การควบคุมติดตามผลอย่างต่อเนื่องผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ และผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านความพึงพอใจของพนักงาน พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 9 คนมีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาดการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบการการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้การใช้น้ำภายในนิคมมีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบการการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดีการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการประกอบการได้เป็นอย่างดีแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านผลประโยชน์ต่อสังคมพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศ น้ำ ดิน เสียง อาหาร วัสดุที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน และการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้นแต่ละข้อผู้บริหารมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(6) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีพบว่า นิคมอุตสาหกรรมนวนครขาดการบริหารจัดการที่ดี ภายหลังจากน้ำท่วม ปี พ.ศ. 2554 สภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไม่น่าอยู่อาศัย นอกจากนั้นเมื่อหลังจากฝนตกจะพบปัญหาน้ำท่วมขัง และอีกอย่างหนึ่ง คือ บริเวณรอบนอกนิคมฯ นั้นมีน้ำเน่าเสียซึ่งส่งกลิ่นเหม็น และ 2) แนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีพบว่า แนวทางในการปรับปรุง (1) องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ และควรดำเนินการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต่อไป (2) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (3) มีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชน ให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

4.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชน

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป สรุปได้ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 52.50 รองลงมา คือ เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 47.50

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 65.00 รองลงมา คือ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 17.50 ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 7.50 ปวช. คิดเป็นร้อยละ 2.50 และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 7.50

อาชีพ พบว่า ผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เป็นรับจ้างคิดเป็นร้อยละ 80.00 รองลงมา คือ ธุรกิจส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 7.50 ค่าขายคิดเป็นร้อยละ 5.00 วินมอเตอร์ไซด์คิดเป็นร้อยละ 5.00 และตัวแทนประกันชีวิตคิดเป็นร้อยละ 2.50

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมจำนวน 5 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียด ดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 8 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า วัตถุประสงค์มีความชัดเจนวัตถุประสงค์มีความเหมาะสมวัตถุประสงค์ครอบคลุมถึงการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมทุกด้าน และวัตถุประสงค์มีความสอดคล้องตามหลักการบริหารครอบคลุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม แต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนวัตถุประสงค์มีการส่งเสริมในการช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คนมีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กรองค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอองค์กรของท่านให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม และองค์กรของท่านมีการส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม แต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนองค์กรของท่านมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวดชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมินผลได้พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 4 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านมีคณะกรรมการประเมินผลองค์กรของท่านมีการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการแจ้งผลการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม และองค์กรของท่านได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง แต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่ปัจจัยการบริหารจัดการจำนวน 1 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 6 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่า ผู้บริหารมีความตั้งใจในการบริหารจัดการ ผู้บริหารมีความสามารถในการชักจูงพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบสิ่งแวดล้อมผู้บริหารยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานในการจัดการสิ่งแวดล้อม และผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาสิ่งแวดล้อมชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านความพร้อมในการบริหารพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 3 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจนองค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจนองค์กรมีการจัดอบรมพนักงานปฏิบัติงานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 17 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่ากฎระเบียบฯ มีความเหมาะสมกฎระเบียบฯ มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์กฎระเบียบฯ มีการประกาศให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง และกฎระเบียบฯ มีการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานให้ปฏิบัติตาม แต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนอีก 2 ข้อพบว่า กฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้องและกฎระเบียบฯ มีบทลงโทษต่อพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 3 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านให้ความรู้ในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ต้องการของท่านให้ความเข้าใจในเครื่องมือ อุปกรณ์ทางเทคโนโลยีต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างดีและองค์กรของท่านใช้เทคโนโลยีในควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนรายข้อพบว่าพนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีพนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดีพนักงานปฏิบัติการมีความเข้าใจในนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรได้เป็นอย่างดีและพนักงานปฏิบัติการได้รับมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของแต่ละท่านแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนอีก 2 ข้อพบว่า พนักงานปฏิบัติการมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ และพนักงานปฏิบัติการมีความเต็มใจในการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่าคุณสมบัติของโรงงานจำนวน 1 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่าองค์กรของท่านได้ให้มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรของท่านได้ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่องและองค์กรของท่านมีการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ใน

ระดับน้อย ส่วนอีก 2 ข้อพบว่า องค์กรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ องค์กรของท่านได้คำนึงถึงการผลิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 7 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านมีการจัดสรรงบประมาณ การจัดการสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีการจัดหาบุคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมองค์กรของท่านมีการมอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ต้องกรของท่านมีการกำกับดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อมแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้อองค์กรของท่านมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อมชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 4 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่า องค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่ององค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียงองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ในการรักษาสิ่งแวดล้อมองค์กรของท่านมีจัดอบรมให้ความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ และองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมสร้างแรงจูงใจกับพนักงานปฏิบัติการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ แต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนข้อองค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียงชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นว่างปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำนวน 2 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อยส่วนรายข้อพบว่า ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจังและผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบายโดยชุมชนมีความคิดเห็นในมีการปฏิบัติอยู่ระดับมากส่วนรายข้ออื่นพบว่า ผู้บริหารขององค์กรได้วางเป้าหมาย การควบคุมติดตามผลอย่างต่อเนื่องผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ และผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอในแต่ละข้อโดยชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านความพึงพอใจของพนักงาน พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 6 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อยส่วนรายข้อพบว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาดการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการ

ประกอบกิจการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้การใช้น้ำภายในนิคมมีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบกิจการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดีการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯมีความพร้อมในการประกอบกิจการได้เป็นอย่างดีแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านผลประโยชน์ต่อสังคมพบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 8 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย ส่วนรายข้อพบว่าการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศดินเสียอาหารรังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน และการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้นแต่ละข้อชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางน้ำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชนชุมชนมีความคิดเห็นในการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(6) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครพบว่า (1) สภาพปัญหาขยะรอบบริเวณโรงงาน (2) สภาพปัญหาน้ำเน่าเสียรอบบริเวณโรงงานซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อชุมชน และ (3) หลังจากน้ำท่วมปี 2554 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้มีย้ายการผลิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่ได้มีการเตรียมความพร้อมในการแก้ปัญหาที่ท่วมอีกเลย และ 2) แนวทางการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีพบว่า แนวทางการปรับปรุง (1) ควรมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น (2) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็วในกรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร (3) องค์กรควรเร่งสร้างความเข้าใจในการประชาสัมพันธ์ให้กับชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมากยิ่งขึ้น (4) องค์กรควรต้องมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น และ (5) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็ว กรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

4.2.3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงคุณภาพ

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร สรุปผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นโดยรวมดังต่อไปนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 13 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 13 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมินผลได้พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 17 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านความพร้อมในการบริหารพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 15 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 16 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 14 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 18 คนมีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 12 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 12 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ด้านความพึงพอใจของพนักงาน พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 9 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์โดยรวมมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีพบว่า นิคมอุตสาหกรรมนวนครขาดการบริหารจัดการที่ดี หลังจากน้ำท่วม ปี พ.ศ. 2554 นอกจากนั้นเมื่อภายหลังจากฝนตกจะพบปัญหาน้ำท่วมขัง รอบนอกนิคมฯ นั้น มีน้ำเน่าเสียซึ่งส่งกลิ่นเหม็น และ 2) แนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีพบว่า แนวทางในการปรับปรุง(1)องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ และควรดำเนินการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต่อไป(2) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (3) มีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชน ให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชนสรุปให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นโดยรวมดังต่อไปนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านวัตถุประสงค์ พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 8 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมินผลได้พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 4 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 1 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 6 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านความพร้อมในการบริหารพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 3 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 17 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 3 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ระดับน้อย

ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน จำนวน 1 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 7 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 4 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(4) ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 2 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีรายละเอียดดังนี้

ด้านบรรลุลำดับประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมพบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านความพึงพอใจของพนักงาน พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 6 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม พบว่า ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 8 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนะแนวทางในการปรับปรุงการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์โดยรวมมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครพบว่า (1) สภาพปัญหาขยะรอบบริเวณโรงงาน (2) สภาพปัญหาน้ำเน่าเสียรอบบริเวณโรงงานซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อชุมชน และ (3) หลังจากน้ำท่วมปี 2554 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้มีย้ายการผลิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่ได้มีการเตรียมความพร้อมในการแก้ปัญหาที่ท่วมอีกเลย และ 2) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีพบว่า แนวทางในการปรับปรุง (1) ควรมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น (2) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็วในกรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร (3) องค์กรควรเร่งสร้างความเข้าใจในการประชาสัมพันธ์ให้กับชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครมากยิ่งขึ้น (4) องค์กรควรต้องมีปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น และ (5) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็ว กรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

4.3 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ

1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณ สรุปโดยรวมได้ดังนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะกิจการของโรงงานพบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติงานอยู่ในโรงงานผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ไฟฟ้า คิดเป็นร้อยละ 61.00 จำนวนเงินลงทุน (มากกว่า 200 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 60.50 จำนวนผู้ปฏิบัติงาน (มากกว่า 200 คน) คิดเป็นร้อยละ 64.75

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าปัจจัยบริหารจัดการรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานพบว่า ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือของโรงงาน ด้านทั้ง 2 ด้านคือ ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดใกล้เคียงกัน

(6) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีลักษณะกิจการของโรงงานแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกันแยกได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีประเภทกิจการแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก (ค่าเฉลี่ย 3.39) โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วน

อิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ(ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ (ค่าเฉลี่ย 3.49) ส่วนโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติกกับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียมอาหาร และกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50 -200 ล้านบาท)มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50 -200 ล้านบาท) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) และโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.3 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.74) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) และโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

(7) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีสรุปดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อมปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เมื่อนำนโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) เป็นตัวแปรอิสระ และผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) เป็นตัวแปรตาม ไปทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ได้สมการพยากรณ์ได้ดังนี้ต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y = 0.332 + 0.333(X3) + 0.289(X1) + 0.320(X2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = 0.319(X3) + 0.264(X1) + 0.290(X2)$$

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ($F = 237.454$, $p\text{-value} = 0.000$)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด (R^2) เท่ากับ 0.643 แสดงว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) ได้ร้อยละเท่ากับ 64.30

การวิเคราะห์อิทธิพลของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) ที่มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01)

2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยคุณภาพ

2.1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โดยสรุปผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นโดยรวมดังต่อไปนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 13 คน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 11 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงานผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 10 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน 2 ด้าน คือ ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมและด้านผลประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความพึงพอใจของพนักงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนะแนวทางในการปรับปรุงผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์โดยรวมมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พบว่า นิคมอุตสาหกรรมนวนครขาดการบริหาร

จัดการที่ดี หลังจากน้ำท่วม ปี พ.ศ. 2554 สภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไม่น่าอยู่อาศัย นอกจากนั้น เมื่อภายหลังจากฝนตกจะพบปัญหาน้ำท่วมขัง และอีกอย่างหนึ่ง คือ บริเวณรอบนอกนิคมอุตสาหกรรม นวนครนั้น มีน้ำเน่าเสียซึ่งส่งกลิ่นเหม็นและ 2) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี พบว่า แนวทางในการปรับปรุง (1) องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ และควรดำเนินการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต่อไป (2) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (3) มีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชน ให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

2.2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการสัมภาษณ์ประชาชนที่อาศัยในชุมชน โดยสรุปผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นโดยรวมดังต่อไปนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 1 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน 1 ด้าน คือ ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนอีกด้าน 4 ด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 1 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยที่มีผลต่อการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 2 คน มีความคิดเห็นโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(5) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปได้ว่า

ผู้ให้สัมภาษณ์โดยรวมมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครประกอบไปด้วย (1) สภาพปัญหาขยะรอบบริเวณโรงงาน (2) สภาพปัญหาน้ำเน่าเสียรอบบริเวณโรงงานซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อชุมชน และ (3) หลังจากน้ำท่วมปี 2554 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้มีย้ายการผลิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่ได้มีการเตรียมความพร้อมในการแก้ปัญหาที่ท่วมอีกเลย และ 2) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีประกอบไปด้วย (1) ควรมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น และ (2) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็วในกรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ สรุปโดยรวมได้ดังนี้

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกันส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกันส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนที่อาศัยในชุมชนมีความคิดเห็นว่ ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากส่วนด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสมด้านความพร้อมในการบริหารด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานรายด้านทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมพบว่า ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกันส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่ต่อประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมและด้านผลประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากส่วนด้านความพึงพอใจของพนักงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย (2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่ต่อประสิทธิผลการ

บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้าน โดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

(5) ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกันสรุปดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีลักษณะกิจการของโรงงานแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีแตกต่างกันแยกได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีประเภทกิจการแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก (ค่าเฉลี่ย 3.39) โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑจากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าประเภทกิจการผลิตภัณฑจากไม้ อลูมิเนียม อาหาร และกระดาษ (ค่าเฉลี่ย 3.49) ส่วนโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติกกับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑจากไม้ อลูมิเนียม อาหาร และกระดาษมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-

200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) และโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.3 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.74) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) และโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

(6) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีสรุปดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่าความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อมปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า เมื่อนำนโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) เป็นตัวแปรอิสระ และผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) เป็นตัวแปรตาม ไปทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ได้สมการพยากรณ์ได้ดังนี้ต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y = 0.332 + 0.333(X3) + 0.289(X1) + 0.320(X2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = 0.319(X3) + 0.264(X1) + 0.290(X2)$$

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ($F = 237.454$, $p\text{-value} = 0.000$)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด (R^2) เท่ากับ 0.643 แสดงว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ได้ร้อยละเท่ากับ 64.30

การวิเคราะห์อิทธิพลของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) ที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรม นวนครจังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลต่อผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

(7) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผู้ให้การสัมภาษณ์โดยรวมสรุปได้ว่า

(1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พบว่า นิคมอุตสาหกรรมนวนครขาดการบริหารจัดการที่ดี หลังจากนั้นน้ำท่วมปี พ.ศ. 2554 สภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไม่น่าอยู่อาศัยนอกจากนั้น เมื่อภายหลังจากฝนตกจะพบปัญหาน้ำท่วมขัง และบริเวณรอบนอกนิคมอุตสาหกรรมนวนครมีน้ำเน่าเสียและส่งกลิ่นเหม็นและ 2) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานีพบว่า แนวทางในการปรับปรุง (1) องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ และควรดำเนินการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติต่อไป (2) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และ (3) มีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชนให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

(2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่าต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครประกอบไปด้วย (1) สภาพปัญหาขยะรอบบริเวณโรงงาน (2) สภาพปัญหาน้ำเน่าเสียรอบบริเวณโรงงานซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อชุมชน และ (3) หลังจากนั้นน้ำท่วมปี 2554 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้มีย้ายการผลิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่ได้มีการเตรียมความพร้อมในการแก้ปัญหา น้ำท่วมอีกเลย และ 2) แนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีประกอบไปด้วย (1) ควรมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น และ (2) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็วในกรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 4) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี และนำเสนอการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยสามารถสรุปตามลำดับ ดังนี้

- 5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวม
- 5.2 การอภิปรายผล
- 5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ สรุปโดยรวมได้ดังนี้

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อม พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนที่อาศัยในชุมชนมีความคิดเห็นว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการบริหารจัดการ พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการ มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่ใกล้เคียงกัน ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนที่อาศัยในชุมชนมีความคิดเห็นว่ ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม ด้านความพร้อมในการบริหาร ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม มีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความร่วมมือของโรงงาน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือ

ของโรงงานรายด้านทั้ง 2 ด้านคือ ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าการร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก (2) ประชาชนที่อาศัยในชุมชนมีความคิดเห็นว่าการร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติพบว่าการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน ส่วนผลการวิเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ (1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นว่าการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม และด้านผลประโยชน์ต่อสังคมโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านความพึงพอใจของพนักงานโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย (2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่าการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านโดยรวมมีการปฏิบัติการอยู่ในระดับน้อย

5.1.5 ผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน สรุปดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีลักษณะกิจการของโรงงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกันอย่างได้ดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 1.1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีประเภทกิจการแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามประเภทกิจการเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก (ค่าเฉลี่ย 3.39) โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ากับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑจากไม้ อลูมิเนียม อาหาร และกระดาษ มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไป

ปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้ามีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ (ค่าเฉลี่ย 3.49) ส่วนโรงงานที่มีประเภทกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติกกับที่มีประเภทกิจการผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหาร และกระดาษ มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.2 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนแตกต่างกันมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนเงินลงทุนเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.73) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 ล้านบาท) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) และโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 1.3 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงานเป็นรายคู่ พบว่า โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) กับโรงงานที่มีจำนวนเงินลงทุนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ แตกต่าง (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยที่โรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ (ค่าเฉลี่ย 3.74) มากกว่าโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดกลาง (ระหว่าง 50-200 คน) (ค่าเฉลี่ย 3.45) ส่วนโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน) และโรงงานที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน) มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

5.1.6 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี สรุปดังนี้ คือ

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐานพบว่า ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร โดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

สมมติฐานที่ 5 นโยบายสิ่งแวดล้อม ปัจจัยการบริหารจัดการ และความร่วมมือของโรงงานที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เมื่อนำนโยบายสิ่งแวดล้อม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการ (X2) และความร่วมมือของโรงงาน (X3) เป็นตัวแปรอิสระ และประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) เป็นตัวแปรตาม ไปทำการวิเคราะห์โดยใช้วิธีการถดถอยแบบขั้นตอน (Stepwise Regression Analysis) ได้สมการพยากรณ์ได้ดังนี้ต่อไปนี้

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y = 0.332 + 0.333 (X3) + 0.289 (X1) + 0.320 (X2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน

$$ZY = 0.319 (X3) + 0.264 (X1) + 0.290 (X2)$$

นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลร่วมกันต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) (F = 237.454, p-value = 0.000)

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์แห่งการกำหนด(R^2) เท่ากับ 0.643 แสดงว่านโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) สามารถร่วมกันอธิบายความผันแปรของการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) ได้ร้อยละเท่ากับ 64.30

การวิเคราะห์อิทธิพลของนโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) ที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม (X1) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม (X2) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานโดยรวม (X3) มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม (Y) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

5.1.7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากผู้ให้สัมภาษณ์โดยรวม สรุปได้ว่า

(1) ผู้บริหารมีความคิดเห็นต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร พบว่า นิคมอุตสาหกรรมนวนครขาดการบริหารจัดการที่ดี หลังจากน้ำท่วมปี พ.ศ. 2554 สภาพสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครไม่น่าอยู่อาศัยนอกจากนั้น เมื่อภายหลังจากฝนตกจะพบปัญหาน้ำท่วมขัง และบริเวณรอบนอกนิคมอุตสาหกรรมนวนครมีน้ำเน่าเสียและส่งกลิ่นเหม็น และ 2) แนวทางในการปรับปรุงประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี พบว่า แนวทางในการปรับปรุง (1) องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพ และควรดำเนินการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมต่อไป (2) ควรส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และ (3) มีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชน ให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

(2) ประชาชนในชุมชนมีความคิดเห็นว่าต่อ 1) ปัญหาการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ประกอบไปด้วย (1) สภาพปัญหาขยะรอบบริเวณโรงงาน (2) สภาพปัญหาน้ำเน่าเสียรอบบริเวณโรงงานซึ่งเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อชุมชน และ (3) หลังจากน้ำท่วมปี 2554 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครได้มีย้ายการผลิตเป็นจำนวนมาก และนอกจากนั้นนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ยังไม่ได้มีการเตรียมความพร้อมในการแก้ปัญหาที่น้ำท่วมอีกเลย และ 2) แนวทางในการปรับปรุงประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ประกอบไปด้วย (1) ควรมีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครให้น่าอยู่อาศัยมากยิ่งขึ้น และ (2) นิคมอุตสาหกรรมนวนคร ควรเร่งสร้างความมั่นใจให้เกิดขึ้นโดยเร็วในกรณีน้ำท่วมภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

5.2 การอภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปโดยรวมได้ดังนี้

5.2.1 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

จากผลการวิจัย พบว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดที่ใกล้เคียงกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมมีความชัดเจนเหมาะสม ครอบคลุมการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมทุกด้าน มีส่วนการส่งเสริมในการช่วยแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม ตามหลักการบริหารครอบคลุมคุณภาพสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะองค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อม มีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ องค์กรให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม และมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวดอย่างมาก และด้านการประเมินผลได้ มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะองค์กรมีคณะกรรมการประเมินผล มีการประเมินผล มีการแจ้งผลการประเมิน และปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้องค์กรได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมภัทรา รัตนสงวนวงศ์ (2553) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง ความคาดหวังและการรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมของบริษัท ที่มีผลต่อความพึงพอใจโดยรวมของผู้บริหารในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความคาดหวังของผู้บริหารต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอมตะนครโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุชาติ คำทางชล (2554) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการนำนโยบายการประหยัดพลังงานไฟฟ้าไปปฏิบัติของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพในภาพรวมการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยมีการกำหนดนโยบายการประหยัดไฟฟ้าที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม สามารถติดตามและรายงานผลการใช้ไฟฟ้าที่ลดลงได้โดยใช้ระบบเทคโนโลยีเข้ามาควบคุมการใช้ไฟฟ้า และรายงานผลเฉพาะในหน่วยงานที่สำคัญ ในขณะที่ผู้บริหารระดับสูงยังคงยึดถือการรายงานผลจากตัวเลขและสถิติการใช้ไฟฟ้าตามข้อมูลทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของอาคารใหญ่แต่เพียงอย่างเดียว

5.2.2 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมากที่สุดที่ใกล้เคียงกัน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี และผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ ด้านความพร้อมในการบริหาร มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะองค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อม มีการจัดสรรงบประมาณ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารสิ่งแวดล้อมไว้อย่างชัดเจน องค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการ

บริหารสิ่งแวดล้อมไว้อย่างชัดเจน ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อมมีความเหมาะสม มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์ ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะองค์กรนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม และด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากรมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะพนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี พนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรพิมล เรืองกิจ (2540) ได้ศึกษาการวิจัยเรื่องสถานภาพทางกฎหมายต่อการนำมาตราฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการจัดการสิ่งแวดล้อม มาใช้เพื่อป้องกันมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม ผลจากการศึกษาวิจัย พบว่า การใช้มาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาการค้ำระหว่างประเทศ และปัญหามลพิษที่เกิดจากการประกอบอุตสาหกรรม ซึ่งประเทศไทยผูกพันในฐานะประเทศสมาชิกขององค์การระหว่างประเทศว่าด้วยการมาตรฐาน และองค์การการค้าโลก แต่เนื่องจากมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมมิใช่มาตรการบังคับ จึงต้องแสวงหามาตรการส่งเสริมเพื่อให้ผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมหันมาให้ความสนใจ การวิจัยฉบับนี้ จึงเสนอให้มีการส่งเสริมนำมาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อมมาใช้กับโรงงานจำพวกที่ 3 ตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 กิจการประเภทที่กำหนดให้ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งในเขตนิคมอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 เนื่องจากมีมาตรการในการควบคุม ตรวจสอบ และส่งเสริมตามกฎหมายที่สามารถแก้ไขปรับปรุงกฎหมายให้เอื้อประโยชน์ต่อการนำมาตราฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมมาใช้ได้อย่างเหมาะสมนอกจากนั้นได้เสนอให้แก้ไข ปรับปรุง ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะสนับสนุนส่งเสริมให้มีการนำมาตราฐานระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมมาใช้

5.2.3 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

จากผลการวิจัย พบว่า ความร่วมมือของโรงงาน โดยรวมมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.50$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานรายด้านทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม และด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก เพราะ องค์กรให้ความสำคัญต่อการจัดการสิ่งแวดล้อม มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง วางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย และองค์กรได้คำนึงถึงการผลิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก เพราะ องค์กรมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อม จัดสรรงบประมาณการจัดการสิ่งแวดล้อม จัดสรรหาบุคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม มอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี และ องค์กรมีการกำกับ ดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อม อย่างต่อเนื่องเป็นอย่างดี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของกมลวรรณ ฉัตรมงคล (2546) การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นของโรงงานทั้งในและ

นอกนิคมอมตะนคร ที่มีต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชนคลองตำหรุ และเพื่อให้ทราบแนวทางในการป้องกัน และจัดการผลกระทบของโรงงานอุตสาหกรรมต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชนคลองตำหรุ การเก็บข้อมูลจะใช้วิธีเชิงคุณภาพ ในแนวทางประวัติศาสตร์ โดยใช้การสัมภาษณ์เจาะลึก และการสนทนากลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า ผบกระทบทางด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากโรงงานทั้งในและนอกนิคมอมตะนครมีทั้งด้านบวก ได้แก่ การสร้างรายได้ให้กับคนในคลองตำหรุจากการทำบ้านเช่า ร้านค้าขายอาหาร ตลอดจนกิจการต่างๆ จากการอพยพเข้ามาของแรงงานต่างถิ่นที่เข้ามาทำงานอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมในคลองตำหรุ แนวทางในการป้องกันและจัดการผลกระทบ ได้แก่ การสร้างความเข้มแข็งของชุมชนประมงการขยายบทบาทของนิคมอุตสาหกรรมสู่ชุมชน การแสวงหาทางเลือกของการพัฒนาอุตสาหกรรมส่งเสริมบทบาทขององค์กรชาวบ้านและองค์กรปกครองท้องถิ่น

5.2.4 การอภิปรายผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ

จากผลการวิจัย พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.62$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติรายด้านทุกด้านมีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติการณ์อยู่ในระดับมากใกล้เคียงกัน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบาย วางเป้าหมายการควบคุม ติดตามผลอย่างต่อเนื่อง กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ และผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะพนักงานมีความพึงพอใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาด ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบการ การใช้น้ำภายในนิคมฯ มีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบการ สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติตามที่ปฏิบัติกันได้ดี และพนักงานมีความพึงพอใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการประกอบการได้เป็นอย่างดี ประสิทธิภาพการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านผลประโยชน์ต่อสังคม มีค่าเฉลี่ยการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เพราะ การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศ ทางน้ำ ทางดิน ทางเสียง ทางอาหาร ทางรังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน และการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของดวงพร โสติถิมานนท์ (2545) ได้ศึกษาประสิทธิภาพการดำเนินงานของศูนย์วัดตรีไชเฉลิมชน เขตบางกระบือ สรุปผลการดำเนินงานทั้งสามด้าน คือ การมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย พบว่า ประชาชนในชุมชนเครือข่ายส่วนใหญ่ได้ความร่วมมือในการการคัดแยกปัญหาขยะ เหตุผลสำคัญในการคัดแยก คือเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม การเสริมสร้างแนวความคิดให้ชุมชนในเรื่องการจัดการขยะมูลฝอย พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการแยกขยะเป็นอย่างดี ความรู้ที่ประชาชนได้รับคือ ความหมายของขยะมูลฝอย การแยกประเภทของขยะมูลฝอย และประโยชน์ของการแยกขยะมูลฝอย และการสร้างรายได้สามารถพึ่งตนเองด้านการเงินของศูนย์ พบว่า ศูนย์ขาดสภาพคล่องต้องกู้เงินจากสถาบันอื่นเพื่อใช้จ่ายในการ

เดินทาง สอดคล้องกับผลการวิจัยของนิธินันต์ เกษโกศล (2548) ศึกษาถึงประสิทธิผลในการทำงานของพนักงานตรวจรับบัตรโดยสารระหว่างประเทศ บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับประสิทธิผลในการทำงานทั้งระดับปฏิบัติงานและระดับหัวหน้างานอยู่ในระดับสูง เมื่อแยกพิจารณาในรายละเอียด พบว่า หัวหน้างานมีระดับประสิทธิผลสูง ในด้านการวางใจได้ และปานกลางในด้านความคิดสร้างสรรค์ ส่วนเจ้าหน้าที่มีระดับประสิทธิผลสูงสุดในด้านความร่วมมือในการทำงาน และต่ำสุดในด้านความคิดสร้างสรรค์ เช่นเดียวกับหัวหน้างาน 2) เมื่อเปรียบเทียบกับระดับประสิทธิผลในการทำงานของพนักงาน ตามปัจจัยด้านบุคคล พบว่า ปัจจัยด้านเพศและตำแหน่งงานมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านอายุ สถานภาพสมรส และระยะเวลาในการทำงานกับแผนกนี้มีระดับประสิทธิผลในการทำงานไม่แตกต่างกัน 3) เมื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยในการทำงาน กับระดับประสิทธิผลในการทำงาน พบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับระดับประสิทธิผลในการทำงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ด้านบุคลิกลักษณะ ด้านความร่วมมือในการทำงาน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านการวางใจได้ ด้านวินัย ด้านความรอบรู้งาน ด้านปริมาณงาน ด้านคุณภาพงาน ด้านการจัดการงาน และด้านการตัดสินใจ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพฑูรย์ สิงห์ไข่มุก (2555) วิจัยเรื่องประสิทธิผลนโยบายมลพิษอุตสาหกรรมไทย ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจัดการนโยบายมลพิษอุตสาหกรรมของไทย ทั้งด้านโครงสร้างองค์กร ด้านนโยบายภาครัฐ ด้านทรัพยากรการบริหาร และด้านกลยุทธ์เชิงรุก อยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด หน่วยงานที่ปฏิบัติเกี่ยวข้องกับนโยบายการจัดการมลพิษอุตสาหกรรมไทยมีหลายแห่ง

5.2.5 การอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐาน

การอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีแตกต่างกัน โดยผลการเปรียบเทียบการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน พบว่า โรงงานที่มีประเภทกิจการแตกต่างกัน มีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า โรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีจำนวนผู้ปฏิบัติงานจำนวนมากนั้นมีแนวความคิดเห็นในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนครที่มีการบริหารจัดการดี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิตยา วงศ์ภินันท์วัฒนา และคนอื่นๆ (2547) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบขนาดของการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ มีการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันทั้งนโยบายทั่วไปเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและนโยบายที่กำหนดชัดเจน สำหรับการเปรียบเทียบขนาดของการเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับบริษัทในประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าบริษัทในประเทศไทยเปิดเผยข้อมูลนโยบายสิ่งแวดล้อมแตกต่างจากบริษัทในประเทศออสเตรเลีย

สมมติฐานที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวมมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และนโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง มีการกำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบายได้เป็นอย่างดี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสมภัทรา รัตนสงวนวงศ์ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง ความคาดหวังและการรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมของบริษัท ที่มีผลต่อความพึงพอใจโดยรวมของผู้บริหารในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจโดยรวมของผู้บริหารต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบความคาดหวังและการรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมของผู้บริหารในนิคมอมตะนครมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.01 การรับรู้จริงต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมอมตะนครด้านการจัดการขยะมูลฝอย ด้านการบำบัดน้ำเสีย ด้านการกำหนดพื้นที่สีเขียว และด้านการจัดการมลภาวะมีความสัมพันธ์กันกับความพึงพอใจโดยรวมต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมภายในนิคมอมตะนครอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ 0.01

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ปัจจัยการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมมีความพร้อมในด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคมอย่างมีประสิทธิภาพสูง

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนราธิป มังคละสิทธิ์ (2549) ได้ศึกษาเรื่อง ประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานบริษัท ทีดีเค (ประเทศไทย) จำกัด ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานโดยภาพอยู่ในระดับสูง เมื่อแยกพิจารณาระดับพิจารณาระดับประสิทธิภาพในการทำงานสูงในด้านความมีวินัย

สมมติฐานที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ความร่วมมือของโรงงานโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโดยรวม (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) และความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครทุกด้าน (ด้านการบรรลุมัตถุ

วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคม) (ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05)

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ความร่วมมือของโรงงานมีการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนครทุกด้าน มีการปฏิบัติงานร่วมกันเป็นอย่างดี

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิธิกานต์ เกษโกศล (2548) ได้ศึกษาการวิจัยประสิทธิผลในการทำงานของพนักงานตรวจรับบัตร โดยสารระหว่างประเทศ บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพ ผลการวิจัยพบว่า ระดับประสิทธิผลในการทำงานทั้งระดับปฏิบัติงานและระดับหัวหน้างาน อยู่ในระดับสูง เมื่อแยกพิจารณาในรายละเอียด พบว่า หัวหน้ามีระดับประสิทธิผลสูง ในด้านการวางใจได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนคร จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยนำข้อค้นพบในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคม เพื่อเป็นการเพิ่มการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ โดยแยกเสนอแนะดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะระดับนโยบาย

1) รัฐต้องมีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมโดยคำนึงถึงสิทธิชุมชนในการจัดการทรัพยากรสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมและสนับสนุนให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในกำหนดทิศทางและนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนครต่างๆ

2) รัฐควรกำหนดนโยบายการพัฒนาของรัฐ ทั้งระดับประเทศและระดับพื้นที่ ต้องให้ความสำคัญการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่ดำเนินการพัฒนาอุตสาหกรรมโดยไม่กระทบต่อความเป็นอยู่ของชุมชน และพื้นที่ที่เป็นแหล่งอาหาร และพื้นที่เกษตรกรรม

3) รัฐต้องปฏิรูปกฎหมายให้ทันสมัยในการคุ้มครองสิทธิชุมชนในการปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมให้เหมาะสมตลอดเวลา

4) การพัฒนาประเทศต้องคำนึงถึงมิติด้านสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมให้เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และชุมชน และทำให้เกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น โดยนิคมอุตสาหกรรมไม่ก่อมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม เช่น มลพิษทางอากาศ น้ำ เสียง ซึ่งไม่ส่งผลเสียต่อสุขภาพชุมชนในพื้นที่อยู่อาศัยและพื้นที่บริเวณที่ใกล้เคียง

5) การพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ต้องคำนึงถึงความอยู่ดีมีสุขของประชาชนโดยรัฐควรกำหนดตัวชี้วัดความสุขของประชาชนภายในประเทศ

6) ควรเปิดเผยข้อมูลการจัดทำระบบและเปิดเผยข้อมูลการปลดปล่อยและเคลื่อนย้ายมลพิษอุตสาหกรรมและสารเคมีอันตรายให้ชุมชนในพื้นที่เข้าถึงได้โดยง่าย และมีส่วนร่วมในการตรวจสอบได้

5.3.2 ข้อเสนอแนะระดับบริหาร

1) ผู้บริหารองค์การได้มีการปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้บริหารองค์การได้มีการปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบาย วางเป้าหมาย การควบคุม ติดตามผลอย่างต่อเนื่อง กำหนดโครงการต่างๆ ฉะนั้นผู้บริหารองค์การควรปฏิบัติตามนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง

2) ผู้บริหารองค์การได้มีการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมฯ ที่มีประสิทธิภาพอยู่แล้ว ซึ่งการทำให้พนักงานมีความพึงพอใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาด ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบกิจการ การใช้น้ำภายในนิคมฯ มีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบกิจการ สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดี และพนักงานมีความพึงพอใจในการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการประกอบกิจการได้เป็นอย่างดี และการจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทางอากาศ ทางน้ำ ทางดิน ทางเสียง ทางอาหาร ทางรังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นจุดเด่นขององค์การ ดังนั้น ผู้บริหารควรมีการส่งเสริมให้ชุมชนที่อาศัยอยู่ภายในนิคมฯ ให้ความรู้ความเข้าใจและความตระหนักในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ทางนิคมฯ ได้ดำเนินการอยู่อย่างต่อเนื่องโดยให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3) ผู้บริหารมีการปฏิบัติตามกฎหมายสิ่งแวดล้อมอย่างเคร่งครัด ซึ่งถือว่าองค์การได้คำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก ฉะนั้นองค์การควรมีการส่งเสริมให้มีการสร้างเครือข่ายในการดูแลสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเชื่อมโยงกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน ชุมชน ให้ช่วยกันเฝ้าระวังและป้องกันผลกระทบด้านมลพิษในพื้นที่ของตนเอง

5.3.3 ข้อเสนอแนะระดับวิชาการ

1) ควรมีการศึกษาการวิจัยการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมของพื้นที่ในด้านสิ่งแวดล้อมและสภาพชุมชนเป็นสำคัญ

2) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับการขยายอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีอุตสาหกรรมแล้ว ต้องมีการศึกษาศักยภาพการรองรับมลพิษของพื้นที่ในภาพรวม และเปิดเผยข้อมูลการศึกษาต่อสาธารณะ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในกระบวนการพิจารณาอนุมัติ - อนุญาตอุตสาหกรรมเพิ่มเติม

3) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับการกำหนดพื้นที่กันชนชุมชนระหว่างอุตสาหกรรมและชุมชนที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับร่วมกันทุกฝ่าย

4) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับระบบการจัดการขยะอุตสาหกรรม ทั้งในเชิงป้องกันและลดปัญหาขยะอุตสาหกรรม และการจัดการกับขยะที่เกิดขึ้นแล้ว ไม่ให้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของชุมชนและสภาพแวดล้อม ทั้งนี้ต้องเป็นระบบที่เข้าถึงและตรวจสอบได้โดยสาธารณะ

5) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดสรรทรัพยากรน้ำที่ให้ความสำคัญกับการใช้ประโยชน์ของชุมชนก่อนภาคอุตสาหกรรม

6) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับองค์การที่มีหน้าที่ดูแลปัญหาสิ่งแวดล้อมในภาพรวม

7) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับระบบการแก้ไขเยียวยาปัญหาการปนเปื้อนมลพิษในสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของชุมชนอย่างรวดเร็วและเป็นธรรม

8) ควรมีการศึกษาการวิจัยที่เกี่ยวกับกองทุนในการเยียวยาความเสียหายด้านสิ่งแวดล้อมและสุขภาพ ให้ประชาชนผู้ได้รับผลกระทบ โดยเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการกองทุน และมีการเปิดเผยข้อมูลในการบริหารจัดการกองทุนต่อสาธารณะ

5.3.4 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) จากการวิจัยการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนครในด้านการบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม ด้านความพึงพอใจของพนักงาน และด้านผลประโยชน์ต่อสังคมแล้วนั้น ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในด้านอื่นๆ ภายในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

2) ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร เช่น ด้านมลพิษ ด้านการกำจัดขยะ เป็นต้น เพื่อเป็นการทราบแนวทางในการแก้ไขปัญหาต่อไป

3) ควรมีการวิจัยในนิคมอุตสาหกรรมของพื้นที่อื่นๆ ต่อไป

บรรณานุกรม

GRAD VRU

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ฉัตรมงคล. (2546). ผลกระทบของการพัฒนาอุตสาหกรรมในโครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลตะวันออกต่อชุมชนประมง: กรณีศึกษาชุมชนคลองตำหรุ จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย. (2551). “ชีววิถีเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน”. พิมพ์ครั้งที่ 30. กรุงเทพฯ: กองผลิตสื่อการสื่อสารองค์การ ฝ่ายสื่อสารองค์การ กฟผ.
- คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน. (2555). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559)**. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- คณะกรรมการวิชาสิ่งแวดล้อมเทคโนโลยีและชีวิต. (2553). **สิ่งแวดล้อมเทคโนโลยีและชีวิต**. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- จรรยา แวววุฒินันท์. (2535). **รวมกฎหมายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม**. กรุงเทพฯ: บริษัทพิชการพิมพ์ จำกัด.
- จันทร์แจ่ม ดีอุดมจันทร์. (2550). **การพัฒนาชุมชนแบบพึ่งพาตนเอง: ศึกษาเฉพาะกรณีหมู่บ้านป้องกันตนเองชายแดน บ้านบูน อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย**. สารนิพนธ์ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย.
- จินดาสักขณ์ วัฒนสินธุ์. (2551). **เอกสารประกอบการสอนชุดวิชานโยบายสาธารณะและการวางแผน หน่วยที่ 6 เรื่อง การประเมินผลนโยบาย**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จินดาสักขณ์ วัฒนสินธุ์. (2530). **การบริหารและการพัฒนาองค์การ ในเอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการบริหารและพัฒนาองค์การ (หน่วยที่ 2)**. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไชยวัฒน์ รัตนดาตาศ. (2538). **ประสิทธิผลของการให้บริการของสำนักงานเขตชั้นกลาง กรุงเทพมหานคร: ศึกษากรณีสำนักงานเขตสวนหลวง**. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ดวงพร โสติถิमानนท์. (2545). **ประสิทธิผลการดำเนินงานของศูนย์วัสดุรีไซเคิลชุมชน เขตบางกะปิ**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- เทพศักดิ์ บุญยรัตพันธุ์. (2536). **ปัจจัยเรื่องส่งผลต่อการสร้างประสิทธิผลของการนำนโยบายการให้บริการแก่ประชาชนไปปฏิบัติ: กรณีศึกษา สำนักงานเขตของกรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธงชัย สันติวงษ์. (2533). **การบริหารเชิงกลยุทธ์**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- ธัญวัลย์ วิจิตรพัชร. (2547). การพัฒนาบุคลากรกับประสิทธิผลขององค์การ กรณีศึกษาบริษัท
ทศท. คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ แจ้งวัฒนะ. วิทยานิพนธ์
 รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นิตยา วงศ์ภินันท์วัฒนา และคนอื่นๆ. (2547). การเปรียบเทียบขนาดของการเปิดเผยข้อมูลนโยบาย
 สิ่งแวดล้อมของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. **วารสารบริหารธุรกิจ.**
 103 (2), 25-26.
- นิติกานต์ เกษโกศล. (2548). **ประสิทธิผลในการทำงานของพนักงานตรวจรับบัตรโดยสารระหว่าง
 ประเทศ บริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน).** วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการจัดการทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- นิภาพรรณ เจนสันติกุล และไชยณัฐ คำดี. (2555). แผนพัฒนาอุดมศึกษาของชาติ: จุดร่วมด้าน
 การศึกษาของประเทศไทยในประชาคมอาเซียนและคุณลักษณะอุดมศึกษาไทยในอนาคต.
วารสารดำรงราชานุภาพ. 12(44), 96-97.
- ประพันธ์ สุริหาร. (2533). **ทฤษฎีการบริหาร.** ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประเวศ วสี. (2547). **ระบบการอยู่ร่วมกันด้วยสันติ และการจัดองค์กรแบบใหม่ในโลกแห่ง
 อนาคตในธรรมชาติของสรรพสิ่งการเข้าถึงความจริงทั้งหมด.** กรุงเทพฯ: ร่วมด้วยช่วยกัน.
- ปิยดา สว่างศิลป์. (2545). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลขององค์การ: ศึกษากรณีบริษัท มิตรสุขุมิ
 โทโมอินซัวรันซ์ จำกัด สาขาประเทศไทย.** วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2529). **การวิจัยประเมินผล.** กรุงเทพฯ: การพิมพ์พระนครจำกัด.
- พรพิมล เรืองกิจ. (2540). **สถานภาพทางกฎหมายต่อการนำมาตราฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการ
 จัดการสิ่งแวดล้อมมาใช้เพื่อป้องกันมลพิษจากโรงงานอุตสาหกรรม.**
 วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พิทยา บวรวัฒนา. (2541). **ทฤษฎีองค์การสาธารณะ.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ:
 ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- เพ็ญตุลา ชาญชัยศักดิ์. (2551). **การพัฒนาตัวบ่งชี้รวมประสิทธิผลขององค์การตามแนวคิดการ
 แข่งขันคุณค่าสำหรับ โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน.** วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ภรณ์ กิรติบุตร. (2529). **การประเมินประสิทธิผลขององค์การ.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภรณ์ (กิรติบุตร) มหานนท์. (2528). **การประเมินประสิทธิผลขององค์การ (Evaluation of
 organizational effectiveness).** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ภาสินี เปี่ยมพงศ์สานต์. (2548). **สิ่งแวดล้อมศึกษา: แนวการสอน สาระการเรียนรู้และกิจกรรม
 การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2530). **การวางแผนนโยบายโครงการและการบริหาร
 โครงการ.** กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- มัชวาท สุวรรณเรือง. (2536). **ประสิทธิผลของการนำนโยบายป้องกันปรามทุจริตเลือกตั้ง ของโครงการ ท.ม.ก. ไปปฏิบัติ: กรณีวิจัยปฏิบัติการเขตเลือกตั้ง ค. จังหวัดนครราชสีมา.** วิทยานิพนธ์พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนบริหารศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ยิ่งบุญ พตด้วง. (2547). **การศึกษาประสิทธิผลในการดำเนินการตามโครงการจัดระบบพัฒนา มาตรฐานสากลของ ประเทศไทยด้านการจัดการและสัมฤทธิ์ผลของภาครัฐของ ข้าราชการตำรวจสถานีตำรวจ ภูธรอำเภอเมืองสมุทรปราการ.** วิทยานิพนธ์ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิทย์ บัณฑิตกุล. (2555) **“รู้จักประชาคมอาเซียน”.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์. (2535). **พระราชบัญญัติใหม่ด้านวิศวกรรม สิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับโรงงาน.** กรุงเทพฯ: วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- วิสาชา ภูจินดา. (2555). **ตัวแบบในการจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม. โดยใช้หลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง.** กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วุฒิชัย จำนงค์. (2530). **การผสมผสานปฏิบัติการเพื่อผลิตภาพ. วารสารพัฒนบริหารศาสตร์.** 2 (2), 255-269.
- ไวพจน์ กุลาชัย. (2552). **การเมืองในองค์การและทัศนคติของข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพขององค์การ.** วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศุภกิจ บุญศิริ: (2543). **มาตรการอนุรักษ์พลังงานที่เหมาะสมในอุตสาหกรรมขนาดกลางและ ขนาดย่อม.** วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการพลังงาน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ศุภชัย ยาวะประภาส และคนอื่นๆ. (2543). **คอร์รัปชันในวงราชการ: มุมมองจากข้าราชการ.** ม.ป.ท.
- ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษารวมการศึกษานอกโรงเรียน. (2544). **แนวทางการพัฒนาอาชีพในชุมชน.** กรุงเทพฯ: รังสีการพิมพ์.
- สมสงวน จันทจร. (2549). **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนา.** กรุงเทพฯ: คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2548). **ทิศทางที่ท้าทายแห่งการ พัฒนาประเทศในระยะแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10.** กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.
- สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม. (2542). **เอกสารประกอบการประชุมคณะกรรมการ จัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันตก ครั้งที่ 1/2542.** กรุงเทพฯ: สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม.
- สำนักเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชน. (2555). **ทำเนียบผู้นำองค์กรเครือข่ายพัฒนาชุมชนดีเด่น ประจำปี 2555.** กรุงเทพฯ: สำนักเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชน.
- สุชาติา วัฒนา. (2550). **วาระนโยบายสิ่งแวดล้อมโลกกับกระบวนการสิทธิชุมชนในประเทศไทย. วารสารดำรงราชานภาพ.** 7(25), 29-30.

- สุชาติ คำทางชล. (2554). **ประสิทธิผลการนำนโยบายการประหยัดพลังงานไฟฟ้าไปปฏิบัติของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สุรศักดิ์ โตประสี. (2553). **ธรรมาภิบาลในการบริหารงานคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล**. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุวิทย์ อธิศาสตร์. (2546). **ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจชุมชนหมู่บ้านอีสาน 2488-2544**. กรุงเทพฯ: สร้างสรรค์จำกัด.
- อรุณ รักธรรม. (2525). **ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่: การบริหารองค์การ**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อลงกรณ์ จันทร์เกษม. (2547). **ปัจจัยการตัดสินใจเลือกที่อยู่อาศัยของผู้ที่ทำงานในนิคมอุตสาหกรรม: กรณีศึกษา โรงงานขนาดใหญ่ ในเขตส่งเสริมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี**. วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเคหะการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอนก ณ นคร. (2538). **ประสิทธิผลการปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจนครบาลในกรุงเทพมหานคร**. ภาคนิพนธ์พัฒนาสังคมมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- Arnold, H. J., & Feldman, D. c. (1986). **Organizational behavior**. New York: McGraw-Hill.
- B.S. Georgopoulos and A.S. Tannenbaum. (1957). "The Study of Organizational Effectiveness". *American Sociological Review* 22 (October 1957), 53.
- Etzioni, A. (1964). **Modern organizations**. NJ: Prentice-Hall.
- Robbins, P. (1987). **Organization theory: Structure design and applications**. 2nd ed. Englewood Cliffs NJ: Prentice-Hall.
- Schein, E. H. (1970). **Organizational psychology**. 2nd ed. NJ: Prentice-Hall.
- Steers, R. M. (1980). When is an organization effective A process approach to understanding effectiveness. *Organizations Dynamics*. 5, 50-63.
- Parsons, Wayne. (1995). **Public policy: An introduction to the theory and practice of policy analysis**. UK: Edward Elgar Publishing.
- Price, J.L. (1968). **Organizational Effectiveness: An Inventory of Propositions**. Homewood Ill: Richard D Irwin.
- Georgopoulos, B.S. & Tannenbaum, A.S. (1975). The study of organizational effectiveness. *American Sociological Review*. 22, 53.
- Gibson, Jame. L, John M. Ivancevich & James H. Donnelly. (1982). **Organization: Behavior Structure, Process**. 6thed. Plano. TX: Business Publication.

ภาคผนวก

GRAD VRU

ภาคผนวก ก
แบบสอบถาม

GRAD VRU

แบบสอบถามการวิจัย
เรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม
อุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี
(สำหรับพนักงานผู้ปฏิบัติการ)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรม นวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 4) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีที่เหมาะสม ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากพนักงานผู้ปฏิบัติงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีทุกท่านโปรดตอบคำถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่องานวิจัยครั้งนี้ และคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด

แบบสอบถามนี้ ประกอบด้วย 7 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรม นวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

(พระเจริญ บุญทศ)

นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง กรุณาเครื่องหมาย ✓ ตรงหน้าข้อที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน

1. เพศ
 - 1 ชาย
 - 2 หญิง

2. อายุ ปี

3. ระดับการศึกษา
 - 1 ประถมศึกษา
 - 2 มัธยมศึกษา
 - 3 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
 - 4 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
 - 5 สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป

4. ประเภทงานที่รับผิดชอบ
 - 1 ฝ่ายผลิต
 - 2 ฝ่ายคุณภาพ
 - 3 ฝ่ายวิศวกรรม
 - 4 ฝ่ายอื่นๆ

5. ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร ปี

6. พื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโครงการใด
 - 1 โครงการ 1
 - 2 โครงการ 2
 - 3 โครงการ 3
 - 4 โครงการ 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน**1. ประเภทกิจการ**

- 1 ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า
- 2 ผลิตอโต้พาร์ท (ชิ้นส่วนรถยนต์)
- 3 ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับพลาสติก
- 4 ผลิตภัณฑ์จากไม้และอลูมิเนียม
- 5 ผลิตภัณฑ์อาหาร
- 6 ผลิตภัณฑ์ประเภทอื่นๆ

2. จำนวนเงินลงทุน

- 1 โรงงานขนาดเล็ก (เงินลงทุนน้อยกว่า 50 ล้านบาท)
- 2 โรงงานขนาดกลาง (เงินลงทุนระหว่าง 50 - 200 ล้านบาท)
- 3 โรงงานขนาดใหญ่ (เงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท)

3. จำนวนผู้ปฏิบัติงาน

- 1 ขนาดเล็ก (พนักงานผู้ปฏิบัติงานน้อยกว่า 50 คน)
- 2 ขนาดกลาง (พนักงานผู้ปฏิบัติงานระหว่าง 50 -200 คน)
- 3 ขนาดใหญ่ (พนักงานผู้ปฏิบัติงานมากกว่า 200 คน)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

นโยบายสิ่งแวดล้อม	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านวัตถุประสงค์					
1.1 วัตถุประสงค์มีความชัดเจน					
1.2 วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม					
1.3 วัตถุประสงค์ครอบคลุมถึงการรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมทุกด้าน					
1.4 วัตถุประสงค์มีการส่งเสริมในการช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม					
1.5 วัตถุประสงค์มีความสอดคล้องตามหลักการบริหารครอบคลุมคุณภาพสิ่งแวดล้อม					
2. ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ต่อ)					
2.1 องค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กร					
2.2 องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ					
2.3 องค์กรของท่านให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม					
2.4 องค์กรของท่านมีการส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม					
2.5 องค์กรของท่านมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวด					
3. ด้านการประเมินผลได้					
3.1 องค์กรของท่านมีคณะกรรมการประเมินผล					
3.2 องค์กรของท่านมีการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม					
3.3 องค์กรของท่านมีการแจ้งผลการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม					
3.4 องค์กรของท่านมีการปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม					
3.5 องค์กรของท่านได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม					
1.1 ผู้บริหารมีความตั้งใจในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม					
1.2 ผู้บริหารมีความสามารถในการชักจูงพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบสิ่งแวดล้อม					
1.3 ผู้บริหารยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานในการจัดการสิ่งแวดล้อม					
1.4 ผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาสิ่งแวดล้อม					
1.5 ผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ					
2. ด้านความพร้อมในการบริหาร					
2.1 องค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
2.2 องค์กรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
2.3 องค์กรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจน					
2.4 องค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจน					
2.5 องค์กรมีการจัดอบรมพนักงานปฏิบัติงานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม					
3. ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม					
3.1 กฎระเบียบฯ มีความเหมาะสม					
3.2 กฎระเบียบฯ มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์					
3.3 กฎระเบียบฯ มีการประกาศให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง					
3.4 กฎระเบียบฯ มีการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง					

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3.5 กฎระเบียบฯ มีบทลงโทษต่อพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
4. ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม					
4.1 องค์กรของท่านนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม					
4.2 องค์กรของท่านให้ความรู้ในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ดี					
4.3 องค์กรของท่านให้ความเข้าใจในเครื่องมืออุปกรณ์ทางเทคโนโลยีต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี					
4.4 องค์กรของท่านใช้เทคโนโลยีในควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี					
5. ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร					
5.1 พนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี					
5.2 พนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี					
5.3 พนักงานปฏิบัติการมีความเข้าใจในนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรได้เป็นอย่างดี					
5.4 พนักงานปฏิบัติการมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
5.5 พนักงานปฏิบัติการมีความเต็มใจในการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ					
5.6 พนักงานปฏิบัติการได้รับมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของแต่ละท่าน					

ความร่วมมือของโรงงาน	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม					
1.1 องค์กรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
1.2 องค์กรของท่านได้ให้มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
1.3 องค์กรของท่านได้ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง					
1.4 องค์กรของท่านมีการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย					
1.5 องค์กรของท่านได้คำนึงถึงการผลิที่มิส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม					
2. ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม					
2.1 องค์กรของท่านมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อม					
2.2 องค์กรของท่านมีการจัดสรรงบประมาณการจัดการสิ่งแวดล้อม					
2.3 องค์กรของท่านมีการจัดหาบุคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม					
2.4 องค์กรของท่านมีการมอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี					
2.5 องค์กรของท่านมีการกำกับ ดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อม					
3. ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม					
3.1 องค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง					
3.2 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง					
3.3 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง					
3.4 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ในการรักษาสิ่งแวดล้อม					

ความร่วมมือของโรงงาน	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
3. ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (ต่อ)					
3.5 องค์กรของท่านมีจัดอบรมให้ความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ					
3.6 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมสร้างแรงจูงใจกับพนักงานปฏิบัติการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านบรรลุมัตุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม					
1.1 ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง					
1.2 ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบาย					
1.3 ผู้บริหารขององค์กรได้วางเป้าหมาย การควบคุมติดตามผลอย่างต่อเนื่อง					
1.4 ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ					
1.5 ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอ					
2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน					
2.1 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาด					
2.2 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบกิจการ					
2.3 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้การใช้น้ำภายในนิคมฯ มีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบกิจการ					

การบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร	ระดับการปฏิบัติการ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน (ต่อ)					
2.4 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สุขภาพอนามัย ของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดี					
2.5 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการประกอบการได้เป็นอย่างดี					
3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม					
3.1 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง อากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.2 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง น้ำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.3 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง ดินที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.4 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง เสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.5 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง อาหารที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.6 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มีมลพิษทาง รังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของชุมชน					
3.7 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิดประโยชน์ต่อ สังคมมากขึ้น					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอเจริญพร

ภาคผนวก ข
แบบสัมภาษณ์

GRAD VRU

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อการวิจัย
เรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี
(สำหรับผู้บริหาร)

แบบสัมภาษณ์การวิจัยครั้งนี้เป็นของพระเจริญ บุญทศ นักศึกษาระดับดุษฎีนิพนธ์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งการให้ข้อมูลโดยสัมภาษณ์ของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ และข้อมูลดังกล่าวจะเก็บเป็นความลับ โดยใช้เฉพาะเพื่อการวิจัยเพียงเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เพศ

ชาย

หญิง

ระดับการศึกษา

.....

ตำแหน่ง

.....

วันที่สัมภาษณ์

วันที่ เดือน พ.ศ.

สถานที่

.....

ตอนที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีลักษณะเป็นอย่างไร

1. ด้านวัตถุประสงค์

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติได้

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการประเมินผลได้

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีผลต่อการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในประเด็นตามหัวข้อที่ศึกษาอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด

1. ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

.....

.....

.....

.....

2. ด้านความพร้อมในการบริหาร

.....

.....

.....

.....

3. ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

4. ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

5. ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
 ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีวิธีการ/ กิจกรรมใดบ้างที่เกี่ยวกับประเด็น
 ดังต่อไปนี้

1. ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีการปฏิบัติเป็นอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด

1. ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน

.....

.....

.....

.....

3. ผลประโยชน์ต่อสังคม

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ขอเจริญพร

แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อการวิจัย
เรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม
อุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

(สำหรับประชาชนในชุมชน)

แบบสัมภาษณ์การวิจัยครั้งนี้เป็นของพระเจริญ บุญทศ นักศึกษาระดับดุษฎีนิพนธ์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ ซึ่งการให้ข้อมูลโดยสัมภาษณ์ของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัยครั้งนี้ และข้อมูลดังกล่าวจะเก็บเป็นความลับ โดยใช้เฉพาะเพื่อการวิจัยเพียงเท่านั้น

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

เพศ

ชาย

หญิง

ระดับการศึกษา

.....

อาชีพ

.....

วันที่สัมภาษณ์

วันที่ เดือน พ.ศ.

สถานที่

.....

ตอนที่ 2 นโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีลักษณะเป็นอย่างไร

1. ด้านวัตถุประสงค์

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติได้

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการประเมินผลได้

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 3 ปัจจัยการบริหารจัดการในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในประเด็นตามหัวข้อที่ศึกษาอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด

1. ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

.....

.....

.....

.....

2. ด้านความพร้อมในการบริหาร

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

4. ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

5. ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ความร่วมมือของโรงงานมีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติมี
 ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีวิธีการ/กิจกรรมใดบ้างที่เกี่ยวกับประเด็น
 ดังต่อไปนี้

1. ด้านการให้ความสำคัญสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี มีประสิทธิผลเป็นอย่างไรบ้าง เพราะเหตุใด

1. ด้านบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม

.....

.....

.....

.....

.....

2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน

.....

.....

.....

.....

.....

3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม

GRAD VRU

**ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม
เรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ
ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี
(สำหรับพนักงานผู้ปฏิบัติการ)**

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเรื่อง การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรม นวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีตามลักษณะกิจการของโรงงานที่แตกต่างกัน 3) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี 4) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีที่เหมาะสม ซึ่งงานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ผู้วิจัยจึงขอความร่วมมือจากพนักงานผู้ปฏิบัติงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีทุกท่านโปรดตอบคำถามตามความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะเป็นประโยชน์และมีคุณค่าอย่างยิ่งต่องานวิจัยครั้งนี้ และคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด

แบบสอบถามนี้ ประกอบด้วย 7 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ

ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามนี้

(พระเจริญ บุญเทศ)

นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง กรุณาเครื่องหมาย ✓ ตรงหน้าข้อที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน

1. เพศ

1 ชาย2 หญิง

2. อายุ

1 18 - 20 ปี2 21 - 25 ปี3 26 - 30 ปี4 31 - 35 ปี5 36 - 40 ปี6 41 - 45 ปี7 46 - 50 ปี8 51 - 55 ปี9 56 - 60 ปี

3. ระดับการศึกษา

1 ประถมศึกษา2 มัธยมศึกษา3 อนุปริญญาหรือเทียบเท่า4 ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า5 สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป

4. ประเภทงานที่รับผิดชอบ

1 ฝ่ายผลิต2 ฝ่ายคุณภาพ3 ฝ่ายวิศวกรรม4 ฝ่ายอื่นๆ

5. ระยะเวลาปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร

1 1 - 2 ปี2 3 - 4 ปี3 5 - 6 ปี4 7 - 8 ปี5 9 - 10 ปี6 มากกว่า 10 ปี

6. พื้นที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนครโครงการใด

1 โครงการ 12 โครงการ 23 โครงการ 34 โครงการ 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะกิจการของโรงงาน

1. ประเภทกิจการ

- 1 ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า
- 2 ผลิตอโต้พาร์ (ชิ้นส่วนรถยนต์)
- 3 ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับพลาสติก
- 4 ผลิตภัณฑ์จากไม้และอลูมิเนียม
- 5 ผลิตภัณฑ์อาหาร
- 6 ผลิตภัณฑ์ประเภทอื่นๆ

2. จำนวนเงินลงทุน

- 1 โรงงานขนาดเล็ก (เงินลงทุนน้อยกว่า 50 ล้านบาท)
- 2 โรงงานขนาดกลาง (เงินลงทุนระหว่าง 50 -200 ล้านบาท)
- 3 โรงงานขนาดใหญ่ (เงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท)

3. จำนวนผู้ปฏิบัติงาน

- 1 ขนาดเล็ก (พนักงานผู้ปฏิบัติงานกว่า 50 คน)
- 2 ขนาดกลาง (พนักงานผู้ปฏิบัติงานระหว่าง 50 200 คน)
- 3 ขนาดใหญ่ (พนักงานผู้ปฏิบัติงานมากกว่า 200 คน)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับนโยบายสิ่งแวดล้อม

นโยบายสิ่งแวดล้อม	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
1. ด้านวัตถุประสงค์								
1.1 วัตถุประสงค์มีความชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.2 วัตถุประสงค์มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.3 วัตถุประสงค์ครอบคลุมถึงการ รักษาสภาพ สิ่งแวดล้อมทุกด้าน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.4 วัตถุประสงค์มีการส่งเสริมในการ ช่วยแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.5 วัตถุประสงค์มีความสอดคล้องตาม หลักการบริหารครอบคลุมคุณภาพ สิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

นโยบายสิ่งแวดล้อม	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
2. ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ (ต่อ)								
2.1 องค์กรมีการประกาศให้พนักงานทราบถึงนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมขององค์กร	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.2 องค์กรมีการปฏิบัติตามนโยบายการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.3 องค์กรของท่านให้ความรู้ในด้านการรักษาสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.4 องค์กรของท่านมีการส่งเสริมกิจกรรมในการรักษาสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.5 องค์กรของท่านมีความตั้งใจปฏิบัติตามแผนในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างเข้มงวด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3. การประเมินผลได้								
3.1 องค์กรของท่านมีคณะกรรมการประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.2 องค์กรของท่านมีการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.3 องค์กรของท่านมีการแจ้งผลการประเมินผลตามนโยบายสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.4 องค์กรของท่านมีการปรับปรุงการดำเนินงานตามผลการประเมินของนโยบายสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.5 องค์กรของท่านได้ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ของนโยบายสิ่งแวดล้อมได้กำหนดไว้ทุกครั้ง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยการบริหารจัดการ

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
1. ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม								
1.1 ผู้บริหารมีความตั้งใจในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.2 ผู้บริหารมีความสามารถในการชักจูงพนักงานให้ปฏิบัติตามระเบียบสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.3 ผู้บริหารยอมรับฟังความคิดเห็นของพนักงานในการจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.4 ผู้บริหารปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในการรักษาสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.5 ผู้บริหารให้คำแนะนำในการจัดกิจกรรมสิ่งแวดล้อมอยู่เสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2. ด้านความพร้อมในการบริหาร								
2.1 องค์กรมีโครงสร้างที่เหมาะสมในนโยบายสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.2 องค์กรมีการจัดสรรงบประมาณในการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.3 องค์กรมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.4 องค์กรมีการกำหนดเป้าหมายของการบริหารสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ไว้อย่างชัดเจน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.5 องค์กรมีการจัดอบรมพนักงานปฏิบัติงานในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3. ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม								
3.1 กฎระเบียบฯ มีความเหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.2 กฎระเบียบฯ มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
3.3 กฎระเบียบฯ มีการประกาศให้พนักงานปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.4 กฎระเบียบฯ มีการควบคุมการปฏิบัติงานของพนักงานให้ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ ได้อย่างถูกต้อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.5 กฎระเบียบฯ มีบทลงโทษพนักงานที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4. ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม								
4.1 องค์กรของท่านนำเทคโนโลยีที่มีคุณภาพมาใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4.2 องค์กรของท่านให้ความรู้ในการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการปฏิบัติงานได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4.3 องค์กรของท่านให้ความเข้าใจในเครื่องมือ อุปกรณ์ทางเทคโนโลยีต่อการปฏิบัติงานเป็นอย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
4.4 องค์กรของท่านใช้เทคโนโลยีในการควบคุมการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5. ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร								
5.1 พนักงานมีจำนวนที่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพในการปฏิบัติหน้าที่การจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5.2 พนักงานปฏิบัติการมีความรู้และสามารถในการปฏิบัติหน้าที่ในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5.3 พนักงานปฏิบัติการมีความเข้าใจในนโยบายสิ่งแวดล้อมขององค์กรได้เป็นอย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ปัจจัยการบริหารจัดการ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
5. ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร (ต่อ)								
5.4 พนักงานปฏิบัติการมีความมุ่งมั่นในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5.5 พนักงานปฏิบัติการมีความเต็มใจในการปฏิบัติงานที่รับผิดชอบ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
5.6 พนักงานปฏิบัติการได้รับมอบหมายงานที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของแต่ละท่าน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตอนที่ 5 แบบสอบถามเกี่ยวกับความร่วมมือของโรงงาน

ความร่วมมือของโรงงาน	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
1. ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม								
1.1 องค์กรของท่านให้ความสำคัญต่อการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.2 องค์กรของท่านได้ให้มีการส่งเสริมรักษาสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.3 องค์กรของท่านได้ปรับปรุงสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.4 องค์กรของท่านมีการวางแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.5 องค์กรของท่านได้คำนึงถึงการผลิิตที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2. ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม								
2.1 องค์กรของท่านมีแผนการปฏิบัติงานการจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.2 องค์กรของท่านมีการจัดสรรงบประมาณการจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.3 องค์กรของท่านมีการจัดหาบุคลากรในการจัดการสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ความร่วมมือของโรงงาน	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
2.4 องค์กรของท่านมีการมอบหมายงานต่อพนักงานผู้ปฏิบัติงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.5 องค์กรของท่านมีการกำกับดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3. ด้านการจัดกิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม								
3.1 องค์กรของท่านได้มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.2 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมให้ตระหนักปัญหาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.3 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกในการรักษาสิ่งแวดล้อมร่วมกับชุมชนใกล้เคียง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.4 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ในการรักษาสิ่งแวดล้อม	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.5 องค์กรของท่านมีจัดอบรมให้ความรู้ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.6 องค์กรของท่านมีการจัดกิจกรรมสร้างแรงจูงใจกับพนักงานปฏิบัติการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมภายในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตอนที่ 6 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
1. ด้านบรรล่วัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม								
1.1 ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามนโยบายอย่างจริงจัง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.2 ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดผู้ปฏิบัติหน้าที่การควบคุมตามนโยบาย	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.3 ผู้บริหารขององค์กรได้วางเป้าหมาย การควบคุมติดตามผลอย่างต่อเนื่อง	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.4 ผู้บริหารขององค์กรได้กำหนดโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมฯ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
1.5 ผู้บริหารขององค์กรได้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์อย่างสม่ำเสมอ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน								
2.1 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สถานที่ภายในนิคมฯ มีความสะอาด	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.2 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ตัวอาคารภายในมีความเหมาะสมในการประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.3 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้การใช้น้ำภายในนิคมมีความสะอาดเหมาะสมพร้อมใช้งานในการประกอบการ	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
2.4 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้สุขภาพอนามัยของพนักงานปฏิบัติการพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้ดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

การนำนโยบายการบริหารจัดการ สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ	ผู้เชี่ยวชาญ คนที่					ΣR	IOC	ผลสรุป
	1	2	3	4	5			
2. ด้านความพึงพอใจของพนักงาน (ต่อ)								
2.5 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้พื้นที่ ภายในนิคมฯ มีความพร้อมในการ ประกอบการได้เป็นอย่างดี	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3. ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม								
3.1 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางอากาศที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.2 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางน้ำที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.3 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางดินที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.4 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางเสียงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.5 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางอาหารที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.6 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้ไม่มี มลพิษทางรังสีที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ อนามัยของชุมชน	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้
3.7 การจัดการสิ่งแวดล้อมทำให้เกิด ประโยชน์ต่อสังคมมากขึ้น	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	นำไปใช้ได้

ตอนที่ 7 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติใน
นิคมอุตสาหกรรมนวนครจังหวัดปทุมธานี

.....

.....

.....

.....

ขอเจริญพร

ภาคผนวก ง

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

GRAD VRU

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามนโยบายสิ่งแวดล้อม
ด้านวัตถุประสงค์

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.802	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a1.1	15.20	3.407	0.668	0.737
a1.2	15.20	3.614	0.735	0.720
a1.3	15.50	3.500	0.649	0.744
a1.4	15.10	4.231	0.521	0.785
a1.5	15.13	4.120	0.395	0.824

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามนโยบายสิ่งแวดล้อม
ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.886	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a2.1	14.87	5.361	0.657	0.877
a2.2	14.77	4.806	0.717	0.864
a2.3	14.97	4.516	0.791	0.846
a2.4	14.90	4.714	0.824	0.839
a2.5	15.03	4.999	0.649	0.879

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามนโยบายสิ่งแวดล้อม
ด้านการประเมินผลได้

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.911	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a3.1	14.30	4.355	0.829	0.879
a3.2	14.33	4.575	0.793	0.887
a3.3	14.70	4.700	0.809	0.885
a3.4	14.63	4.240	0.822	0.881
a3.5	14.57	5.082	0.629	0.919

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามนโยบายสิ่งแวดล้อม โดยรวม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.934	15

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
a1.1	51.97	41.689	0.572	0.933
a1.2	51.97	42.447	0.588	0.932
a1.3	52.27	39.995	0.798	0.926
a1.4	51.87	43.499	.0519	0.933
a1.5	51.90	41.472	0.637	0.931
a2.1	52.03	42.654	0.587	0.932
a2.2	51.93	41.168	0.652	0.930
a2.3	52.13	40.740	0.671	0.930
a2.4	52.07	40.409	0.802	0.926
a2.5	52.20	41.269	0.648	0.930
a3.1	51.97	40.999	0.714	0.928
a3.2	52.00	41.586	0.683	0.929
a3.3	52.37	41.068	0.816	0.926
a3.4	52.30	39.666	0.839	0.925
a3.5	52.23	42.806	0.566	0.932

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ
ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.922	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b1.1	15.27	4.202	0.797	0.905
b1.2	15.23	3.840	0.816	0.904
b1.3	15.40	4.179	0.787	0.907
b1.4	15.40	4.455	0.759	0.913
b1.5	15.23	4.185	0.852	0.895

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ
ด้านความพร้อมในการบริหาร

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.911	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b2.1	15.03	4.516	0.690	0.907
b2.2	15.17	4.213	0.735	0.900
b2.3	15.10	4.300	0.840	0.877
b2.4	15.10	4.438	0.769	0.892
b2.5	15.07	4.133	0.845	0.875

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ
ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.909	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b3.1	15.20	4.993	0.754	0.892
b3.2	15.20	4.855	0.812	0.879
b3.3	14.97	4.723	0.802	0.882
b3.4	15.03	4.930	0.818	0.879
b3.5	15.20	5.407	0.667	0.909

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ
ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.934	4

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b4.1	10.53	3.085	0.814	0.924
b4.2	10.40	2.593	0.861	0.911
b4.3	10.37	2.999	0.818	0.922
b4.4	10.30	2.700	0.902	0.894

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ
ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.890	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b5.1	17.83	6.075	0.674	0.876
b5.2	17.73	5.582	0.700	0.872
b5.3	17.80	5.476	0.731	0.866
b5.4	17.80	5.545	0.800	0.856
b5.5	17.73	5.857	0.592	0.889
b5.6	17.77	5.633	0.766	0.861

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัจจัยการบริหารจัดการ โดยรวม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.962	25

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b1.1	88.23	110.392	0.700	0.961
b1.2	88.20	107.407	0.823	0.959
b1.3	88.37	109.895	0.727	0.960
b1.4	88.37	110.930	0.722	0.960
b1.5	88.20	110.234	0.747	0.960
b2.1	88.27	109.375	0.759	0.960
b2.2	88.40	107.903	0.798	0.960
b2.3	88.33	109.747	0.761	0.960
b2.4	88.33	110.506	0.695	0.961
b2.5	88.30	108.562	0.802	0.960
b3.1	88.40	110.386	0.608	0.961
b3.2	88.40	109.145	0.702	0.960
b3.3	88.17	107.385	0.786	0.960
b3.4	88.23	109.151	0.729	0.960
b3.5	88.40	113.421	0.422	0.963
b4.1	88.77	110.944	0.685	0.961
b4.2	88.63	108.033	0.750	0.960
b4.3	88.60	110.593	0.682	0.961
b4.4	88.53	109.913	0.672	0.961
b5.1	88.60	112.455	0.595	0.961
b5.2	88.50	110.190	0.655	0.961
b5.3	88.57	110.254	0.642	0.961
b5.4	88.57	110.116	0.724	0.960

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
b5.5	88.50	111.500	0.552	0.962
b5.6	88.53	110.602	0.686	0.961

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามความร่วมมือของโรงงาน
ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.930	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
c1.1	14.80	6.097	0.864	0.904
c1.2	14.73	5.995	0.854	0.906
c1.3	14.80	6.234	0.899	0.899
c1.4	14.83	6.695	0.721	0.931
c1.5	14.70	6.355	0.750	0.927

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามความร่วมมือของโรงงาน
ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.898	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
c2.1	14.53	5.361	0.586	0.911
c2.2	14.67	5.195	0.746	0.876
c2.3	14.77	5.082	0.772	0.870
c2.4	14.67	4.851	0.804	0.863
c2.5	14.57	4.668	0.843	0.853

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามความร่วมมือของโรงงาน
ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.918	6

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
c3.1	17.97	6.723	0.790	0.900
c3.2	18.00	6.414	0.886	0.886
c3.3	18.00	6.345	0.828	0.895
c3.4	17.97	6.585	0.840	0.893
c3.5	18.20	7.890	0.585	0.925
c3.6	18.20	7.614	0.695	0.914

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามความร่วมมือของโรงงาน โดยรวม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.952	16

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
c1.1	54.77	56.323	0.721	0.949
c1.2	54.70	55.941	0.727	0.949
c1.3	54.77	55.909	0.828	0.947
c1.4	54.80	57.545	0.644	0.951
c1.5	54.67	56.713	0.665	0.950
c2.1	54.67	57.264	0.662	0.950
c2.2	54.80	58.510	0.600	0.951
c2.3	54.90	57.610	0.683	0.950
c2.4	54.80	56.166	0.790	0.948
c2.5	54.70	55.252	0.856	0.946
c3.1	54.73	56.892	0.734	0.949
c3.2	54.77	55.357	0.888	0.946
c3.3	54.77	55.633	0.791	0.948
c3.4	54.73	56.202	0.809	0.947
c3.5	54.97	60.171	0.521	0.953
c3.6	54.97	58.861	0.695	0.950

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามประสิทธิผลการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ด้านบรรลู่วัตถุประสงค์ของนโยบาย
สิ่งแวดล้อม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.957	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d1.1	15.27	6.133	0.807	0.960
d1.2	15.10	5.472	0.899	0.944
d1.3	15.10	5.197	0.920	0.941
d1.4	15.10	5.472	0.899	0.944
d1.5	15.17	5.592	0.889	0.946

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามประสิทธิผลการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ด้านความพึงพอใจของพนักงาน

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.905	5

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d2.1	15.17	5.661	0.760	0.884
d2.2	15.07	5.375	0.766	0.883
d2.3	15.10	5.403	0.738	0.890
d2.4	14.93	5.582	0.790	0.878
d2.5	15.07	5.789	0.766	0.884

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.939	7

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d3.1	22.47	11.844	0.728	0.936
d3.2	22.50	11.086	0.826	0.927
d3.3	22.50	10.810	0.819	0.928
d3.4	22.60	11.145	0.850	0.925
d3.5	22.47	10.878	0.820	0.927
d3.6	22.43	11.013	0.736	0.936
d3.7	22.43	11.220	0.837	0.926

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นแบบสอบถามการนำนโยบายการบริหารจัดการ
สิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
0.954	17

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d1.1	60.33	65.333	0.650	0.952
d1.2	60.17	62.282	0.849	0.949
d1.3	60.17	62.420	0.767	0.950
d1.4	60.17	63.178	0.756	0.951
d1.5	60.23	63.564	0.744	0.951
d2.1	60.33	64.368	0.620	0.953
d2.2	60.23	62.116	0.761	0.951
d2.3	60.27	62.754	0.689	0.952
d2.4	60.10	64.852	0.571	0.954
d2.5	60.23	64.392	0.656	0.952
d3.1	60.23	64.047	0.771	0.951
d3.2	60.27	63.030	0.782	0.950
d3.3	60.27	62.202	0.798	0.950
d3.4	60.37	62.999	0.820	0.950
d3.5	60.23	62.875	0.747	0.951
d3.6	60.20	63.407	0.656	0.953
d3.7	60.20	64.166	0.700	0.952

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

GRAD VRU

ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม จำแนกตามประเภทกิจการ

Total all

	N	Mean	Std. Deviation
1	244	3.734	0.5291
2	78	3.387	0.6934
3	78	3.494	0.6916
Total	400	3.620	0.6143

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

1	หมายถึง	ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ไฟฟ้า
2	หมายถึง	ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ พลาสติก
3	หมายถึง	ผลิตภัณฑ์จากไม้ อลูมิเนียม อาหารและกระดาษ
Total	หมายถึง	ผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) จำแนกตามประเภทกิจการ

ANOVA

Total all

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	8.669	2	4.335	12.128	0.000
Within Groups	141.885	397	0.357		
Total	150.554	399			

ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของผลการนำนโยบายการ
บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
จำแนกตามประเภทกิจการ โดยวิธีของเซฟเฟ

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Dependent Variable: Total all
Scheffe

(I) Type	(J) Type	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
1	2	0.3472(*)	0.0778	0.000
	3	0.2408(*)	0.0778	0.009
2	1	-0.3472(*)	0.0778	0.000
	3	-0.1064	0.0957	0.540
3	1	-0.2408(*)	0.0778	0.009
	2	0.1064	0.0957	0.540

* The mean difference is significant at the 0.05 level.

ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี โดยรวม จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน

Total all

	N	Mean	Std. Deviation
1	31	3.474	0.4297
2	127	3.454	0.6062
3	242	3.726	0.6173
Total	400	3.620	0.6143

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

1	หมายถึง	ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท)
2	หมายถึง	ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 ล้านบาท)
3	หมายถึง	ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 ล้านบาท)
Total	หมายถึง	ผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) จำแนกตาม
จำนวนเงินลงทุน

Total all

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	6.878	2	3.439	9.502	0.000
Within Groups	143.676	397	0.362		
Total	150.554	399			

ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
จำแนกตามจำนวนเงินลงทุน โดยวิธีของเชฟเฟ

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Dependent Variable: Total all

Scheffe

(I) money	(J) money	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
1	2	0.0207	0.1205	0.985
	3	-0.2514	0.1148	0.092
2	1	-0.0207	0.1205	0.985
	3	-0.2721(*)	0.0659	0.000
3	1	0.2514	0.1148	0.092
	2	0.2721(*)	0.0659	0.000

* The mean difference is significant at the 0.05 level.

ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีความคิดเห็นผู้ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับ
การเปรียบเทียบผลการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคม
อุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานีโดยรวม จำแนกตามผู้ปฏิบัติงาน

Total all

	N	Mean	Std. Deviation
1	25	3.464	0.3893
2	114	3.378	0.6076
3	261	3.740	0.6018
Total	400	3.620	0.6143

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

1	หมายถึง	ขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 คน)
2	หมายถึง	ขนาดกลาง (ระหว่าง 50 - 200 คน)
3	หมายถึง	ขนาดใหญ่ (มากกว่า 200 คน)
Total	หมายถึง	ผู้ตอบแบบสอบถามโดยรวม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One -way ANOVA)

จำแนกตามผู้ปฏิบัติงาน

Total all

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	11.054	2	5.527	15.729	0.000
Within Groups	139.500	397	0.351		
Total	150.554	399			

ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของผลการนำนโยบายการ
บริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
จำแนกตามจำนวนผู้ปฏิบัติงาน โดยวิธีของเซฟเฟ

Post Hoc Tests
Multiple Comparisons
Dependent Variable: Total all
Scheffe

(I) work	(J) work	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig.
1	2	0.0859	0.1309	0.806
	3	-0.2762	0.1241	0.085
2	1	-0.0859	0.1309	0.806
	3	-0.3622(*)	0.0665	0.000
3	1	0.2762	0.1241	0.085
	2	0.3622(*)	0.0665	0.000

* The mean difference is significant at the 0.05 level.

Regression

Descriptive Statistics

	Mean	Std. Deviation	N
Total all Y	3.620	0.6143	400
Total all x1	3.505	0.5630	400
Total all x2	3.501	0.5562	400
Total all x3	3.475	0.5894	400

Correlations

		Total all Y	Total all x1	Total all x2	Total all x3
Pearson Correlation	Total all Y	1.000	0.705	0.747	0.751
	Total all x1	0.705	1.000	0.724	0.721
	Total all x2	0.747	0.724	1.000	0.833
	Total all x3	0.751	0.721	0.833	1.000
Sig. (1-tailed)	Total all Y	0.000	0.000	0.000	0.000
	Total all x1	0.000		0.000	0.000
	Total all x2	0.000	0.000		0.000
	Total all x3	0.000	0.000	0.000	
N	Total all Y	400	400	400	400
	Total all x1	400	400	400	400
	Total all x2	400	400	400	400
	Total all x3	400	400	400	400

Model Summary

Model	R	R Square	Adjusted R Square	Std. Error of the Estimate	Change Statistics				
					R Square Change	F Change	df1	df2	Sig. F Change
1	0.751(a)	0.565	0.563	0.4059	0.565	515.916	1	398	0.000
2	0.787(b)	0.620	0.618	0.3798	0.055	57.498	1	397	0.000
3	0.802(c)	0.643	0.640	0.3686	0.023	25.616	1	396	0.000

a Predictors: (Constant), Total all x3

b Predictors: (Constant), Total all x3, Total all x1

c Predictors: (Constant), Total all x3, Total all x1, Total all x2

ANOVA (d)

Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	84.989	1	84.989	515.916	0.000(a)
	Residual	65.565	398	0.165		
	Total	150.554	399			
2	Regression	93.284	2	46.642	323.325	0.000(b)
	Residual	57.270	397	0.144		
	Total	150.554	399			
3	Regression	96.763	3	32.254	237.454	0.000(c)
	Residual	53.790	396	0.136		
	Total	150.554	399			

a Predictors: (Constant), Total all x3

b Predictors: (Constant), Total all x3, Total all x1

c Predictors: (Constant), Total all x3, Total all x1, Total all x2

d Dependent Variable: Total all Y

GRAD VRU

Coefficients (a)

Model		Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
		B	Std. Error	Beta		
1	(Constant)	0.898	0.122		7.391	0.000
	Total all x3	0.783	0.034	0.751	22.714	0.000
2	(Constant)	0.488	0.126		3.873	0.000
	Total all x3	0.528	0.047	0.507	11.337	0.000
	Total all x1	0.370	0.049	0.339	7.583	0.000
3	(Constant)	0.332	0.126		2.630	0.009
	Total all x3	0.333	0.059	0.319	5.593	0.000
	Total all x1	0.289	0.050	0.264	5.774	0.000
	Total all x2	0.320	0.063	0.290	5.061	0.000

a Dependent Variable: Total all Y

GRAD VRU

ภาคผนวก ฉ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)

GRAD VRU

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับ
การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี โดยรวม

Correlations

		Total 2 all	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 2 all	Pearson Correlation	1	0.638(*)	0.643(*)	0.665(*)	0.705(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.638(*)	1	0.775(*)	.0758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.643(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (1-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.665(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.705(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 2 all	หมายถึง	นโยบายสิ่งแวดล้อมโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับ
การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านวัตถุประสงค์

Correlations

		Total 2 all 1	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 2 all 1	Pearson Correlation	1	0.528(*)	0.490(*)	0.560(*)	0.574(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.528(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.490(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.560(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 2 all 1	Total A	Total B	Total C	Total all
Total all	Pearson Correlation	0.574(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 2 all 1	หมายถึง	นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านวัตถุประสงค์

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับ
การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ

Correlations

		Total 2 all 2	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 2 all 2	Pearson Correlation	1	0.583(*)	0.586(*)	0.611(*)	0.644(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.583(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 2 all 2	Total A	Total B	Total C	Total all
Total B	Pearson Correlation	0.586(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.611(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.644(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 2 all 2	หมายถึง	นโยบายสิ่งแวดล้อมด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างนโยบายสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับ
การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลได้

Correlations

		Total 2 all 3	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 2 all 3	Pearson Correlation	1	0.589(*)	0.631(*)	0.594(*)	0.653(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.589(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.631(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.594(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.653(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 2 all 3	หมายถึง	ด้านการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านการประเมินผลได้

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี โดยรวม

Correlations

		Total 3 all	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all	Pearson Correlation	1	0.681(*)	0.686(*)	0.698(*)	0.747(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.681(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.686(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.698(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 3 all	Total A	Total B	Total C	Total all
Total all	Pearson Correlation	0.747(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุตฤประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์
กับประสิทธิผลการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี
ด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

GRAD VRU

Correlations

		Total 3 all 1	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all 1	Pearson Correlation	1	0.608(*)	0.599(*)	0.601(*)	0.652(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.608(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 3 all 1	Total A	Total B	Total C	Total all
Total B	Pearson Correlation	0.599(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.601(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.652(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed))	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all 1	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการด้านภาวะผู้นำที่เหมาะสม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านความพร้อมในการบริหาร

Correlations

		Total 3 all 2	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all 2	Pearson Correlation	1	0.602(*)	0.552(*)	0.611(*)	0.639(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.602(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.552(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.611(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.639(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed))	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน

Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all 2	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการด้านความพร้อมในการบริหาร

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านกฎระเบียบในการจัดการสิ่งแวดล้อม

Correlations

		Total 3 all 3	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all 3	Pearson Correlation	1	0.585(*)	0.605(*)	0.616(*)	0.655(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.585(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.605(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.616(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.655(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all 3	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการด้านกฎระเบียบในการจัดการ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านเทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม

Correlations

		Total 3 all 4	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all 4	Pearson Correlation	1	0.506(*)	0.494(*)	0.481(*)	0.532(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.506(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.494(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (1-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.481(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 3 all 4	Total A	Total B	Total C	Total all
Total all	Pearson Correlation	0.532(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all 4	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมด้านเทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างปัจจัยการบริหารจัดการที่มีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

Correlations

		Total 3 all 5	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 3 all 5	Pearson Correlation	1	0.545(*)	0.622(*)	0.603(*)	0.641(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.545(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 3 all 5	Total A	Total B	Total C	Total all
Total B	Pearson Correlation	0.622(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.603(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.641(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 3 all 5	หมายถึง	ปัจจัยการบริหารจัดการด้านปริมาณและคุณภาพบุคลากร

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี โดยรวม

Correlations

		Total 4 all	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 4 all	Pearson Correlation	1	0.683(*)	0.703(*)	0.692(*)	0.751(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.683(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.703(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.692(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.751(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน

Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 4 all	หมายถึง	ความร่วมมือของโรงงานโดยรวม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อม

Correlations

		Total 4 all 1	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 4 all 1	Pearson Correlation	1	0.638(*)	0.630(*)	0.631(*)	0.688(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.638(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	.0906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.630(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.631(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.688(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 4 all 1	หมายถึง	ความร่วมมือของโรงงานด้านการให้ความสำคัญต่อ สิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

Correlations

		Total 4 all 2	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 4 all 2	Pearson Correlation	1	0.610(*)	0.628(*)	0.633(*)	0.676(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.610(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total B	Pearson Correlation	0.628(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.633(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 4 all 2	Total A	Total B	Total C	Total all
Total all	Pearson Correlation	0.676(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (1-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 4 all 2	หมายถึง	ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างความร่วมมือของโรงงานมีความสัมพันธ์
กับการนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัด
ปทุมธานี ด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

Correlations

		Total 4 all 3	Total A	Total B	Total C	Total all
Total 4 all 3	Pearson Correlation	1	0.624(*)	0.658(*)	0.629(*)	0.690(*)
	Sig. (5-tailed)		0.000	0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total A	Pearson Correlation	0.624(*)	1	0.775(*)	0.758(*)	0.906(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000		0.000	0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400

		Total 4 all 3	Total A	Total B	Total C	Total all
Total B	Pearson Correlation	0.658(*)	0.775(*)	1	0.777(*)	0.916(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000		0.000	0.000
	N	400	400	400	400	400
Total C	Pearson Correlation	0.629(*)	0.758(*)	0.777(*)	1	0.934(*)
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000		0.000
	N	400	400	400	400	400
Total all	Pearson Correlation	0.690(*)	0.906(*)	0.916(*)	0.934(*)	1
	Sig. (5-tailed)	0.000	0.000	0.000	0.000	
	N	400	400	400	400	400

* Correlation is significant at the 0.05 level (5-tailed).

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

Total A	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านบรรลุมัตถุประสงค์ของนโยบายสิ่งแวดล้อม
Total B	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านความพึงพอใจของพนักงาน
Total C	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ ด้านผลประโยชน์ต่อสังคม
Total all	หมายถึง	การนำนโยบายการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมไปปฏิบัติ โดยรวม
Total 4 all 3	หมายถึง	ความร่วมมือของโรงงานด้านการจัดกิจกรรมอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม

ภาคผนวก ข

รายชื่อโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

GRAD VRU

รายชื่อโรงงานในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร จังหวัดปทุมธานี

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
1	จ3-39-9/55ปท	บริษัท สมาย คอนเทนเนอร์ อุตสาหกรรม จำกัด	ผลิตบรรจุภัณฑ์จากกระดาษ
2	3-37-1/24ปท	บริษัท 128 กรุป จำกัด	ทำเครื่องเรือนจากไม้
3	ส3-32(1)-1/26ปท	บริษัท 128 กรุป จำกัด	ตัดเย็บหนังสือตัวหุ้ม เฟอร์นิเจอร์
4	3-64(9)-1/42ปท	บริษัท กฤตชัยจักรกล จำกัด	ผลิตวาล์วควบคุมแรงดัน สำหรับแก๊สสูงต้ม
5	3-86-1/32ปท	บริษัท กามาคัสอี อินเตอร์ เนชั่นแนล จำกัด	ประกอบเบ็ดตกปลา
6	จ3-83-1/54ปท	บริษัท โกลาง จำกัด	ขัด ตกแต่ง และประกอบ ชิ้นส่วนของสายนาฬิกาของ หรือกระเป๋าใส่นามบัตรซึ่งทำ จากหนังหรือผ้า
7	จ3-64(6)-1/38ปท	บริษัท โกะโคะ สปริง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชดสปริง
8	จ3-46(2)-3/46ปท	บริษัท ขายยาเพ็ญภาค จำกัด	ผลิตยาน้ำ ยาเม็ด ยาผง
9	3-20(2)-1/41ปท	บริษัท ควอลิตี้ คอฟฟี่ โปรดักท์ส จำกัด	ผลิตเครื่องดื่มชนิดกาแฟ ขยาย โดยเพิ่มเครื่องจักรผลิตเนสกาแฟ 3 อิน 1
10	3-48(3)-1/32ปท	บริษัท คองโก เคมีฟ้าไทย จำกัด	ผลิตกาวยางน้ำและยาล้างผิว ก่อนทากาว
11	ส3-86-1/32ปท	บริษัท คามาตารี (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตกระเป๋า ถุงใส่อุปกรณ์และ ถุงมือกีฬา ได้เดือนละ 270,000 ชิ้น
12	3-82-1/32ปท	บริษัท คาร์ตัน ออปติกัล (สยาม) จำกัด	ผลิตกล่องจุลทัศน์ แวนขยาย กล่องส่องทางไกลชนิดสองตา กล่องส่องทางไกลชนิดตาเดียว และชิ้นส่วน
13	ส3-72-1/31ปท	บริษัท คาสิโอ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตเครื่องเล่นเทป และเครื่อง บันทึกเสียง, ของเด็กเล่น ไฟฟ้า

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
14	3-100(1)-1/44ปท	บริษัท คิตะมูระ เพนทิ่ง (ประเทศไทย) จำกัด	รับจ้าง ทาสี ฟันสี วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็น ส่วนประกอบของเครื่องจักร รวมทั้งผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป กิ่งสำเร็จรูปทุกชนิด ซึ่งทำจาก โลหะแผ่น เหล็กหล่อ แสตนเลส
15	จ3-73-10/54ปท	บริษัท เค เทค แมชชีนเนอร์รี่ กรุ๊ป จำกัด	ผลิตเครื่องจักร เช่น เครื่องฉีดเป่า ขึ้นรูปพลาสติกหรือวัตถุดิบอื่น
16	3-73-1/31ปท	บริษัท เค.อี.ดับบลิว (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตเครื่องมือวัดและทดสอบ เกี่ยวกับไฟฟ้า
17	จ3-82-1/46ปท	บริษัท เค-ที ออพติก จำกัด	เคลือบผิวเลนส์สายตา
18	จ3-100(1)-9/51ปท	บริษัท เคทีเอ็ม อินดัสเตรียล โค้ทติ้ง จำกัด	ทาสี ฟันสี วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้เป็น ส่วนประกอบของ เครื่องจักรรวมทั้งผลิตภัณฑ์ หรือการเคลือบสี
19	จ3-64(14)-1/46ปท	บริษัท เคบีบี แม็คคานิค (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนโลหะ และชิ้นส่วน เครื่องจักรกล
20	ส3-67(7)-1/31ปท	บริษัท เคียวโต ได-เวอร์คส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิต ดัดแปลง หรือซ่อมแซม แบบ (DIES) ชนิด ต่างๆ สำหรับใช้กับ เครื่องจักรกล
21	3-78(2)-3/28ปท	บริษัท จักรยานสยาม อุตสาหกรรม จำกัด	ทำซีลวดจักรยานยนต์และ ซีลวดจักรยาน
22	ส3-72-1/33ปท	บริษัท เจวีซี แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์ โทรทซ์น์ (Flyback Transformer & Deflectio
23	จ3-72-21/47ปท	บริษัท เฉียน จัน ซิน อินดัสเตรียล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในส่วนที่เป็นพลาสติก เช่น แป้น คีย์บอร์ด แป้นโทรศัพท์ ฝาครอบ ฯลฯ
24	จ3-72-22/56ปท	บริษัท เฉียน จัน ซิน อินดัสเตรียล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ในส่วนที่เป็นพลาสติก เช่น แป้น คีย์บอร์ด แป้น โทรศัพท์ ฝาครอบ ฯลฯ

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
25	จ3-73-1/56ปท	บริษัท ชินคาวะ แมนูแฟคเจอร์ริง เอเชีย จำกัด	ผลิต ประกอบเครื่องเชื่อม บัดกรีชิ้นงานอิเล็กทรอนิกส์
26	3-72-5/54ปท	บริษัท ชิน-เอ็ดสุ แมกเนติกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับแม่เหล็ก และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
27	จ3-72-31/49ปท	บริษัท ชิน-เอ็ดสุ แมกเนติกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตภัณฑ์เกี่ยวกับแม่เหล็ก และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
28	3-20(1)-2/47ปท	บริษัท โขคมหาอนันต์ทรัพย์ จำกัด	ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ เครื่องดื่มชา เขียวและเครื่องดื่มผลไม้
29	3-37-2/32ปท	บริษัท ชัน แคบิเนท จำกัด	ทำเครื่องเรือนจากไม้บางและ ไม้อัด
30	3-16-2/25ปท	บริษัท ชันฟูตส์ จำกัด	ผลิตสุราแช่ประเภทเครื่องปรุง อาหาร
31	ส3-53(1)-1/31ปท	บริษัท ชัม ไฮเทคส์ จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนพลาสติก ชิ้นส่วน พลาสติกซูปโลหะ
32	จ3-77(2)-68/49ปท	บริษัท ซาคู พรیشซัน ไคคาสตั้ง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ อะไหล่ รถยนต์ เครื่องวัดแรงดันชิ้น ส่วนและส่วนประกอบ เครื่องวัดแรงดัน ชิ้นส่วน เครื่องพิมพ์ อะไหล่เครื่องพิมพ์ ทุกชนิด
33	3-12(2)-1/30ปท	บริษัท ซาร่า ลี คีอพี แอนด์ ที (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตกาแฟคั่ว และกาแฟผง สำเร็จรูป
34	ส3-73-1/31ปท	บริษัท ชิงเดนเกิน (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ชิ้นส่วน อิเล็กทรอนิกส์และอุปกรณ์ (Reguletor/Rectifier, Rectifier, Condenser Discharge Ignition(CDI), Diode, Nylon Case)
35	จ3-66-6/54ปท	บริษัท ซี แอล พี เอ็นจิเนียริง จำกัด	ผลิตเครื่องจักรกลการเกษตร เช่น เครื่องสีข้าว, รถพ่วงข้าง, รถไถพรวนดิน, เครื่องย่อยกิ่งไม้, ผลิตทางเรือต่อตรง

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
36	3-53(1)-3/35ปท	บริษัท ซี.อี.เอส. ซิสเต็มส์ จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์พลาสติก เช่น ชิ้นส่วนโทรศัพท์ และประกอบโทรศัพท์
37	จ3-67(7)-10/56ปท	บริษัท ซีแวกซ์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ของเครื่องจักร
38	จ3-67(7)-1/47ปท	บริษัท ซีเอ็นซี อลิอันซ์ จำกัด	ทำแม่พิมพ์ฉีดพลาสติก และทำเครื่องมือ เครื่องใช้เครื่องเรือนจากพลาสติก
39	3-64(12)-18/49ปท	บริษัท ซีเอส เมทอล จำกัด	ผลิตปั๊มชิ้นส่วนจากเหล็กแผ่น
40	จ3-9(1)-120/47ปท	บริษัท ซีแอนด์เอ โรซมีล จำกัด	ขัด ทำความสะอาดข้าวสาร ถั่วเขียว เมล็ดพืชอื่นๆ และข้าวเคลือบวิตามิน, สีน้า พร้อมบริโภค
41	จ2-64(13)-44/49ปท	บริษัท เซ็นม่อน เอ็นจิเนียริง จำกัด	ผลิต การทำผลิตภัณฑ์โลหะ เช่น การกลึง เชื่อมโลหะทั่วไป หรือการทำชิ้นส่วนอุปกรณ์ของผลิตภัณฑ์โลหะ
42	3-67(2)-3/56ปท	บริษัท โซติก (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิต Electric Discharge Machine, Machining Center, Food Processing Machine, CNC Controller Power Supply
43	ส3-67(2)-1/33ปท	บริษัท โซติก (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิต (Electric Discharge Machine, Computerized Nemerical Control Power Supply Tank, P-MOS Board) ผลิตหม้อแปลงไฟฟ้า (Transformer), ผลิต Resistor, Automatic Voltage Regulator, ผลิตชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์, Machine center, Linear Motor, PCBoard, ขยายโดยการเพิ่มการผลิต Ceramic Pats, CNC Injection Molding Machine

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
44	3-83-2/48ปท	บริษัท ไชโก พรีซีชั่น (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตนาฬิกาทุกชนิดและชิ้นส่วน (ยกเว้นนาฬิกาข้อมือ)
45	ส3-83-2/32ปท	บริษัท ไชโก พรีซีชั่น (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตนาฬิกาทุกชนิดและชิ้นส่วน (ยกเว้นนาฬิกาข้อมือ) Clock
46	3-83-1/34ปท	บริษัท ไชโก้ อินสทรูเมนต์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนนาฬิกาประกอบเครื่องนาฬิกาและผลิตเครื่องมือ/ อุปกรณ์สำหรับผลิตนาฬิกา และขยายเครื่องจักรเพื่อการผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์
47	จ3-41(1)-1/40ปท	บริษัท ไชโนเวส เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด	ผลิตและพิมพ์กระดาษพ่นกันกรองบุหรี่
48	3-105-8/54ปท	บริษัท ดับเบิลยู.เอ็ม.อิค สपोर्ट 2010 (ประเทศไทย) จำกัด	คัดแยกวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นขยะอันตราย เช่น ทองเหลือง ทองแดง เหล็ก อลูมิเนียม เศษกระดาษ เศษพลาสติก
49	จ3-53(1)-7/39ปท	บริษัท ดี เอส เอ สยามวาลา จำกัด	ผลิตภัณฑ์เกี่ยวพลาสติก
50	3-45(1)-1/24ปท	บริษัท ดี.เอส.เอ. สยามวาลา จำกัด	ผลิตเครื่องจักรและชิ้นส่วนอุปกรณ์สำหรับใช้ในการผลิตแป้นเอกสารอุปกรณ์เครื่องเขียน เครื่องใช้สำนักงาน
51	ส3-74(3)-1/33ปท	บริษัท ดีดีเค (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตตัวต่อ (Connectors)
52	จ3-45(1)-2/48ปท	บริษัท ดีไอซี คัลเลอร์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตเคมีภัณฑ์สีและสารให้สีสำหรับชิ้นส่วนพลาสติกที่ใช้เป็นชิ้นส่วนอุปกรณ์รถยนต์และเครื่องยนต์ขับเคลื่อนทุกชนิด
53	ส3-53(2)-1/30ปท	บริษัท ดุราพลอร์ จำกัด	ผลิตภัณฑ์พรมพลาสติก (พรม พี.วี.ซี.ปูพื้นและติดผนัง)

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
54	จ3-4(6)-1/52ปท	บริษัท เดอะ บาร์บีคิว พลาซ่า จำกัด	แปรรูปเนื้อสัตว์ สัตว์น้ำ พืชผัก ทำเครื่องปรุงบาร์บีคิว
55	3-77(2)-2/30ปท	บริษัท ไตชิน จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ของ รถยนต์ เช่น ใบปัดน้ำฝนและ รีเลย์
56	3-78(2)-1/28ปท	บริษัท ไตชิน จำกัด	ทำอุปกรณ์ชิ้นส่วน รถจักรยานยนต์ เช่น จานเบรค ก้านเบรค
57	ส3-67(2)-1/32ปท	บริษัท ไตชิน จำกัด	ผลิตแบบจับ แบบพิมพ์และ HYDRAULIC PRESS
58	ส3-44-1/32ปท	บริษัท ไดนิชิ คัลเลอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตเม็ดพลาสติกผสมสี กำลัง การผลิต 11,623 ตัน/ปี
59	จ3-53(5)-3/39ปท	บริษัท ไดนิชคัลเลอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด	การผลิตผงสี
60	3-72-6/32ปท	บริษัท โตชิบา สโตเรจ ดีไวส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เช่น FACSIMILE PRINTER TRANSMISS
61	ส3-87(1)-4/31ปท	บริษัท โตมิ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตของเด็กเล่นพลาสติกและ ผลิตเครื่องขายของอัตโนมัติ
62	จ3-81(3)-2/51ปท	บริษัท ไตรชนม์ จำกัด	ผลิตเครื่องใช้ทางการแพทย์ เช่น ผ้าปิดแผล สำลี
63	3-60-1/43ปท	บริษัท ทอสเต็ม ไทย จำกัด	ผลิตอลูมิเนียมเส้น อลูมิเนียม หน้าตัด วงกบรอบประตู หน้าต่างผนังและตู้อลูมิเนียม และส่วนประกอบทุกชนิด
64	3-60-12/48ปท	บริษัท ทอสเต็มไทย จำกัด	ผลิตอลูมิเนียมเส้น อลูมิเนียม หน้าตัด วงกบ กรอบประตู หน้าต่างผนังตู้อลูมิเนียม และ ส่วนประกอบทุกชนิด
65	3-62-8/47ปท	บริษัท ทอสเต็มไทย จำกัด	วงกบ กรอบประตูหน้าต่าง ผนัง ตู้อลูมิเนียมและผลิตภัณฑ์ อลูมิเนียมทุกชนิด
66	จ3-34(2)-2/45ปท	บริษัท ทอสเต็มไทย จำกัด	ทำวงกบประตู-หน้าต่างจากไม้
67	จ2-39-2/34ปท	บริษัท ทอสเต็มไทย จำกัด	ทำกล่องกระดาษ

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
68	จ3-53(5)-2/42ปท	บริษัท ที แอนด์ ที โอเพนนิ่ง จำกัด	ผลิตประตู PVC, วงกบ PVC,
69	จ3-67(8)-5/47ปท	บริษัท ที.ซี.เรซิ่น จำกัด	ผลิตแผ่นตัด, แผ่นหินเจียร, แผ่นหินตัด
70	3-42(1)-1/22ปท	บริษัท ที.เอส.โพลีโปรดักส์ จำกัด	ผลิตอลูมิเนียมไฮดร็อกไซค์ และแมกนีเซียมไฮดร็อกไซค์
71	3-106-29/53ปท	บริษัท ทีอีเอส.เอเอ็มเอ็ม (ประเทศไทย) จำกัด	บดย่อยชิ้นส่วนอุปกรณ์ เครื่องใช้ไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์
72	จ3-69-6/53ปท	บริษัท ทีอีเอส.เอเอ็มเอ็ม (ประเทศไทย) จำกัด	ตัดแปลง ซ่อมแซม เครื่อง อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า รวมถึงชิ้นส่วนหรือ ส่วนประกอบของเครื่อง ดังกล่าว
73	จ3-53(1)-1/51ปท	บริษัท เทคเวลล์ พลาสติก จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนพลาสติก
74	จ3-48(3)-1/44ปท	บริษัท ไทย ไทโซ นิโม่ลิ จำกัด	ผลิตผลิตภัณฑ์สารยึดติดที่ใช้ ในงานอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ สารหล่อลื่นวัตถุกันเสีย
75	จ3-65-7/47ปท	บริษัท ไทย ไทโซ นิโม่ลิ จำกัด	ผลิตส่วนประกอบหรืออุปกรณ์ ของเครื่องยนต์ (GASKET)
76	2-53(1)-4/34ปท	บริษัท ไทย แอโรซอล จำกัด	ผลิตลิ้นปิดเปิดภาชนะอัดลม (วาล์วสเปรย์)
77	จ3-64(13)-8/45ปท	บริษัท ไทย ไฮคูโตะ พรีซิชัน จำกัด	กลึง เชื่อม อ็อก โลหะทุกชนิด
78	3-27(6)-1/26ปท	บริษัท ไทยบอนด์ อุตสาหกรรม จำกัด	ทำแผ่นซับในเสื้อผ้า แผ่นใยขัด ถู แผ่นใยฟิลเตอร์และผ้าห่ม นวมใยสังเคราะห์ ขยายโดย เพิ่มเครื่องจักรขึ้นอีก 30.09 แรงแม้า
79	จ3-27(6)-1/37ปท	บริษัท ไทยบอนด์ อุตสาหกรรม จำกัด	ทำแผ่นใยซับในเสื้อผ้า แผ่นใย ขัดถู แผ่นใยฟิลเตอร์ และผ้า ห่มนวม
80	3-64(9)-2/22ปท	บริษัท ไทยเพรสเซ็น จำกัด	ผลิตของที่ระลึก และของ ชำร่วยที่ทำจากโลหะตีบุก

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
81	3-53(4)-2/35ปท	บริษัท ไทยโพน จำกัด	ทำแผ่นโพน และกล่องสำหรับบรรจุสิ่งของ
82	ส3-77(2)-1/32ปท	บริษัท ไทยมิติชิคอร์ปอเรชั่น จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนประกอบและอุปกรณ์รถยนต์ เช่น ที่ปรับเลื่อนเบาะแกนบานพับ เพลาหมุนปรับเลื่อนกระจก
83	จ3-77(2)-3/46ปท	บริษัท ไทยสแตนเลย์การไฟฟ้า จำกัด (มหาชน) สาขานวนคร	ผลิตอุปกรณ์ชิ้นส่วนของยานพาหนะ
84	3-10(3)-9/51ปท	บริษัท ไทยสะจิบัง จำกัด	โรงงานผลิตอาหาร เช่น บะหมี่, เกี้ยวซ่า
85	3-101-2/35ปท	บริษัท นวนคร จำกัด	บำบัดน้ำเสียรวม ได้ 26,000 ลูกบาศก์เมตร/วัน
86	จ3-90-5/56ปท	บริษัท นวนครการไฟฟ้า จำกัด	ผลิตน้ำเย็น
87	3-47(1)-7/47ปท	บริษัท นวศรี แมนูแฟคเจอร์ จำกัด	ผลิตเครื่องสำอางค์ ยาขัด เครื่องเรือนหรือโลหะ และยาฆ่าเชื้อโรคน้ำยาดับกลิ่น เช่น น้ำยาปรับผ้านุ่ม น้ำยาล้างห้องน้ำ น้ำยาบ้วนปากน้ำยาทำความสะอาดต่าง ๆ ครีมล้างและขัดเงารถยนต์ เป็นต้น
88	จ3-70-1/52ปท	บริษัท นัลโก (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ถ่ายเทความร้อนชนิดครีบสำหรับตู้เย็น
89	ส3-70-1/34ปท	บริษัท นัลโก (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ถ่ายเทความร้อน
90	ส3-71-1/31ปท	บริษัท นิซชิน อีเลคทริก (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์หรือชิ้นส่วนประกอบของเครื่องยนต์ เครื่องจักรเครื่องไฟฟ้า
91	3-72-2/43ปท	บริษัท นิเด็ค โคปาล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตหรือประกอบชิ้นส่วนที่ใช้กับกล้องถ่ายรูปและไมโครมอเตอร์
92	3-40(2)-4/51ปท	บริษัท นิเนาอุตสาหกรรม จำกัด	ผลิตแผ่นรองซับ ผลิตผ้าเย็น เอนกประสงค์

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
93	จ3-65-7/51ปท	บริษัท นิปปอน แกสแก๊ต (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตปะเก็นเครื่องยนต์ ปะเก็นเครื่องจักรปะเก็นเครื่องยนต์สำหรับยานยนต์ จักรยานยนต์ เครื่องยนต์เอนกประสงค์ เครื่องยนต์เพื่อการเกษตร
94	จ3-10(3)-6/55ปท	บริษัท นิสชิน ฟุตส์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตปะหมี่กิ่งสำเร็จรูป, เครื่องปรุงรส
95	3-15(1)-1/24ปท	บริษัท นูตริ เคมีส์ จำกัด	ผสมอาหารสัตว์
96	3-46(1)-1/26ปท	บริษัท นูตริ เคมีส์ จำกัด	ผลิตยารักษาโรคแผนปัจจุบัน
97	จ3-53(5)-2/43ปท	บริษัท เนลสัน อินดัสทรี จำกัด	ทำเม็ดพลาสติก (pvc compoundX
98	จ3-74(2)-1/35ปท	บริษัท เนลสัน อินดัสทรี จำกัด	สายไฟฟ้าทองแดงเคลือบตีบุก เส้นเล็กและเส้นเกลียว
99	3-5(3)-1/32ปท	บริษัท เนสท์เล่ (ไทย) จำกัด	ผลิตนมผง และนมผงผสมนมถั่วเหลือง
100	ส3-72-5/31ปท	บริษัท โนเบิล อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตหรือประกอบผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ (POTENTIOMETERS)
101	3-39-1/28ปท	บริษัท บางกอกบรรจุกภัณฑ์ จำกัด	ทำกล่องกระดาษลูกฟูก
102	3-48(6)-1/23ปท	บริษัท พี.พี.โอ. จำกัด	ทำหมึกพิมพ์กระดาษ หมึกพิมพ์พลาสติก
103	จ3-81(1)-1/51ปท	บริษัท พี.อี.มารูบิชิ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิต ประกอบ ทดสอบ ซ่อมแซม เครื่องมือ เครื่องใช้ หรืออุปกรณ์วิทยาศาสตร์
104	จ3-64(6)-1/42ปท	บริษัท พี.ไอ.เอส.ฟาสเทนเนอร์ จำกัด	ทำน็อต สกรู
105	ศ3-9(4)-3/34ปท	บริษัท บีบี จำกัด	ทำขนมถั่วกรอบ ผลิตอาหารสำเร็จรูปจากเมล็ดพืช หรือหัวพืช
106	3-72-30/49ปท	บริษัท เบลตัน อินดัสเตรียล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
107	3-52(4)-1/25ปท	บริษัท เบสท์รับเบอร์ จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์ยาง เช่น ยางขัดข้าว ลูกยางบดข้าว

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
108	3-37-1/23ปท	บริษัท ปีเตอร์แอนด์ซัน เฟอร์นิเจอร์ จำกัด	ทำเครื่องเรือน เครื่องประดับ อาคารจากไม้
109	3-53(4)-1/26ปท	บริษัท แปซิฟิก อุตสาหกรรมกระสอบ พลาสติก จำกัด	ผลิตกระสอบพลาสติก ได้ปีละ 2,200 ตัน
110	3-53(4)-2/33ปท	บริษัท โปลิโอม ไฮเทคส์ จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์โฟม
111	จ3-45(1)-1/50ปท	บริษัท พรินซ์ตัน เอนยีเนียริง จำกัด	ผลิตสีน้ำ สีอุตสาหกรรม หรือ การทำสีสำหรับใช้ทา พื้น หรือ เคลือบ
112	3-53(5)-8/48ปท	บริษัท พลาสติกแลนด์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์ที่ทำด้วยพลาสติก เช่น ขวดเพท
113	ส3-73-2/32ปท	บริษัท พานาโซนิค แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและ อุปกรณ์ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ ผลิตเครื่องชำระล้างอัตโนมัติ เครื่องทำความสะอาดผิว เครื่องฟอกอากาศ
114	3-71-1/32ปท	บริษัท พานาโซนิค แอ็ฟไลแอนซ์ รีพริกเจอเรชั่น ดีไวซ์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์ถ่ายเทความร้อน สำหรับตู้เย็นและ เครื่องปรับอากาศ
115	จ3-70-19/48ปท	บริษัท พีซีเอส เทคโนโลยี จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนและอุปกรณ์ของ เครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์และจักรยานยนต์
116	3-105-52/48ปท	บริษัท พีเอสซี เทคโนโลยี (ไทยแลนด์) จำกัด	คัดแยกวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเฉพาะที่ กำหนดในหมวด 1 ข้อ 1 ของ ภาคผนวกที่ 1 บัญชีสิ่งปฏิภูล หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วท้าย ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2541) และ ล้างบรรจุภัณฑ์สำหรับบรรจุ ชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
117	จ3-67(7)-4/49ปท	บริษัท พีเอสปีอาร์ ดีไซน์ แอนด์ ทูลลิง จำกัด	ผลิตเครื่องมือจับยึดชิ้นงาน สำหรับใช้กับเครื่องมือกล

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
118	จ3-72-25/53ปท	บริษัท พิตเทค อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วน หรืออุปกรณ์ อิเล็กทรอนิกส์หรือชิ้นส่วนหรือ อุปกรณ์สำหรับใช้ผลิตภัณฑ์
119	จ3-39-26/48ปท	บริษัท พีวเจอร์ กล่อง กระดาษ จำกัด	ทำกล่องกระดาษ
120	3-77(2)-1/29ปท	บริษัท ฟุจิ ซินโก (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตจานครีซ ผ้าครีซ ผ้าเบรค และก้านเบรครถยนต์
121	ส3-72-4/32ปท	บริษัท ฟุจิ อิเล็กทริก พาวเวอร์ซัพพลาย (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตหม้อแปลงไฟสำหรับ เครื่องมือไฟฟ้าหรืออิเล็กทรอนิกส์ เครื่องมือไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ (UNINTERRUPTIBLE- POWER SUPPLY)
122	3-67(7)-7/50ปท	บริษัท ฟุจิคุระ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตแม่พิมพ์และชิ้นส่วน แม่พิมพ์
123	ส3-69-1/28ปท	บริษัท ฟุจิคุระ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตสายไฟฟ้าสำหรับอุปกรณ์ เครื่องอิเล็กทรอนิกส์ เช่น สาย แป้นพิมพ์
124	ส3-72-5/32ปท	บริษัท ฟุจิคุระ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตแผงวงจรไฟฟ้า (FLEXIBLE AND RIGID TYPE PRINTED CIRCUIT)
125	3-72-27/48ปท	บริษัท ฟุจิตสึ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตและประกอบผลิตภัณฑ์ ประเภทอิเล็กทรอนิกส์
126	3-24-3/32ปท	บริษัท เฟมิน่า เลซ อินเตอร์ เนชั่นแนล จำกัด	ถักลูกไม้ไนลอนและผ้ายัด
127	3-24-2/32ปท	บริษัท เฟมิน่า เลซ อินเตอร์ เนชั่นแนล จำกัด	ถักผ้าลูกไม้ และถักผ้ายัด
128	3-69-2/23ปท	บริษัท มหาจักรไฟฟ้าสากล จำกัด	ผลิตและประกอบเครื่องวัด ปริมาณการใช้กระแสไฟฟ้า และผลิตชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์ สำหรับใช้เป็นฉนวน
129	จ3-77(2)-36/50ปท	บริษัท มัลดีไฟเบอร์ แมนู แฟคเจอร์ริง จำกัด	ทำชิ้นส่วนพิเศษสำหรับรถยนต์ หรือรถพ่วง เช่น หลังก้าไฟเบอร์ เป็นต้น

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
130	ส3-87(1)-2/31ปท	บริษัท มาเจอเร็ตต์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตของเด็กเล่นจาก DIR CAST & PLASTIC เพิ่มขึ้นรวม กับของเดิมเป็นประมาณปีละ 36,781,208 ชิ้น
131	ส3-72-4/31ปท	บริษัท มิซึกิ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตและประกอบเครื่องเล่น แถบภาพ (VIDEO TAPE RECORDER COMPONENTS)
132	ส3-52(4)-1/32ปท	บริษัท มิตซูโบชิเบลท์ตั้ง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตสายพานชนิด WRAPPED V-BELTS , RAW EDGE V- BELTS & RIB STAR BELTS
133	ส3-87(1)-5/31ปท	บริษัท มิตซูวาทอยซ์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตของเด็กเล่นประเภท ขับเคลื่อนได้และขับเคลื่อน ไม่ได้
134	3-53(1)-1/32ปท	บริษัท มิตานิ (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตวาล์วสเปรย์พลาสติก
135	ส3-65-2/32ปท	บริษัท มูซาซิวโอโตพาร์ท จำกัด	ผลิตเฟือง เพลาและประกอบ ชุดส่งกำลังเครื่อง จักรยานยนต์
136	จ3-37-1/43ปท	บริษัท มูเทียร์ จำกัด	ผลิตเครื่องเรือนจากไม้ ผ้า และหนัง
137	3-42(1)-1/33ปท	บริษัท เมทอ็อกไซด์ ประเทศไทย จำกัด	ผลิตผงสังกะสีออกไซด์ (Zinc Oxide) สำหรับอุตสาหกรรม ทั่วไปและชนิดที่ใช้ในอาหาร เสริมสำหรับสัตว์
138	จ3-41(2)-20/50ปท	บริษัท แม่พิมพ์ จำกัด	ทำแม่พิมพ์โลหะ
139	จ2-64(13)-38/48ปท	บริษัท โมลด์ แอนด์ ดาย เอ็นจิเนียริง จำกัด	เชื่อมหรือการทำขึ้นส่วน อุปกรณ์ของผลิตภัณฑ์โลหะ หรือการผลิตแม่พิมพ์หรือ การ ซ่อมแซมแม่พิมพ์
140	ส3-77(2)-1/27ปท	บริษัท ยาซิโยดา อัลลอย วิล จำกัด	การทำขึ้นส่วนพิเศษ หรือ อุปกรณ์สำหรับรถยนต์
141	3-72-1/50ปท	บริษัท ยู เอ พี จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนของเครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์และชิ้นส่วน

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
142	จ3-70-16/49ปท	บริษัท ยู ไอ พริซิชั่น จำกัด	ผลิตชิ้นส่วน อุปกรณ์ ของเครื่องใช้ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์ และอื่นๆ
143	จ3-72-20/48ปท	บริษัท ยู ไอ พริซิชั่น จำกัด	ผลิตชิ้นส่วน และอุปกรณ์ของเครื่องใช้ไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ และอื่นๆ
144	3-53(4)-1/25ปท	บริษัท ยูนิพลาส อินดัสตรี จำกัด	ผลิตแผ่นโพลีเอทิลีนสำหรับใช้ในการหีบห่อ ปีละ 132.6 ตัน
145	ส3-46(1)-1/30ปท	บริษัท ยูไนเต็ดฟาร์มาแอนติไบโอติกส์อินดัสตรีส์ จำกัด	ผลิตยาแผนปัจจุบัน
146	จ2-86-1/36ปท	บริษัท ยูโร-เอเชีย แมนูแฟคเจอร์ริง จำกัด	ผลิตชุดและอุปกรณ์สำหรับกีฬาทางน้ำ เช่น ชุดดำน้ำ
147	ศ3-46(2)-1/38ปท	บริษัท เยเนอรัลฮอสปิทัลโปรดักส์ จำกัด (มหาชน)	ผลิตยารักษาโรคแผนปัจจุบัน และทำขวดพลาสติก
148	3-72-2/40ปท	บริษัท โรม อินทิเกรเต็ดซิสเต็มส์ (ประเทศไทย) จำกัด	semiconductor production
149	ส3-72-1/32ปท	บริษัท โรม อินทิเกรเต็ดซิสเต็มส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตอุปกรณ์หรือชิ้นส่วนใช้กับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ (Small Signal Transistor)
150	3-22(3)-1/32ปท	บริษัท วาย.เอ็ม.พี. ฟิมพ์ย้อม จำกัด	พิมพ์และฟอกย้อมผ้า
151	3-34(2)-2/44ปท	บริษัท วัสดุวอลด์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตส่วนประกอบที่ทำด้วยไม้ของอาคาร เช่นแผ่นพื้นไม้สำเร็จรูป
152	3-72-2/45ปท	บริษัท เวสเทิร์น ดิจิตอล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนหรืออุปกรณ์ที่ใช้กับผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์
153	จ3-53(5)-4/46ปท	บริษัท ไวท์แพคเกจจิ้ง จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์จากพลาสติก
154	ส3-64(9)-1/32ปท	บริษัท ไวเออร์ฟอรั่ม เอ.เอ็น. (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนโลหะที่มีความละเอียดสูง
155	จ2-72-4/47ปท	บริษัท สตาเทจิก แมนูแฟคเจอร์ริง จำกัด	ผลิต ประกอบ ดัดแปลงชิ้นส่วนสำหรับอิเล็กทรอนิกส์

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
156	3-69-1/23ปท	บริษัท สแตทส์ ชิพแพ็ค (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตและประกอบผลิตภัณฑ์ อิเล็กทรอนิกส์ (Integrate Circuit)
157	จ3-4(2)-1/42ปท	บริษัท สแนคกี้ไทย จำกัด	ผลิตอาหารกึ่งสำเร็จรูป เช่น ไก่ สดแช่เย็นและไก่ปรุงแต่ง
158	จ3-82-1/48ปท	บริษัท สยาม อีพดิกัล เทคโนโลยี จำกัด	ผลิตเลนส์สำหรับแว่นตา
159	ส3-52(4)-2/31ปท	บริษัท สยาม โอกาโมโต จำกัด	ผลิตถุงมือยาง
160	3-65-1/23ปท	บริษัท สยามคูโบต้าคอร์ ปอเรชั่น จำกัด	ประกอบเครื่องยนต์ดีเซลขนาด เล็กและตบแต่งเสื่อสูบ เครื่องยนต์ดีเซลขนาดเล็ก และ ผลิตเพลาลูกเบี้ยว ผลิตและ ประกอบ รถแทรกเตอร์เดิน ตามชิ้นส่วนและชุดเกียร์ของร
161	3-64(8)-1/31ปท	บริษัท สยามซานิทารี ฟิตติ้งส์ จำกัด	ผลิตอุปกรณ์เครื่องสุขภัณฑ์
162	จ3-53(1)-30/47ปท	บริษัท สยามเอ็นจิเนียริง พลาสติก จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์จากพลาสติก เช่น ชิ้นส่วนเครื่องมือ เครื่องใช้
163	3-53(7)-1/31ปท	บริษัท หลินซิน เอ็นเตอร์ไพรส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตรองเท้า และอุปกรณ์ชิ้น ส่วนที่ใช้กับรองเท้าทุกชนิด และผลิตที่นอน หมอนจาก ยางพารา, ตัดเย็บปลอกหุ้ม หมอนที่นอน และแผ่นรองนั่ง
164	3-102-1/42ปท	บริษัท อพอลโลเท็กซ์ จำกัด	ผลิตไอน้ำ
165	จ3-53(1)-4/43ปท	บริษัท อพอลโลเท็กซ์ จำกัด	ผลิตถุงมือโพลีเอธิลีน
166	จ3-53(1)-26/49ปท	บริษัท อพอลโลเท็กซ์ จำกัด	ผลิตถุงมือพลาสติก
167	ส3-84(3)-1/31ปท	บริษัท ออคิต ไดมอนด์ โพลิชซิ่ง เวอร์คส์ จำกัด	ผลิตเพชรเจียรระโน
168	จ3-73-6/54ปท	บริษัท ออโตเมชั่น เทคโนโลยี ซิสเต็มมาไทเซชั่น อินดัสตรี จำกัด	โรงงานผลิต, ดัดแปลงและ ประกอบเครื่องจักรและ อุปกรณ์อัตโนมัติ

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
169	ศ3-13(2)-1/38ปท	บริษัท อาซัน เซอร์วิส จำกัด	ทำเครื่องปรุงรส อาหาร เช่น ซอสถั่วเหลือง
170	3-48(7)-1/54ปท	บริษัท อาท เคมีคัล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตยาจุดกันยุงชนิดขด
171	ศ3-43(1)-1/35ปท	บริษัท อาท เคมีคัล (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตยาฆ่าแมลง
172	จ2-52(4)-1/49ปท	บริษัท อาร์ พี เอส เทคโนโลยีส์ จำกัด	ผลิตชิ้นสวนยาง เช่น ใบปัด น้ำฝน และปะเก็บบยาง
173	3-52(4)-2/31ปท	บริษัท อาร์พีเอส เทคโนโลยีส์ จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์ยาง เช่น ยางกัน น้ำมัน
174	จ3-53(1)-8/43ปท	บริษัท อินเตอร์ โปรไฟล์ จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์จากพลาสติก เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้เครื่อง เรือน
175	3-65-2/54ปท	บริษัท อีแกท ไดมอนด์ เซอร์วิส จำกัด	ซ่อมชิ้นส่วนของเครื่องกังหัน ก๊าซ (Gas Turbine) ของโรง ผลิตกระแสไฟฟ้า
176	จ3-56-11/51ปท	บริษัท อีซีคอน-แพค จำกัด	ผลิตอิฐมวล และผลิตภัณฑ์ คอนกรีตอื่นๆ
177	3-53(4)-3/51ปท	บริษัท อีพีอี แพคเกจจิ้ง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตภาชนะบรรจุชิ้นงาน อิเล็กทรอนิกส์ จากแผ่น พลาสติก
178	จ3-53(4)-42/50ปท	บริษัท อีพีอี แพคเกจจิ้ง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตภาชนะบรรจุจากโฟ มและกระดาษ
179	3-53(4)-2/43ปท	บริษัท อีพีอี แพคเกจจิ้ง (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตภาชนะบรรจุจากกระดาษ โฟม พลาสติก
180	จ3-64(5)-4/51ปท	บริษัท อุซุ่ สยาม สตีล อินดัสตรีส์ จำกัด (มหาชน)	ผลิตลวดสลิง ลวดเหล็กตี เกลียว เชือกลวดตีเกลียว
181	3-64(5)-1/25ปท	บริษัท อุซุ่ สยามสตีล อินดัสตรีส์ จำกัด	ผลิตลวดสลิง
182	จ3-64(9)-10/49ปท	บริษัท อุเมมูระคอร์ป (ไทยแลนด์) จำกัด	ทำเครื่องใช้จากโลหะ เช่น รถเข็น ชั้นวางของ ตะกร้า
183	จ3-100(5)-9/47ปท	บริษัท เอ ซี พี อินดัสเตรียล เซอร์วิส จำกัด	ชุบเคลือบผิว โลหะด้วยเรซิน

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
184	จ3-63(2)-11/48ปท	บริษัท เอ เอส เอส ที จำกัด	ผลิตส่วนประกอบที่ใช้ในงานก่อสร้าง
185	จ3-47(1)-1/36ปท	บริษัท เอ็กโคแล็บ จำกัด	ทำเคมีภัณฑ์
186	3-74(2)-1/32ปท	บริษัท เอช.อาร์. ซิลโวน์ อีเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตสายไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ ส่วนประกอบและอุปกรณ์ของ สายไฟฟ้า
187	จ3-39-1/41ปท	บริษัท เอเชียเคนดี เอ็นจิเนียริง จำกัด	ผลิตกล่องบรรจุภัณฑ์
188	จ3-10(1)-5/48ปท	บริษัท เอเชียฟู้ดแอนด์ แมชชีนเนอร์รี่ จำกัด	ผลิตอาหารจากแป้ง ทำขนมปัง ขนมเค้ก ขนมปังกรอบ และขนม ออบแห้ง
189	จ3-53(1)-3/46ปท	บริษัท เอ็นโพร โปรดักส์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์พลาสติก เช่น ถาดใส่ของ
190	จ3-64(10)-1/42ปท	บริษัท เอ็นโพร โปรดักส์ (ไทยแลนด์) จำกัด	ชุบโลหะทุกชนิด
193	3-72-2/31ปท	บริษัท เอ็นอีซี อินฟรอนเทียไทย จำกัด	ผลิตเครื่องรับโทรศัพท์ระบบกด ปุ่มและเครื่องมือสื่อสารภายใน อาคาร
194	ส3-72-2/32ปท	บริษัท เอ็นอีซี อินฟรอนเทียไทย จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ (POBA, KEY TELEPHONE, KEY SERVICE UNIT)
195	จ3-71-9/56ปท	บริษัท เอบาร่า (ไทย แลนด์) จำกัด	ประกอบ ตัดแปลง และซ่อมแซม เครื่องสูบน้ำ
196	3-47(2)-1/25ปท	บริษัท เอฟ บี (ประเทศไทย) จำกัด	ทำกลีเซอริน แพตตี้แอสซิค เมทเทิลลิกโซฟ พี.วี.ซี. สแทบปีไลซ์เซอร์ และแพตตี้แอสซิคเอสเตอร์
197	ส3-87(1)-1/28ปท	บริษัท เอฟซีที จำกัด	ผลิตหรือประกอบของเด็กเล่น (ตุ๊กตา ผ้าขนสัตว์) ผลิตเครื่องประดับและ สิ่งประดิษฐ์ ทุกชนิดทุกประเภทที่ทำ ขึ้นจากผ้า เช่น กล่องกระดาษเช็ดมือ แจกันผ้าปูโต๊ะ ผ้าคลุมทีวี ผ้าคลุม ตู้เย็น ที่อยู่อาศัยของสัตว์ เช่น บ้าน สุนัขบ้านแมว บ้านนก เป็นต้น และ ตัดเย็บเครื่องนุ่งห่มเสื้อผ้าสำเร็จรูป

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
198	3-69-1/32ปท	บริษัท เอ็ม เอ็ม ไอ พรีซิชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์
199	จ3-64(13)-84/52ปท	บริษัท เอ็ม.ไอ.ที พรีซิชั่น จำกัด	กลึง เจาะ คว้าน กัด ไส เจียน หรือเชื่อมโลหะทั่วไปผลิตชิ้นส่วนเครื่องจักร ชิ้นส่วนอุปกรณ์สำหรับรถยนต์และชิ้นส่วนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์
200	จ3-72-1/36ปท	บริษัท เอ็มพีเอ็ม เทคโนโลยี (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เช่น HARD DISC
201	3-72-1/39ปท	บริษัท เอ็มเอ็มไอ พรีซิชั่น (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตชิ้นส่วนอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ (ส่วนประกอบ HARD DISC) ปริมาณการผลิตปีละ 6 ล้านชิ้น
202	3-71-10/51ปท	บริษัท เอ็มเอ็มไอ พรีซิชั่น ฟอรัมมิ่ง (ไทยแลนด์) จำกัด	ผลิตไมโครสกรูสำหรับอุปกรณ์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์และชุดชิ้นส่วนอุปกรณ์ไฟฟ้า อิเล็กทรอนิกส์
203	จ2-91(1)-4/51ปท	บริษัท เอสเอ็มพี สยาม จำกัด	รับจ้างบรรจุ ทึบห่อเครื่องจักรและชิ้นส่วนอุปกรณ์
204	จ3-100(5)-3/50ปท	บริษัท แอ็ดวานซ์ คอนเซ็ปท์ เพลตติ้ง จำกัด	ชุบเคลือบผิวอุปกรณ์เครื่องใช้ไฟฟ้า
205	3-89-1/45ปท	บริษัท แอร์โปรดักส์ อินดัสตรี จำกัด	ผลิตก๊าซไนโตรเจน
206	จ3-74(1)-2/50ปท	บริษัท แอล แอนด์ อี แมนูแฟคเจอร์ จำกัด	ประกอบวงจรคอมพิวเตอร์ และ ประกอบดวงคอมพิวเตอร์
207	จ3-41(2)-28/48ปท	บริษัท แอล.เอส.พี. เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด	ผลิตแม่พิมพ์โลหะ และแม่พิมพ์ปั๊มโลหะ ชิ้นส่วนแม่พิมพ์ อุปกรณ์จัดยึด
208	3-53(4)-1/23ปท	บริษัท โอ แลนด์ ซี พลาสติก จำกัด	ผลิตภาชนะบรรจุจากพลาสติก เช่น ขวด ถัง
209	ส3-52(4)-1/31ปท	บริษัท โอคาโมโต รับเบอร์ โปรดักส์ จำกัด	ผลิตถุงยางอนามัย แบ่งบรรจุถุงยางอนามัย
210	ส3-71-3/33ปท	บริษัท โอทีซี ไตเอ็น เอเชีย จำกัด	ผลิตอุปกรณ์สำหรับเชื่อมโลหะด้วยไฟฟ้า (หัวเชื่อมและชิ้นส่วนของหัวเชื่อม)

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
211	3-8(1)-10/53ปท	บริษัท โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด	ผลิตเครื่องดื่มจากผักหรือพืช ผลไม้และบรรจุในภาชนะที่ผนึก และอากาศเข้าไม่ได้
212	3-12(5)-1/46ปท	บริษัท โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด	ผลิตเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ บรรจุเสร็จจากพืช ผัก ผลไม้ชาเขียว
213	3-101-1/54ปท	บริษัท โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด	โรงงานปรับปรุงคุณภาพของเสียรวมได้ 3,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน
214	จ3-4(3)-10/53ปท	บริษัท โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด	ทำผลิตภัณฑ์อาหารสำเร็จรูปจากเนื้อสัตว์ สัตว์น้ำ ผัก เมล็ดพืชแป้ง และการถนอมอาหาร
215	จ3-10(1)-4/53ปท	บริษัท โออิชิ เทรดดิ้ง จำกัด	ผลิตขนมปัง ขนมเค้ก ขนมปังกรอบ และ/หรือ ขนมอบแห้ง
216	จ3-69-1/45ปท	บริษัท ไอเอสซีเอ็ม เทคโนโลยี (ประเทศไทย) จำกัด	ผลิตและประกอบชิ้นส่วนบันทึกหน่วยความจำคอมพิวเตอร์และชิ้นส่วนของฮาร์ดดิสคอมพิวเตอร์
217	3-53(4)-35/52ปท	บริษัท ฮอน ขวน (ประเทศไทย) จำกัด	ทำภาชนะบรรจุ เช่น ฝาครอบพลาสติก ขวดชนิด พีอีที
218	3-39-1/26ปท	บริษัทกลุ่มสยามบรรจุภัณฑ์ จำกัด	ทำกระดาษลูกฟูกและกล่องกระดาษ
219	3-66-2/30ปท	ผลิตภัณฑ์วิศวกรรมไทย	ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ เครื่องยนต์ การเกษตรและแม่พิมพ์โลหะ
220	3-98-3/52ปท	ลินินแคร์	ซักรีด ซักแห้ง ซักฟอก รีด อัด เครื่องนุ่งห่ม พรหมหรือขนสัตว์
221	3-88-45/52ปท	ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยแบบบูรณาการเทศบาลเมืองท่าโขลง	ผลิตพลังงานไฟฟ้าจากก๊าซชีวภาพ กำลังการผลิต 3.85 เมกะวัตต์
222	จ3-105-228/50ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด ก. ธนาทิพย์	คัดแยกสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว
223	3-106-18/50ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจ พี เอ็น รีไซเคิล	ล้างภาชนะบรรจุด้วยสารตัวทำลาย

ลำดับ	เลขทะเบียน	ชื่อโรงงาน	ประกอบกิจการ
224	3-105-11/47ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด เจ.พี.เอ็น. รีไซเคิล	คัดแยกของเสียหรือวัสดุที่ไม่ใช้ แล้วที่ไม่เป็นของเสีย อันตราย ตัดและอัดเศษโลหะ บดย่อย เศษพลาสติก ทำเม็ดพลาสติก จากเศษพลาสติกเก่าและอัด เศษกระดาษ
225	จ3-67(2)-1/46ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด เคมีคอนทูลส์ เทคโนโลยี	ออกแบบ/ผลิต อุปกรณ์จับยึด เครื่องมือ เครื่องใช้โลหะสำหรับ อุตสาหกรรม เข็มคินดักเตอร์/ อิเล็กทรอนิกส์
226	3-91-1/34ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอส อาร์ วาย เอ็นจิเนียริง แอนด์เทรดดิ้ง	แบ่งบรรจุก๊าซออกซิเจน
227	จ3-72-32/49ปท	ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอเอสวาย เอ็นจิเนียริง	ผลิตเครื่องรับโทรศัพท์และ อุปกรณ์หรือชิ้นส่วนสำหรับใช้ กับเครื่องอิเล็กทรอนิกส์

ภาคผนวก ซ

ข้อมูลทั่วไปในสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารและสำหรับประชาชนในชุมชน

GRAD VRU

ข้อมูลทั่วไปในการสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารในภาคเอกชนที่ตั้งในโรงงาน ในนิคมอุตสาหกรรม
นวนคร จังหวัดปทุมธานี

ลำดับ	เพศ	ระดับการศึกษา	ตำแหน่ง	นวนคร โครงการ
1	หญิง	มัธยมศึกษาตอนปลาย	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 1
2	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้จัดการ	โครงการ 1
3	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้จัดการ	โครงการ 1
4	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 1
5	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้จัดการ	โครงการ 1
6	หญิง	มัธยมศึกษาตอนปลาย	ผู้จัดการ	โครงการ 4
7	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้จัดการ	โครงการ 4
8	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 4
9	หญิง	มัธยมศึกษาตอนปลาย	ผู้จัดการ	โครงการ 4
10	หญิง	ปวส.	ผู้จัดการ	โครงการ 4
11	ชาย	ปริญญาโท	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 3
12	ชาย	ปริญญาโท	ผู้จัดการ	โครงการ 3
13	หญิง	ปริญญาโท	ผู้จัดการ	โครงการ 3
14	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 3
15	ชาย	ปริญญาโท	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 3
16	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 2
17	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 2
18	ชาย	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 2
19	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 2
20	หญิง	ปริญญาตรี	ผู้ช่วยผู้จัดการ	โครงการ 2

ข้อมูลทั่วไปในการสัมภาษณ์ประชาชนในชุมชนที่อาศัยอยู่ในนิคมอุตสาหกรรมนวนคร
จังหวัดปทุมธานี

ลำดับ	เพศ	ระดับการศึกษา	อาชีพ	ชุมชน
1	หญิง	ปริญญาตรี	ตัวแทนประกันชีวิต	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
2	ชาย	ประถมศึกษาปีที่ 6	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
3	หญิง	ประถมศึกษาปีที่ 6	ค้าขาย	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
4	หญิง	มัธยมศึกษา	ธุรกิจส่วนตัว	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
5	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
6	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
7	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
8	หญิง	ปวส.	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
9	หญิง	มัธยมศึกษา	ธุรกิจส่วนตัว	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
10	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
11	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
12	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
13	หญิง	มัธยมศึกษา	ธุรกิจส่วนตัว	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
14	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	ชนวนครวิลล่าแฟลต
15	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
16	หญิง	ปวส.	ธุรกิจส่วนตัว	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
17	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
18	ชาย	มัธยมศึกษา	ค้าขาย	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
19	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
20	ชาย	ปวช	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
21	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
22	ชาย	ประถมศึกษาปีที่ 6	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
23	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
24	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
25	ชาย	มัธยมศึกษา	วินมอเตอร์ไซด์	นวนครวิลล่าแฟลต
26	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
27	ชาย	มัธยมศึกษา	วินมอเตอร์ไซด์	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
28	ชาย	ปวส.	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
29	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	นวนครวิลล่าแฟลต
30	หญิง	ปวส.	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
31	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
32	หญิง	ปริญญาตรี	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก

ลำดับ	เพศ	ระดับการศึกษา	อาชีพ	ชุมชน
33	ชาย	มัธยมศึกษา	ธุรกิจส่วนตัว	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
34	ชาย	ปริญญาตรี	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
35	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านนครชัยมงคลวิลล่า
36	หญิง	ปวส.	รับจ้าง	นวนครวิลล่าเฟลต
37	ชาย	ปวส.	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก
38	หญิง	ปวส.	ธุรกิจส่วนตัว	นวนครวิลล่าเฟลต
39	หญิง	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	บ้านไทยธานีฝั่งตะวันตก
40	ชาย	มัธยมศึกษา	รับจ้าง	หมู่บ้านไทยธานีตะวันออก

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	พระเจริญ บุญทศ
วัน เดือน ปี ที่เกิด	5 มีนาคม 2517
สถานที่เกิด	จังหวัดยโสธร
ที่อยู่ปัจจุบัน	วัดชูจิตธรรมาราม พระอารามหลวง ตำบลสนับทึบ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2540	ศาสนศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2550	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2539-ปัจจุบัน	โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา: โรงเรียนมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
ที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา: โรงเรียนมหาวชิราลงกรณราชวิทยาลัย ตำบลสนับทึบ อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13170

GRAD VRU